

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 24. haftasında!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/02 • 31 Mart 2001 • 150.000 TL

**Yıkım programını
dayatmak için
"ara rejim" tehditi!**

**Tehditleri
boşa
çıkartalım!**

**Devrimci sınıf
çizgisinde
birleşelim,
savaşalım!**

İÇİNDEKİLER

Örgütlü birlik tehditleri boşa çıkarmanın biricik yoludur!	3
Ölüm Orucu direnişinin yeni evresi	4
Tutsakların ortak açıklaması:	
Taleplerimiz değişmedi.	5
Tutsaklar ölüm sınırında.	6
Yargılanan gerçekte avukatlar değildi	7
Ölüm Orucu 24. haftasında!	8
Sınıf hareketi.	9-10
Krizi biz yaratmadık, faturasını ödeyen biz olmamalıyız!	11
Sınıf hareketi	12
Hükümet, TÜSİAD ve Genelkurmay temsilcileri Washington'da.	13
Düzenin krizi ve devrimci sınıf alternatifi (orta sayfa)	14-16
"Yeni bir hayat"a işçi sınıfının devrimci programıyla ulaşılacaktır	17
Sınıf hareketi ve görevlerimiz.	18-20
Newroz etkinlikleri	21
Uluslararası sınıf hareketi.	22
Yurtdışında Ölüm Orucu'yla dayanışma faaliyetleri.	23
ÖO direnişçilerine mektup	24
"Düş yola"	25
Gençlik hareketi	26
Mücadele postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/02 • 31 Mart 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Ölüm Oruçları'nda ilk şehidin düşmesi ardından, sistem, saldırılarına yeni bir boyut ekledi. Ölümün başlamasıyla birlikte yükselmesi beklenen tepkilerin önünü baştan almayı hedefleyen bu yeni saldırı, Adalet Bakanlığı'nın desteğe tehdit genelgesidir. Dün, "F tiplerine hayır" odaklı gelişen mücadelenin öznesi durumundaki DKÖ ve meslek kuruluşları ile ilerici-demokrat muhalefet unsurlar, bu genelgenin, "yardım yataklardan yargıların, içeri atarız" sopasıyla dizginlenmek isteniyor. Böylelikle, "tıbbi yardım" adı altında yürütülen öldürme ve sakat bırakma işkencesi, devrimci tutsakların sessiz sedasız toplu imhası engelsiz yürütülmek isteniyor.

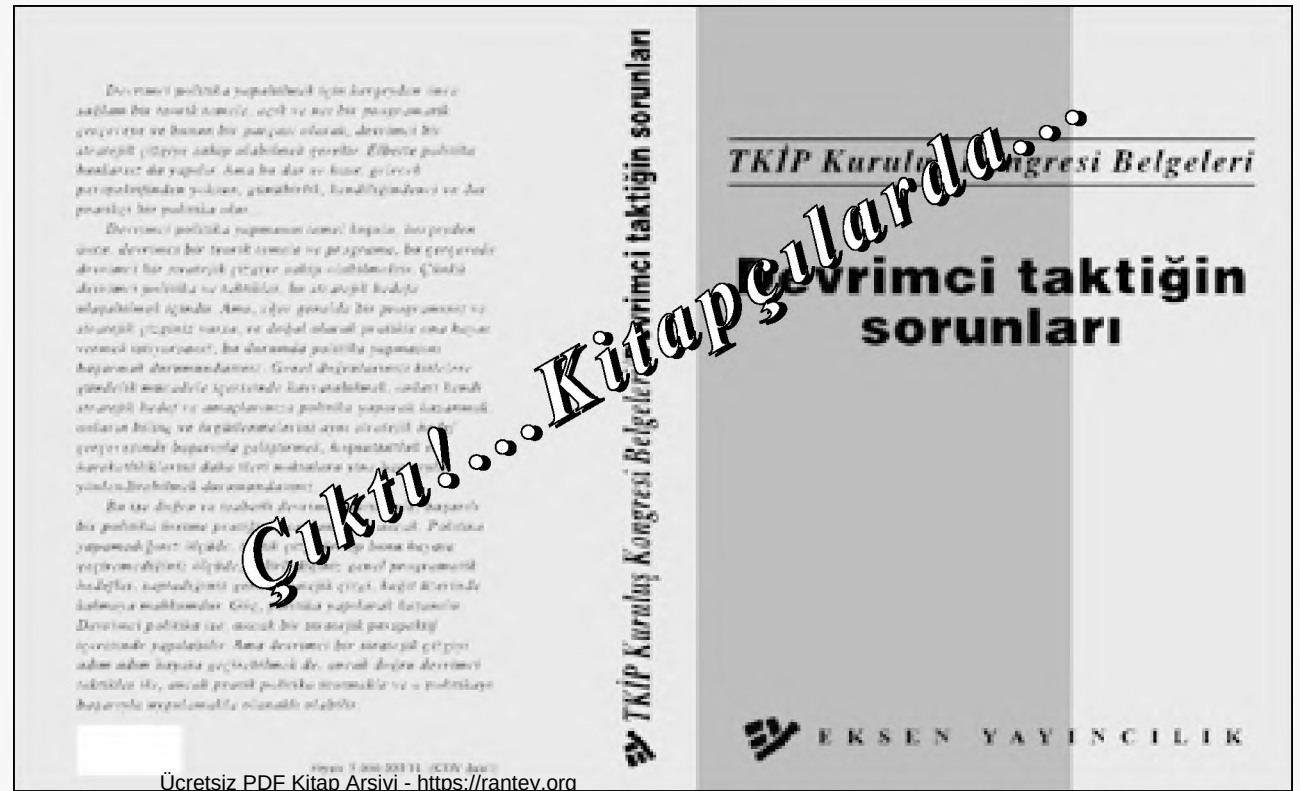
Bu tehditler güçlü bir muhalefet, devrimci tutsakların taleplerinin güçlü bir savunusu ile boşa çıkarılamazsa eğer, sisteme, söz konusu genelgeyi uygulama fırsatları yaratılacağı açıktır. Dün, her hangi bir yasal dayanağı olmadığı halde Tüm Yargı-Sen yöneticilerinin aynı gerekçeyle tutuklanabilmesi bunun önden kanıtı oluyor. Dün yasadışı olarak yaptığını, bugün genelgeye dayanarak yapmakta hiç bir zorluk çekmeyeceğini de. Dün, cezaevlerine yönelik azgın katliamın da basıncıyla, Tüm Yargı-Sen yöneticilerine gereken destek sunulamadı. Bu insanlar sistemin saldırısı karşısında yalnız ve adeta sahipsiz bırakıldılar. Böyle bir genelge yayınlayabilme cesaretini sisteme veren biraz da bu sahiplenememe tutumu oldu. Sistem aynı yerden aldığı aynı cesaretle, azgın bir katliam eşliğinde açtığı F tipi hapishanelerinin hücrelerini de, genelde devrimci tutsaklar özelde Ölüm Oruçları için birer işkencehaneye çevirmekte zorluk çekmedi. Aynı yolla yalıtıp/yalnızlaştırdığı tutsak yakınlarına yönelik terörünü artırmakta da...

Bugün, krizin sistemi her yönden zorladığı, sınıf ve kitle hareketini ise körüklediği bir ortamda, kaybedilen mevzileri geri kazanmanın imkanları da artmış durumdadır. Gerek hücrelerden

yeni tabutların çıkmasını engellemek, gerekse de DKÖ'lere, meslek örgütlerine ve ilerici muhalefete yönelik saldırıların önünü almak için, saldırı genelgesi eylemlerle boşa çıkarılmalıdır. Bu ise, devrimci tutsakların tümüyle haklı taleplerini sahiplenerek yapılabilir. Bu taleplerin, haklı olmanın ötesinde, son derece demokratik ve o oranda da genel/en geniş kitleleri kesen talepler olduğu, sahiplenmenin aynı zamanda kendi ihtiyaçlarını sahiplenmek anlamına geldiği, bu çevrelere anlatılmaya devam edilmelidir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Yeni saldırı programına razı etmek için “ara rejim” tehditi...

Örgütlü birlik tehditleri boşa çıkarmanın biricik yoludur!

Simdi düzen cephesinde.
önerilen iktisadi önlemlerin
havata geçirilebilmesi için
bile. sivası krizin aşılması
gerektiği ve nasıl
asılabileceği tartışılıyor.
Tartışmanın merkezine ise,
“teknokratlar hükümeti”
olarak ifade edilen bir ara
rejim fikri oturtulmuş
bulunuyor. Bu fikrin ilk
mucitlerinden birinin ATO
Başkanı olduğu
hatırlanacaktır. Ancak,
bugünkü tartışmanın
tetikleyicisi TÜSİAD
olmuştur.

Patlak veren ekonomik krize çözüm diye, toplumun karşısına, bir takım ekonomik tedbirler ve güya bu tedbirleri uygulayabilecek bilgi/beceri ve ilişkilere sahip olduğu iddia edilen bir Amerikalı (DB yöneticisi Kemal Derviş) çıkarıldı. Daha ilk günlerinde bunun Türkiye “tarihinin en büyük krizi” olduğu düzen tarafından da teslim ve tescil edildi. Ancak, aradan geçen bir ayı aşkın sürede, bu “en büyük” tabirinin somutta neyi ifade ettiği daha da anlaşılır hale gelmeye başladı. Önerilen ve uygulanan iktisadi önlemlerin krizi hafifletme yönünde hiçbir etkisi olmadı. Tersine, kriz her geçen gün daha da derinleştiği gibi, patlak verdiği mali alandan hızla üretim alanlarına, ardından diğer tüm toplumsal alanlara doğru yayılmayı sürdürdü. Mali piyasaların altüst oluşunu üretimdeki durgunluk, onu siyasetteki kilitlenme izledi. Sınıflar arasındaki derinleşen uçurum ve bunun körüklediği çatışma kıvılcımlarına ise hiç değinmiyoruz. Ki bu, düzenin yönetme krizinin büyümesinde önemli payı olan etkenlerin başında gelmektedir.

Şimdi düzen cephesinde, önerilen iktisadi önlemlerin hayata geçirilebilmesi için bile, siyasi krizin aşılması gerektiği ve nasıl aşılabileceği tartışılıyor. Tartışmanın merkezine ise, “teknokratlar hükümeti” olarak ifade edilen bir ara rejim fikri oturtulmuş bulunuyor. Bu fikrin ilk mucitlerinden birinin ATO

Başkanı olduğu hatırlanacaktır. Ancak, bugünkü tartışmanın tetikleyicisi TÜSİAD olmuştur. Bu kapkaç düzeninin sahipleri, dolayısıyla krizin de asıl müsebbipleri olan bu kırkharamiler örgütü, ABD’de yapılan bir toplantının ardından açtı sözkonusu tartışmayı. Dolayısıyla, “ara rejim”in akıl hocalığını, bir kez daha ABD yapmış oldu. Eskiden her darbe öncesi bir ya da birkaç general ziyaret ederdi ABD’yi. Bugün bu işi patronlar bizzat üstlenmiş bulunuyor. Herhalde bunu AB kriterlerine ve global demokrasi kültürüne daha uygun buluyor olmalılar. Ancak, ABD’nin kültüründe de, yöntemlerinde de temelden bir değişiklik görünmüyor. Türkiye’den giden patronlar henüz dönmüş, ekonomiden sorumlu bakan ise halen ABD’de bulunuyorken, bir CIA yetkilisinin alelacele Türkiye’ye gelmesi, ABD’nin klasik arka bahçe düzenlemesinde herhangi bir değişiklik bulunmadığını gösteriyor.

Derviş’in ABD’den yolladığı mesajın odağını oluşturan “sosyal destek şartı”nı, biraz da bu gelişmeler ışığında okumak ve anlamak gerekiyor. Sistem, yıkımı bu derece hızlandıran ve açık hale getiren kriz koşullarında, oyalama-avutma-aldatma yöntemleriyle kitlelerin desteğinin alınamayacağını çok iyi biliyor. Daha “ulusal” program yazılıp deklare edilmeden, daha Derviş Türkiye’ye bile ayak basmadan, işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden, krizin faturasını üstlenmeyeceğiz mesajları verilmiş bulunuyor. Sonraki gelişmeler ise bu mesajı giderek eylemlerle somutlamaya başlayan bir süreci ifade ediyor. Fakat şu da var ki, ne kriz ve ne de faturasını öylece ortada bırakmak da mümkün değil. Faturayı mutlaka birileri ödeyecek ve kriz bir biçimde yatıştırılacak. Büyüyen toplumsal çatışmanın sebebi de budur, hesaplar da hep bunun üzerinden yapılmaktadır.

Düzenin sahiplerinin faturayı işçi sınıfı ve emekçi kitlelere kesmek istediği ortadadır. “Ulusal” yaftasıyla yutturulmaya çalışılan yeni kriz programı, tümüyle, faturanın bu tarzda yazılışının ifadesidir. Şimdi düzen açısından sorun, işçi-emekçi kitlelerden doğru yükselen “faturayı ödemeyiz” tutumunun nasıl kırılacağından ibarettir. Bu sorunun yanıtı, siyasi krizin nasıl çözülebileceğinin de anahtarı konumundadır.

Gerçi, bugün çökmüş bulunan

dünkü programın uygulama yol ve yöntemi, onun enkazını da az-buçuk temizlemek zorunda olan, bu nedenle de daha derin bir yıkımı/daha büyük bir krizi koşullayan yeni programın da uygulanabilirlik yollarını yeterli açıklıkta göstermektedir. Ecevit’in “ne pahasına olursa olsun” sözlerinde ifadesini bulan, kitle hareketi üzerinde azgın bir devlet terörü ve cezaevlerindeki devrimci tutsaklara karşı düzenlenen hunhar katliamlarda somutlanan bu yöntem, tek kelimeyle bir zor yöntemidir. Ve şimdi ABD’nin ve TÜSİAD’lı tekelcilerin, koalisyon hükümetinin bu “zor”u çok daha etkin bir biçimde kullanmasını sağlamanın ve emekçi kitleleri, yıkım programına razı olmazsanız “zor”un daha şiddetlisiyle karşı karşıya kalırsınız gözdağı ile sindirmenin hesabını yaptıkları ortadadır. “Ara rejim” tartışmalarının gündeme getirilmesinin gerisinde bu yatmaktadır.

Düzenin bu hesaplarındaki geçmişin muhasebesine dayandığı ve isabetsiz olmadığı açıktır. Ancak geleceğe yönelik hesaplarının tutup-tutmayacağını zaman gösterecek. ABD-CIA patentli kontra faaliyetleri üzerine inşa edilecek bir yeni terör dalgasına, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bir kez daha boyun eğeceği şüphelidir. Çünkü sistemin esneme payı ne kadar azaldıysa, kitlelerinki de en az o kadar azalmış durumdadır. Krizle birlikte uygulanan ve uygulanmaya devam edilen toplu işten çıkarmaların, temel tüketim maddelerine ardardına getirilen zamların -sadece bu ikisinin dahi- derinleştirdiği sefaletten daha ilerisi toplu ölümler olabilir ki, sistem kitlelerden bu “daha ilerisi”ni istemektedir. Bu durumda, gözle görülür-elle tutulur hale gelen bu ölümcül sefaletle karşı karşıya kalan insanlar için polis copu-jandarma dipçığının hiçbir korkutuculuğunun kalmayacağı da hesap edilebilmelidir.

Burjuvazinin yönetme işinde bu hesapları yapabilecek birikim ve uzmanlaşmaya sahip olduğu da, sınıf tarafından hesaba katılmak durumunda. Kozları paylaşma günü geldiyse eğer, her iki taraf da hesaplarını en ince ayrıntısına kadar gözden geçirmelidir. Bu savaşta işçi sınıfı ve emekçiler cephesindeki en büyük zaaf örgütlülük alanındadır. Dolayısıyla bu zaafiyet düzen cephesinin de en büyük kozu durumundadır. Yeni programı uygulamasının zora dayalı yolu, bu alana yüklenmeyi, şiddetini burada yoğunlaştırmayı sürdürmesinden geçmektedir.

Bu ne anlama geliyor?

Bu, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü-öncü kesimi olan devrimci hareketi imha eylemlerinin artarak sürdürüleceğini anlatıyor.

Bu, sendikal harekete yönelik komplo ve tasfiye girişimlerinin artarak sürdürüleceği anlamına geliyor. Dün Tüm Yargı-Sen yöneticilerine, bugün Tüm Bel-Sen yöneticisi Fazlı Kaya’ya yönelik tutuklama terörü ile tüm DKÖ’lere yönelik “yardım yataklık”tan içeri atma tehditi bunu ifade ediyor.

Bu, sınıfın öncü unsurlarına yönelik tasfiye ve tecrit ile şiddet önlemlerinin artırılması anlamına geliyor. Kriz bahanesiyle işten çıkarmalar, işletmelerden tasfiyeye yarıyor. Kitle eylemlerine yönelik şiddet, gözaltı ve tutuklamalarla bu tasfiye sürecinin derinleştirilmesi planlanıyor.

Sistemin bu kirli hesaplarını boşa çıkarmak, bu çatışmadan galip çıkmak elbette mümkün. Fakat bunun için sistemin elindeki en büyük kozu alabilmek, yani yükselen hareketi örgütlü bir güce kavuşturabilmek gerekiyor. Ve kuşkusuz, bu konuda son derece hızlı, son derece atak davranabilmek gerekiyor.

ÖO Direnişi'nin yeni evresi...

Artan saldırılar, yoğunlaşan manevralar ve yakıcılaşan görevler

Ölüm Orucu Direnişi, yeni şehit ve çok sayıda tutsağın ölüm sınırına gelmesiyle beraber kritik bir evreye ulaşmıştır. Sermaye devletin direnişi bitirme yönünde attığı tüm adımlar boşa çıkarılmıştır. Katliam, işkence, baskı ve terörle örülen toplumsal yalıtma kâr etmemiş, direniş bitirilememiştir. Devrimci tutsaklar, hücre saldırısını püskürtme kararlılıklarını net bir biçimde ortaya koymuşlardır. Sermaye devleti artık devrimci tutsakları tecrit ve izolasyona boyun eğdiremeyeceğini görmüştür. Katliam, işkence ve tecrit silahları hükümünü yitirmişlerdir. Zorla tedavi işkencesi ise şehitlerin önüne geçememiştir. Devletin sessiz bir biçimde, sakat bırakarak da olsa direnişi bitirme özlemleri hüsrana sonuçlanmıştır.

Bu anlamıyla direniş artık yeni bir evrededir. Sermaye devleti, bu yeni evrenin ortaya çıkardığı tablo karşısında yeni manevralar ve hesaplar içerisine girmiştir. Katliam, işkence ve toplumsal yalıtıma dönük baskı ve faşist terör, geçmiştekini aşacak incelikte çeşitli manevralarla tamamlanacaktır.

Hali hazırda adımları atılmakta olan bu yeni manevralar boşa çıkarılmalıdır. Çünkü direnişin amacına uygun siyasal sonuçlara ulaşması ancak böylece mümkün olacaktır. Aksi taktirde, sermaye devletin yapacağı manevralar direnişin amacına uygun sonuçlara ulaşmasının önüne geçebileceği gibi, elde edilen tüm kazanımları da boşa düşürebilecektir.

Sermaye devleti direnişin politik kazanımlarını yoketmeye çalışıyor!

Direniş geldiği evrede önemli politik kazanımlar biriktirmiştir.

Devrimci hareketi toplumsal planda marjinalleştirip ezme amaçlı hücre saldırısı, direnişin yarattığı etki ve sarsıntıyla önemli gedikler almıştı. Devrimci hareket yeniden önemli bir prestij ve güven kazanmıştı. Bu kazanımlar herşeyden önce hücre saldırısını esastan boşa çıkarıcı nitelikteydi. Bununla beraber, direnişin bu kazanımları, direnişi bitirmek için devlet cephesinden "pazarlıklar"ın zeminin de ortada kaldırmıştı. Sınırlı da olsa devlet cephesinden verilecek her ödün, mevcut kazanımların büyümesini ve önünün alamayacağı bir süreci koşullayacaktı. Devrimci hareketin direnişin ilk elden yarattığı kazanımları geliştirmesi, ilk etkileri güce dönüştürmesi, yanısıra toplumsal planda direnme eğilimlerinin körüklenmesi yönünde yaşanacak bir süreç olacaktır bu.

Sermaye devleti, katliamla beraber direnişi ezme ve direnişin kazanımlarını yoketmeye yöneldi. Katliam saldırısı tutsakların devrimci direnişiyle karşılandı. Böylece mevcut kazanımlar korunurken, sonuçları uzun vadede ortaya çıkacak tarihsel önemde kazanımların da yolu açıldı.

Sermaye devleti direnişi bitiremediği gibi, yeni bir handikapla yüzyüze kaldı. Baskı, terör ve zorla tedavi işkencesiyle unutturulmaya çalışılan direniş, her an gelebilecek şehitlerle sonuçları sarsıcı bir evreye ulaşabilirdi. Bu ise direnişin o ana kadar yarattığı tüm kazanımların ete-kemiğe bürünmesi sonucunu doğurabilecekti. Direnişin ilk etkileriyle harekete geçen güçler yeniden mücadele sahnesine çıkabilecek, yaygınlaşıp güçlenebilecekti. Dahası direniş işçi-emekçilerde olgunlaşan mücadele dinamiklerini ateşleyici bir işlev görebilirdi.

Nitekim ilk şehidin gelmesiyle beraber direniş yeniden toplumsal muhalefet güçlerinin gündemine

girdi. Baskı ve terörle susturulan güçler yeniden direnişi sahiplenen bir tutum içerisine girmeye başladılar. Dolayısıyla, direnişin yarattığı politik kazanımlar can pahasına korunmuştur ve bugün direnişin geldiği yeni evrede ete-kemiğe büründürülmeyi beklemektedir.

Sermaye devletin politik kazanımları yoketme hesapları gelinen yerde daha da zora girmiş bulunmaktadır.

Her an yeni şehitlerin gelebilecek olması bu zorluğu artırmaktadır. Bundan dolayı sermaye devleti, daha önce katliamı meşrulaştırmak için kullandığı manevraları yeniden devreye sokmuştur. Bunlardan biri, direnişin taleplerinden kopararak bir "intihar eylemi" olarak gösterilmesidir. Daha önce sık sık sözü edilen yasal düzenlemelerin meclise havale edilmesi, bu çabaları tamamlamaktadır. Elbette bu yasal düzenlemeler saldırının özünü değiştirmemektedir. Ama söz konusu olan direnişin meşruluğunu ortadan kaldırma çabası olunca, bu yönlü adımlar saldırıyı tamamlayan halkalar olmaktadır.

Bu arada, katliam öncesi görüşmelerde yeralan tutsak temsilcileri değişik F tipi cezaevlerine gönderilmişlerdir. Atılan bu adımla da devletin nasıl bir çizgi izlediği görülmektedir. Sermaye devleti, devrimci tutsakların siyasal temsilciliğini kesinlikle reddetmektedir. Eğer F tiplerinde bir takım iyileştirmeler yaparsam bile, bu direnişin bir kazanımı değil, benim bir lütfum olur demeye getirmektedir. Bu, devletin Kürt sorunu karşısındaki politikasına benzemektedir. İnkâr, imha ile mücadeleyi ez, sonra kırıntı düzeyinde bir takım hakları ver. Bunun ne gibi sonuçları olduğu ise biliniyor: Teslimiyet bataklığında kaybolmak. Kan ve can pahasına yaratılmış büyük siyasal kazanımların ortadan kaldırılması. Hücre saldırısının özü özeti de budur; amaçlanan, siyasal kimliğin yok edilmesi, öylelikle tüm devrimci değerlerin düzene teslim edilmesidir.

Devlet çatınlara oynuyor!

Sermaye devleti katliamın yolunu açmak için, direnişin yarattığı sarsıcı etkiyle hareket geçen toplumsal muhalefetin zayıf halkasından yüklenmişti. Salt insani duyarlılıkla direnişten yana tavır alan aydınlar, güçsüzlüklerinden dolayı daha ileri düzeyden tavır alma iradesini göstermeyen çevreler, bu yönlü çabalar sonucunda, direnişin önemli bir eşiğe dayandığı anda, onu yalnız bıraktılar. Objektif olarak da devletin direnişe dönük hesaplarının yanında saf tuttular. Sonuçta, direnişin temel talepleri gözardı edilerek eylemin kendisine tutum alındı. Katliam bu yönlü çabaların düzlediği zeminde hayata geçirildi.

Aynı çevreler bugün, direnişin yeni bir evreye ulaştığı, devletin direnişin kazanımlarını yoketmeye ve bu temelde bitirmeye dönük hesaplarının yoğunlaştığı bir aşamada, bir kez daha benzer bir oyunun bilinçsiz aktörleri haline geliyorlar. Tutsakların taleplerinden geri

adım attıklarını belirtip, Adalet Bakanı'nı geçmişte verdiği sözleri tekrarlamaya davet ediyorlar. Böylelikle F tiplerindeki zorla müdahale işkencesinin

meşrulaştırılmasına hizmet etmekle kalmıyorlar, devletin direnişin kazanımlarını ortadan kaldırma hesaplarına da dayanak oluşturuyorlar. Nitekim Adalet Bakanı yine F tiplerine ilişkin yasal düzenlemelerin yapılacağını tekrarlamaya başlamıştır ve bunu ÖO'yu bitirme şartına bağlamaktadır. Bu, devletin direnişin elde ettiği ve edeceği politik kazanımları ortadan kaldırma kaygısının en özlü ifadesidir. Devletin hesap ve amaçlarına ulaşmak için ÖO direnişi cephesinde

bir kırılma yaratması şimdilik mümkün görünmemektedir. Bu nedenle yine liberal muhalefet şahsında kendisini ifade eden zayıf halkadan yüklenerek, direnişi politik içeriğinden soyutlamaya çalışmaktadır.

Hücre saldırısı siyasal içeriğinden koparılamaz!

Liberal yaklaşımların en temel zayıflığı, hücre saldırısını gerçek içeriğinden koparılmış bir izolasyon saldırısı olarak tanımlamalarıdır. Hücre saldırısı kuşkusuz bir izolasyon saldırısıdır. Ancak salt devrimci tutsakların birbirlerinden ve devrimci değerlerden yalıtılması değil, yanısıra devrimci hareketin toplumdan yalıtılmasıdır amaçlanan. Bu bütünlük kurulamadığı sürece hücre saldırısı anlaşılamaz. Dolayısıyla bu saldırıya karşı verilen mücadele de zayıf ve kırılabilir olur.

Direnişin bugün geldiği evrede devlet F tiplerindeki tecriti hafifletse, bazı ortak kullanım alanları açsa dahi, izolasyon kaldırılmış olamaz. İzolasyonun kaldırılması, tutsaklara kolektif bir biçimde siyasal üretim içerisinde bulunacak koşulların sağlanmasıyla mümkün olabilir. Devlet ise bunu kesinkes reddetmektedir. Çünkü bu hücre saldırısının boşa düşürülmesi anlamına gelir. Devletin bir yandan yasal düzenlemelere ilişkin adımlar atarken, öte yandan tutsak temsilcilerinin farklı cezaevlerine dağıtılması boşuna değildir.

Devrimci tutsakların ölümüne yükselttikleri talepler sahiplenilmelidir

Direnişi katliam ve işkence ile bitiremeyen sermaye devleti, yeni manevralarını devrimci tutsakların iradelerinin yok sayılması üzerine kurmaktadır. Taleplerini yok saydığı gibi, hiçbir biçimde görüşmeye yanaşmamaktadır. Bu, hücre saldırısını, direnişi bertaraf ederek sonuçlarına ulaştırma çabasını ifade etmektedir. Dolayısıyla, eğer hücre tipi yaşama gerçekten hayır deniliyorsa, ölümle yüzyüze bulunan devrimci tutsaklar yaşatılmak isteniyorsa, öncelikle devrimci tutsakların iradesini hiçe sayan hiçbir girişimde bulunulmamalıdır. Bu tür girişimler yalnızca devletin hesap ve manevralarına hizmet etmektedir ve edecektir.

Bugün hem direnişin politik sonuçlarına ulaşmasının, hem de devletin oyunlarının boşa çıkarılmasının yolu, devrimci tutsakların taleplerinin arkasında durmaktan geçmektedir. Devrimci tutsakların taleplerini güçlü bir toplumsal sahiplenme, ödenecek bedelleri azaltacak, zaferi yakınlaştıracaktır.

DHKP-C, TKP(ML), TKİP dava tutsaklarının açıklaması:

Taleplerimiz değişmedi!..

Bazı aydın ve sanatçı çevrelerinin katkılarıyla, Ölüm Orucu taleplerinden vazgeçildiği ya da daha geri noktalara çekildiği haberleri basında çıkmaktadır.

Bu tür haberler yanlıştır. 20 Ekim 2000 tarihinde Süresiz Açlık Grevi, 19 Kasım 2000 tarihinde Ölüm Orucu'na başlarken kamuoyuna ilan ettiğimiz taleplerin hepsinin arkasındayız ve muhatabıyız. Tüm dostlar bilmeli ki, 150 gün önce açıkladığımız taleplerimizden vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz. Taleplerimizin haklılığı, meşruluğu, zorunluluğu ve aciliyeti 19 Aralık katliamı, sürmekte olan baskı, işkence, tecrit ile daha iyi anlaşılmıştır.

17 Mart 2001

*DHKP-C, TKP(ML), TKİP Davası tutsakları adına
Ahmet Özdemir, Durmuş Kurt, Duygu Mutlu*

Devrimci tutsakların açıklaması:

Adalet Bakanı tecriti gizlemek için oyun oynamaya devam ediyor

Direniş karşısında her geçen gün maskesi düşen Adalet Bakanlığı, tecrit ve işkence uygulamalarını örtbas etmek için hücrelerinden zorla çıkarttığı üçer beşer kişiyi boş bir salona götürüp önlerine top atarak hadi oynayın emri ile kamuoyuna şirin gözükmeye çalışmaktadır. Bu ve benzeri uygulamalar Adalet Bakanlığı'nın acizliğidir. Direniş karşısında ezilip gidecektir. Tüm duyarlı kesimleri demagojilere karşı Adalet Bakanlığı'nı protesto etmeye ve direnişi desteklemeye çağırıyoruz.

17 Mart 2001

F tipi hücrelerinde bulunan devrimci tutsaklar

Yeni ölümler istenmiyorsa, F tipi ölüm hücreleri kapatılmalıdır!

Direnişçilerin taleplerinin arkasındayız!

20 Ekim 2000 tarihinde **DHKP-C, TKP (ML), TKİP** dava tutsaklarının başlattığı Ölüm Orucu Direnişi 5 ayı aştı, 160'lı günlere ulaştı. Katliam, işkence, baskı ve terörle yaratılan suskunluk fesadı direnişi bitiremedi. Hücrelerde ve hastahanelerde zorla müdahale işkencesi, baskılar ve ağır koşullara rağmen direniş devam ediyor.

F tipi tabutluklarla devrimci tutsaklara kefen biçenler, direnişin başlamasıyla "yaşam"dan bahsetmeye başladılar. "Kimsenin ölmesini istemiyorlar"mış, "ölüm orucu intihar"mış vs. vs., yalanlarla tabutluklarını ambalajlamaya giriştiler. Sanki Ulucanlar'da devrimci kıyımı yapanlar, Burdur'da kol koparıp tecavüz edenler kendileri değilmiş gibi. Oysa bizzat Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun açıkladığı gibi, koparılan kol, tecavüz edilen genç bedenler F tipi tabutlukların yolunu düzlemek içindi. Dolayısıyla tüm bunlara rağmen "insan yaşamı"ndan bahsetmek en hafif deyimle sahtekarlıktır.

Sahtekarlık, direnişe gölge düşürmek, şaşkınların, dar kafalı aydınların aklını çelmek içindi. Ki bunda da başarılı oldular. Tüm gerçekleri yok sayanlar sözde devrimci tutsakların yaşamlarını kurtarmaya (!) soyundular. Ama gerçekte kıyımın ve katliamın yolunu düzlediler. Nitekim 19 Aralık katliamı "Hayata dönüş" adı altında yapıldı. Bu katliamın kendisi dahi, yapılan sahtekarlıkların ve bu sahtekarlıklara kanmanın gerçekte ne gibi sonuçlar yarattığını anlatmaya yeter de artar bile. "Hayat kurtarma"nın bilançosu 28 tutsağın katledilmesi, yüzlercesinin ölümcül yaralarla F tipi tabutluklara kapatılmasıdır. Sadece bu kadarı değil. Eğer bugün, onlarca direnişçi ölümle yüzyüzeysen, ve onlarca sakat kalmışsa, bunun sorumlusu yine bu sahtekarlığın arkasından gidenlerdir.

Devlet, katliam sonrasında baskı ve terörü tüm toplum çapında yaygınlaştırarak, yalan ve demagojiyi iğrenç boyutlara vardırıarak, Ölüm Orucu Direnişi'nin çevresinde bir suskunluk zinciri ördü. Ta ki, F tipi tabutluklardan devrimci tutsakların cesetleri çıkmaya başlayınca kadar. Ama tüm bu yaşananlara karşın yeniden aynı sahtekarlıklar gündeme taşıyor. Dün sözkonusu sahtekarlıkların peşinden giderek 28 devrimcinin katliamının yolunu düzleyenler, yaşananlardan ders almamışa benziyorlar. Yeniden katliamı, işkenceyi, F tipi tabutluk gerçeğini bir yana bırakarak "hayat kurtarmak"tan söz ediyorlar. Bununla da kalmayıp devrimci tutsakların taleplerinden geri adım attıklarını, Adalet Bakanlığı'nı görüşmeye çağırıldıklarını söylüyorlar. Adalet Bakanı ise buradan cesaret alarak işi arsızlığa vadmış bulunuyor. Güya Ölüm Orucu "intihar"mış. "İntihar"a teşvik edenler de cezalandırılacaklarmış. Bu arsızlığın arkasında koca bir terör sopası var. İşkenceye, F tipi tabutluğa, katliama ses çıkarılmamalı diyor Adalet Bakanı. Yani bırakınız katledelim, işkenceyi sürdürelim diyor. İşkenceciler ve katliamcılar yüzlerini gizleyemiyorlar. Çaresizleştikçe saldırganlaşıp, acizleşiyorlar.

Tüm bu sahtekarlıklara ve arsızlıklara karşın devrimci tutsaklar direnişin başında açıkladıkları taleplerin arkasında olduklarını ve sonuna kadar direnişi sürdüreceklerini duyurdular. Çünkü, F tipleri gerçek birer tabutluktur, işkencehanedir, çünkü F tipleriyle teslim

alınmak istenen tutsakların inançlarıdır, çünkü katliamcılar ve işkenceciler yargılanmadıkça yeni katliam ve işkencenin yolu açıktır. Eğer devrimci tutsakların ölmeleri istenmiyorsa, F tipi tabutluklar kapatılmalıdır, işkenceler son bulmalıdır, katliamcı ve işkenceciler yargılanmalıdır, devrimci tutsakların tabutluklara kapatılmasını öngören tüm yasalar ortadan kaldırılmalıdır. Dolayısıyla devrimci tutsakların ölmelerine izin verilmeyecekse taleplerinin arkasında durulmalıdır. Ters işkencenin, katliamın yolunu açar, ölüm hücrelerini meşrulaştırır.

Bizler, devrimci tutsakların 20 Ekim'de direnişe başlarken kamuoyuna açıkladıkları haklı ve meşru taleplerin değişmediğini ve bu taleplerin arkasında durduğumuzu, tüm ilerici, demokrat, devrimci kamuoyuna bir kez daha ilan ediyor ve bu talepleri sahiplenmeye çağırıyoruz.

Tutuklu Aileleri

Ölüm Orucu Direnişi sürüyor!..

Tutsaklar ölüm sınırında!

20 Ekim tarihinde başlayan Ölüm Orucu Direnişi'ni kırmak ve F tipi cezaevlerine geçişi sağlamak için 19 Aralık'ta "hayata dönüş" operasyonu gerçekleştirildi. Ancak operasyondan bugüne, üç aydan fazla bir süre geçmesine rağmen, hastanelerde ve hücrelerde direniş sürüyor. Devlet, tutsakları F tipi hücrelere attığında direnişi kıracağına hayal ediyordu. Ancak direniş daha da güçlenerek devam etti.

Devlet, Ölüm Orucu Direnişi'nin etkisini kırmak amacıyla dışarıda terör estirmekte ve baskı uygulamaktadır. Basına uyguladığı sansür ve son olarak direnişi destekleyen kişi ve kurumlara yönelik 3 ile 10 yıl arası hapis cezası öngören genelgelerle, tutsakların kararlılığını kırmayı ve direnişin gücünü zayıflatmayı amaçlamaktadır.

"Tutsakları yaşatacağız", "Cezaevlerinden bir tek ölü bile çıkartmayacağız", "bir tek ölü çıkarsa istifa ederiz" sözleri Ölüm Orucu direnişçisi Cengiz Soydaş'ın 153. günde şehit düşmesiyle paramparça oldu.

Cengiz Soydaş'ın ölümü, Ölüm Orucu Direnişi'ndeki devrimci tutsakların ölüm sınırında olduklarının kanıtı oldu ve devleti paniğe düşürdü. Şimdi amaçları, zorla tıbbi müdahalelerle sakat bırakarak Ölüm Orucu Direnişi'ni kırmak. Yeni ölümleri zorla müdahaleyle engellemek için tüm F tiplerinden hastanelere sevkler yapılıyor. Numune Hastanesi, Kocaeli Devlet Hastanesi, İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi mahkum koşullarına Ölüm Orucu direnişçileri getiriliyor.

Bilinci kapanan kimi tutsaklara tıbbi müdahale yapılıyor. TTB'nin hekimlere yaptığı uyarılara rağmen, Serkan Aydoğan örneğinde olduğu gibi, yanlış müdahalelerle tutsaklar sakat bırakılıyor.

Devlet, ölüm sınırına gelen devrimci tutsakları zorla tıbbi müdahaleyle sakat bırakarak, gerçekte yaşayan ölümler haline getirme vahşetini sürdürüyor.

Durumu kritik ve her an müdahale edilebilecek olan bazı tutsakların sağlık durumları:

Atılcan Saday: 27 Mart akşamı durumu ağırlaştı ve kendisine müdahale edildi. Müdahale sonrası hafıza kaybına uğradı. 28 Mart günü ise bilinci yerine gelerek tedaviyi reddetti ve koluna takılı olan serumu çıkarıp attı.

Bunun dışında gözlerde kararırma ve küçülme var, yürümekte zorluk çekiyor ve mide kanaması geçirdi.

Haydar Baran: Kilo kaybı, aşırı halsizlik, konuşmada güçlük, ışığa ve sese karşı duyarlılık. Şu an Ankara Eğitim Hastanesi'nde tutuluyor.

Hastaneye götürülürken yolda işkenceye uğradı.

Resul Ayaz: Kilo kaybı, aşırı halsizlik, ışığa ve sese karşı duyarlılık, midede sancı, konuşmada güçlük, hafızada zayıflama, ağızda kuruma.

Şu an Ankara Eğitim Hastanesi'nde tutuluyor.

Muharrem Kurşun: Su, şeker ve tuzu

kesmelerinden sonra yürümekte zorluk, konuşmada güçlük çekiyor. Tekrar su ve şeker almaya başladıktan sonra biraz toparlanma var. Ayrıca sese, ışığa karşı duyarlılık, halsizlik mevcut. Mide kanaması geçirdi.

Şu an Ankara Eğitim Hastanesi'nde tutuluyor.

Düzgün Zengin: Önceki haftalara göre davranışlarda ağırlaşma, konuşmada güçlük çekme, aşırı halsizlik gözlemlendi.

Şu an hastanede tutuluyor.

Sefa Gönültaş: Durumu ağırlaştı. Wernica Korsakof başlangıcı belirtileri mevcut.

Şaduman Mutlu: Aşırı halsizlik, yürürken zorlanma, göz kararması ve yanması. 30 kilo civarında.

Servet Paksoy: 34 kilo. Sürekli mide bulantısı, şiddetli halsizlik, kokuya hassasiyet. Ayakta duramıyor.

Hatice Yürekli: Bilinci açık, ancak yataktan kalkamıyor. Tuz ve şeker alamadığı gibi vücut suyu da kabul etmemeye başladı.

Hacı Demirkaya: Kilo kaybı 20. Sürekli kusma (kan kusma), 2 haftadır şeker alamama, günlük su alımı 1 litrenin altında, vücudun her yerinde süreklileşen ağrılar, yürüyememe, kolları uyuşma, görme güçlüğü, mide kanaması.

Hüsnü Turan: 8 gün boyunca sürekli kusma, su dahil hiçbir şey alamama, yürüyememe, son bir haftada kısmen düzelme, 20'nin üzerinde kilo kaybı,

mide ve bağırsaklarda kramplar, büyük tansiyon 8, küçük 5, nabız 50, sürekli migren krizi.

Mehmet Çömüt: 17-18 civarında kilo kaybı, aşırı halsizlik, kas ve eklem ağrıları, böbreklerde sürekli ağrı, unutkanlık, bilincini toparlayamama, kulaklarda çınlama, işitmede zorluk, hareketlerde yavaşlama, su ve şeker alımında azalma, omurga kemiklerinde batma ve mide bulantısı.

Özgür Güdenoğlu: Böbrek ağrısı, aşırı kilo kaybı, halsizlik, kaburga ve omurga kemiklerinde batma, baş dönmesi, baş ağrısı, su ve şeker alımında azalma, vücut ısısında düşüş ve mide bulantısı.

Sadık Yılmaz: Yürümekte zorluk çekiyor. Kalp aritmasından dolayı rahatsızlık geçirmiş. Böbrek rahatsızlığı, kronik bronşit, unutkanlık başlamış. Sıvı almakta zorlanıyor. Unutkanlık gibi zihinsel problemler başlamış. Son görüşe tekerlekli sandalye ile gelmiş.

Murat Acar: Desteksiz yürüyememe, diş etlerinde kanama, mide bulantısı, unutkanlık, yoğun sancılar, gözlerinde bozukluk.

Barış Albay: 40 kiloya düşmüş, aşırı tepkici, konuşmada zorlanma, mide bulantısı, baş dönmesi ve bayılma gibi rahatsızlıklar.

Aşırı zayıflıktan dolayı kemiklerde batma.

Muharrem Horoz: Halsizlik, aşırı kilo kaybı, vücudun belli bölgelerinde yanmalar var. 56 kilo. Ellerde, kolları, omuzlarda, başta sinirsellikler artmış. Başta istem dışı sallanma. Sol böbrekte ağrı, vücudun belli yerlerinde uyuşma, tansiyon düşük, şeker, tuz, su alımında düşüş.

Bülent Öner: Vücudunda uyuşukluklar ve hafızasında unutkanlık başlamış. Baş dönmesi, görme bozukluğu, ishal gibi rahatsızlıklar. Konuşmada zorlanma, unutkanlık, yürümekte zorluk.

Bedic Ergün: 39 kilo. Belirgin şekilde halsizlik ve uyuşukluk belirtileri gözleniyor. Tansiyon ve nabız sürekli değişiyor (genelde düşük). Bazen mide bulantısı, çabuk yorulma, şekerli su almada zorluk.

Nezihat Turan: 37 kiloya düşmüş. Halsizlik ve sürekli baş dönmesi, ellerde ve ayaklarda uyuşma, şeker ve su alamıyor. Mide bulantısı ve kusma, kas ve kemiklerde ağrılar, uyumada zorluk. Nabız ve tansiyonda düşüklük. Ağız ve boğazda kuruma.

Diren Kırkoç: Halsizlik, sürekli baş dönmesi, ellerde ve ayaklarda uyuşma. Ayakta durmada ve yürümekte zorluk çekiyor. Başında, kaslarında ve kemiklerinde ağrılar var. Bel ve boyun fıtığında ağrılar artmış. Sıvı alımında zorlanıyor. Mide bulantısı, görme bozukluğu, ses ve ışığa karşı hassasiyet. Tansiyon ve nabız düşüklüğü var. (Nabız 40, büyük tansiyon 8, küçük 4'e düşebiliyor.) Uyuyamama ve ağız, boğaz kurumaması sorunları yaşıyor.

Gesime Bozlu: 12 kilo kaybetmiş. Ayakta durma ve yürümekte zorluk. Sürekli baş dönmesi var. Sıvı ve şeker alımında zorlanıyor. Mide bulantısı, görme bozukluğu, kol ve bacaklarda uyuşma, ses ve ışığa karşı hassasiyet var. Nabız ve tansiyon düşük.

F tipi karşıtı açıklama nedeniyle yargılanan avukatlar beraat ettiler

Yargılanan gerçekte avukatlar değildi...

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi avukatlarının 16 Eylül '00 tarihinde yapmayı planladıkları basın açıklaması engellenmiş, dövülerek gözaltına alınmışlardı.

Bu basın açıklamasıyla avukatlar ikili bir amaç güdüyorlardı. Birincisi, her hafta yapılan tutuklu ailelerinin F tipi karşıtı Cumartesi eylemlerine destek vermek; ikincisi, F tipi cezaevlerine ve 17 Ocak 2000 tarihinde yaşama geçirilen "Üçlü Protokol"e karşı tutumlarını ifade etmek.

Fakat basın açıklaması son anda "yukardan emir var" gerekçesiyle engellendi, dernek yöneticisi ve üyesi 27 avukat dövülerek gözaltına alındı.

Bunun ardından yargı terörü geldi. Avukatlar hakkında 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefetten dava açıldı. Fakat bunu yeterli görmemiş olsalar gerek, Beyoğlu Savcılığı, avukatların "yasadışı örgütlere yardım ve yataklık ettiği" gerekçesiyle yetkisizlik kararı vererek davayı DGM'ye gönderdi. DGM'de verilen görevsizlik kararı sonrasında 27 avukatın yargılanmasına Beyoğlu 7. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlandı.

28 Mart günü sabah 9:30'da başlayan duruşma 13:00'de sona erdi. Oldukça uzun sayılabilecek duruşma sonunda mahkeme beraat vermek zorunda kaldı.

Avukatlar ortak bir savunma hazırlamışlardı. Altında yargılanan "sanık" avukatların imzaları bulunan ve "ortak beyanlarımız" ibaresi taşıyan belgede özet olarak, bu yargılamanın hukuksuzluğu eleştiriliyor ve üzerlerine atılı "suç"un gerçekte yasalarda olmayan ve savcılığın yarattığı farazi bir suç olduğu ifade ediliyordu.

Devletin saldırı amacı taşıyan yargılama süreci avukatlar tarafından karşı bir saldırıyla yanıtladı. Öyle ki, bizzat savcı, "burada sanıklar değil, mahkeme ve savcılık yargılanıyor" demek durumunda kaldı.

Asıl önemlisi ise, mahkeme salonunun F tipi karşıtı tutumun ifade edildiği bir platform olarak kullanılmasıdır. Bilindiği üzere, devlet tarafından

özellikle 19 Aralık katliamı sonrasında, F tipi karşıtı olmanın ve ölüm oruçlarını desteklemenin suç olduğu şeklinde bir hava oluşturulmaya çalışıldı. Hatta Adalet Bakanı "terör örgütlerine yardım ve yataklık", "ölüme sebebiyet vermek" türü laflar geveledi ve hala da geveliyor.

Fakat duruşma gerçeğin hiç de böyle olmadığını belgelemenin vesilesi oldu. Duruşmada F tipi karşıtlıklarını net bir şekilde ifade eden avukatlar, bu

tutumun burjuvazinin yasalarına göre dahi suç teşkil edemeyeceğini kanıtlarıyla mahkemeye sundular.

Duruşmanın sonunda savcı ve mahkeme heyeti pek yapmadıkları bir şeyi yapmak zorunda kaldılar. Normalde davayı başka bir tarihe erteleme usuldenken, mahkeme savcının beraat isteğine uydu.

Sonuç yalnızca bir "hukuksal başarı" değildir. Çünkü asıl yargılanan, savcılık ve mahkeme şahsında, kendi hukukunu bile hiçe sayan devlet olmuştur.

27 avukatın ortak savunmasından...

"Hücre tipi cezaevleri ve üçlü protokolün, tepkiyi fazlasıyla hak ettiği bugün daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır"

"F tipi cezaevleri adıyla açılan hücre tipi cezaevleri tecrit esasına göre çalışan, temel insan hak ve özgürlüklerini kullanılmaz kılan yapılardır. Buna paralel olarak 14 Ocak 2000 tarihli Adalet, İçişleri ve Sağlık bakanlıklarının imzaladığı 3'lü protokol ile savunma hakkı kullanılamaz, savunma mesleği yapılamaz hale gelmiştir.

Avukatların üzerlerinin ve çantalarının elle aranmasını, evraklarının denetlenmesini düzenleyen bu protokole karşı durmanın ne kadar haklı olduğu bugün daha net şekilde gözlerimizin önündedir.

Bugün F tipi hücrelerde tutulan müvekkillerimiz avukatları ile görüşürken kağıt kalem bile bulunduramamakta, avukatlar dava evrakını bile ancak idareye vererek müvekkiline ulaştırabilmektedir. Tabii ki idare uygun gördüklerini uygun gördüğü zamanda vermektedir.

Şimdi F tipi hücrelerde tutuklular birer birer ölüyorlar, avukatlar cezaevlerine giremiyor ya da 5-10 dakikalık görüş için gün boyu sıra bekledikten sonra meslek ve insan onuruna aykırı yeni uygulamalara uğrayarak müvekkillerine ulaşabiliyorlar.

Bu gerçekleri daha insanlar ölmeden önce kamuoyunun dikkatine sunan, mesleğimizin ve savunma hakkının önündeki engellerin kaldırılmasını isteyen basın açıklamamız bugünkü koşulların yaratılmaması içindi.

Ancak bugün bizler bu hakkımızı kullandığımız için hızla sanık konumuna getirilerek mahkemenize çıkarılırken, bu yasa ve hukuk dışı protokolün iptali için Danıştay'da açtığımız dava 1 yılı aşkın süredir sonuçlandırılmadı.

Basın açıklamamızın konusunu oluşturan hücre tipi cezaevleri ve avukatlara yönelik uygulamaları da kapsayan üçlü protokolün, savunma olanağını ortadan kaldıran hükümlerinin eleştiriyi ve tepkiyi fazlasıyla hak ettiği bugün daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır."

TUYAB'ın açıklaması...

Evlatlarımızı savunmaya devam edeceğiz!

Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin kazanılmış haklarının gaspedilmesiyle birlikte başlatılan Açlık Grevi ve Ölüm Oruçlarının ölümle sonuçlanmasının gerçek sorumluları, suçluluklarının telaşını yaşıyorlar.

19 Aralık katliamının faturasını tutuklu ve hükümlülere yüklemeye çalışan Adalet Bakanı, bununla da yetinmeyerek, başta evlatlarımızın insanca bir ortamda yaşamasını savunan biz tutuklu ve hükümlü yakınları olmak üzere, cezaevlerindeki insanların demokratik ve insani taleplerini savunan herkesi tehdit ederek susturmaya çalışıyor. Tutuklu ve hükümlülerin taleplerinin haklılığını onaylayanları cezalandırmayı hedefliyor.

Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün 27 Mart tarihli bazı gazetelerde yer alan, "Ölüm

Orucu intihardır, bunu teşvik edenler soruşturulacak, tespit edilenler cezalandırılacak" şeklindeki sözleri, yaşanan ölümlerden kendisinin sorumluluğunu azaltmayacağı gibi, bizleri de, evlatlarımızın insanca yaşama hakkı için yaptıkları direnişi savunmaktan alıkoyamaz. Eğer suçlu aranacaksa, aylardan beri tutuklu ve hükümlülerin taleplerini görmezlikten gelen, ölümlerine seyirci kalan yetkililerden başkası değil ve olmayacaktır.

Bakanı; kamuoyunu tehdit eden sözlerinden ötürü kınıyor, evlatlarımızın yaşamlarını ve direnişlerini savunmaktan asla vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha duyuruyoruz.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi : <https://ranney.org>

İstanbul Emek Platformu'nun açıklaması...**“Yeni ölümlerin önüne geçilmelidir!”**

19-22 Aralık tarihlerinde devlet, “Hayat Kurtarma Operasyonu” adı altında başlattığı saldırıyla 28 tutuklu ve hükümlüyü eşi benzeri görülmemiş bir şekilde öldürdü. Tutukluların üzerine benzin dökerek diri diri yaktı.

Dört duvar arasındaki tutuklulara bunlar yapılırken, dışarıda da bu vahşete karşı çıkan herkese terör destekçisi denilerek saldırıldı.

Dernekler kapatılıp, siyasi parti ve sendikalar basıldı. TAYAD ve Tüm Yargı-Sen yöneticileri tutuklandı. Odalardan barolara, aydınlardan sanatçılara, bilim adamlarından tek tek bireylere kadar herkes tehdit edildi ve haklarında çeşitli davalar açıldı.

Basın susturularak yaşanan vahşet ve saldırılar kamuoyundan gizlenmeye çalışıldı. İşte F tipleri bu koşullarda açıldı. F tiplerinde işkence, baskı, tecrit ve insanlık dışı uygulamalar sürdürüldü. Bu durumu protesto eden bazı tutuklu ve hükümlüler kendilerini yaktı.

Vücudunda kurşun, kırık, yanık ve yaraları bulunan tutukluların tedavileri yapılmazken, “kimsenin ölmesine izin vermeyeceğiz” diyerek, Ölüm Orucu'ndaki tutuklu ve hükümlülere zorla tıbbi müdahale yapılarak, onlarcası felç ve sakat bırakılıyor.

İçerde ve dışarda azgınca süren bütün bu saldırıların asıl nedeni bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır.

Siyasal iktidarın da açıkladığı gibi, Türkiye “tarihin en büyük ekonomik ve siyasi krizini” yaşamaktadır.

Ve bu krizin sorumlusu biz emekçiler olmadığımız gibi, faturası bize çıkarılmak isteniyor.

Krizin faturası; Açlık, yoksulluk ve zulümdür...

İzmir'de hücre karşıtı eylem...**“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”**

Uzun süredir İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından yapılan Cumartesi eyleminin yanı sıra 24 Mart günü Tayd-der de cezaevleri gündemli bir eylem yaptı. İki eylemin saati çakıştığı için, 13.30'da Tayd-der'in eylemi başladı. Platform bileşenleri kitlesinin de geldiği eyleme yaklaşık 450 kişi katıldı.

Sincan F tipi Cezaevi'nde şehit düşen Ölüm Orucu direnişçisi Cengiz Soydaş'ın ölümü, E ve F Tipi cezaevlerinde yaşanan sorunlar dile getirildi. E ve F tipi hapisanelerin tabip odalarının, baroların ve DKÖ'lerin bağımsız denetimine açılması; işkence, kötü muamele ve genel olarak F tipi uygulamalarına son verilmesi; tutuklu ve hükümlülerin yaşam, vücut bütünlüğü ve temel sosyal-siyasal hak ve özgürlüklerini gözetken bir uygulama imkanı yaratılana kadar tüm cezaevlerini boşaltan bir genel af çıkartılması, istendi.

“Tecrit insan onuruna saldırı, sistemli işkencedir-Tutuklu ve Hükümlü Aileleri İnişiyatifi” pankartı açıldı ve “Ayrımsız genel af istiyoruz, F tipi izolasyona hayır!”, “Şehit Namırın!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Halkların kardeşliği hücreleri yıkacak!” vb. sloganlar atıldı.

Bu eylemin ardından İzmir Hücre Karşıtı Platform'unun eylemi saygı duruşuyla başladı. Tayd-der'li ailelerin alandan ayrılmasıyla eylem yaklaşık 200 kişiyle yapıldı. Oturma eyleminin ardından Dr. Alp Ayan'ın okuduğu basın metninde Sincan'da şehit

Ülkemizin, emeğimizin, alinterimizin İMF'ye, emperyalizme peşkeş çekilmesidir...

Krizin faturası; Onlarca kişi öldürülerek geçilen F Tipi hapisanelerdir...

İşkence, baskı ve tecrit koşullarında süren ölüm orucunun 153. gününde CENGİZ SOYDAŞ yaşamını yitirdi.

CENGİZ SOYDAŞ'ın ölümünün tek sorumlusu işkenceyi, baskıyı, insanlık dışı uygulamaları süreklileştiren, zorla müdahalelerle insanları sakat bırakan ve tutukluların en insani demokratik taleplerini kabul etmeyen Adalet Bakanlığı, devletin tüm kurum ve yetkili kişileridir.

İstanbul Emek Platformu olarak uyarıyoruz. Tutukluların talepleri dikkate alınmalı ve bir an önce süren insanlık dışı uygulamalara son verilerek yeni ölümlerin önüne geçilmelidir.

İstanbul Emek Platformu Yürütmesi
23 Mart 2001

düşen Cengiz Soydaş'ın süreci anlatıldı. 19 Aralık katliamında şehit düşen tutsakların ismi tek tek okunarak her isim sonrası “Ölümsüzdür!” diye haykırıldı. En son Cengiz Soydaş'ın ismi okundu ve “Ölümsüzdür!” denildikten sonra “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atıldı.

Basın açıklamasında; “Cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlülerin temel taleplerinin son derece insani ve demokratik olduğu artık herkesçe bilinmektedir. Bizlerin ve inanıyoruz ki tüm insanlık ailesinin, önlenebilir bir tek ölüm haberi almaya tahammülümüz kalmadı. TTB'nin ani ve kitlesel ölümler konusundaki uyarısının ciddiye alınmasını bekliyoruz. Cezaevlerindeki durumun nesnel olarak saptanarak kamuoyuna gerçeklerin açıklanmasında olduğu gibi sağlıklı görüşmelerin yürütülmesi konusunda da TBB, TTB, İHD, TIHV, TAYAD, Tüm-Yargı Sen gibi kurumlarla aydınlardan göreve hazır ve talip oldukları bilinmektedir. Hiç zaman kaybedilmeksizin tutuklu ve hükümlü temsilcileriyle görüşmelerin başlatılmasını engelleyenler tarih önünde ağır bir sorumlulukla karşı karşıya kalacaklardır, uyarıyoruz.” denildi.

Eylemde, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “F tipi ölümler istemiyoruz!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!”, “F tipine değil emekçiye bütçe!” vb. sloganlar atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Ölüm Orucu
24. haftasında!**Bu vahşete**
dur deyin!!!

Bir vahşet yaşanıyor Türkiye'de 19 Aralık'tan beri. Tüylür ürpertici bir sessizlik olumluyor parça parça, yavaş yavaş gelen ölümleri.

Böylesine acımasız tablo içinde rahatlıkla yiyip içebilmek, gerçek sevginin anlamını bilmeden yaşamak ne kadar kolay sizin için. Ne kadar da kolay, hoyratça hayatları sona erdirmek. Oğlunuza, kızıınıza, eşinize sarılırken tüyleriniz ürpermiyor mu? Bir yanda parça parça, 160 gündür ölüme bir adım daha yaklaştırdığınız o güzelim insanlar kabuslarınız olmayacak mı?

Kabul edilebilir talepleri hiçe sayarak onca insanın ölümüne, sakatlanmasına göz yummanız... Ve ezberlediğiniz “F tipleri kapatılmayacak” cümleliz... Kulaklarınızı tıkayıp aynı şeyi tekrarlamaktan vazgeçerseniz, duyacaksınız taleplerin uygulanabilir talepler olduğunu.

Anaların öfkesi, eşlerin feryatları, sevgililerin gözyaşları, nefreti büyüterek rüyalarınızı kaba çevirecek. Rüyalarınıza girecek oğlunuzun, kızınızın da haksızlıklara karşı bedenlerini siper etmeleri. Ve onlar parça parça eridikçe, duyacaksınız yüreğinizin sızısını. Sırılsıklam uyanacaksınız her sabah “acaba?” diye.

Daha fazla gecikmeden bu vahşete dur deyin. Daha fazla yürek kararmadan...

Bir tutsak yakını

İzmir İHD'nin mektup eylemi

İHD İzmir Şubesi tarafından 28 Mart Çarşamba günü, Cumhuriyet Postahanesi'nden, Ölüm Oruçları ve Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesiyle başlayan yeni süreçle ilgili Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'e, Başbakan Bülent Ecevit'e ve Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'e mektup gönderme eylemi gerçekleştirildi. Bazı legal parti ve sendika temsilcilerinin de katıldığı eylemde İHD Şube Başkanı Günseli Kaya sözlü bir açıklama yaptı. Eylemde “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” ve “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Cengiz Soydaş'ı temsili uğurlama
törenine katılmak isteyen 500 kişi
gözültüne alındı

Ölüm Orucu Direnişi'nin 19 Aralık katliamından sonra ilk şehidi olan Cengiz Soydaş'ın cenazesi devletin kolluk güçlerinin aileye baskı yapmasıyla, 23 Mart 2001 günü defnedildi. Bir gün sonra gerçekleştirilecek temsili törene katılmak üzere yola çıkan 500'ün üzerinde insan gözültüne alındı. Tutuklu aileleri Anadolu yakasındaki CHP binasında yaptıkları bir basın açıklamasıyla saldırı ve gözültüleri kınadılar.

Saat 16:30'da başlayan basın açıklamasına katılan Cengiz Soydaş'ın yeğeni: “Cengiz abimin ölümüne neden olan, onu ve onun gibileri hücrelere koyan zihniyettir. F tipleri kapatılmadıkça yeni ölümler olacaktır. Dün saat 16:00 gibi cenazeyi defnetmek zorunda bırakıldık. Cenazenin sahiplenilmesini istemediler” dedi. Tutuklu ailelerinin basın açıklaması uzun süren alkışlarla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Kafesan işçisi haklarını almak için mücadele ediyor

Yaklaşık 220 işçinin çalıştığı Kafesan şirketi Çiğli Belediyesi'ne bağlı olarak faaliyet yürütüyor. Belediye-İş Sendikasında örgütlü işçiler birçok hizmeti yerine getiriyorlar.

İki yıla yakın bir zamandır maaş ve ikramiyelerini alamayan işçiler, bu süre içinde değişik eylemlere başvurdular Belediye Başkanı'nın vaatlerine rağmen talepleri yerine getirilmedi. Son olarak Belediye Başkanı'nın verdiği sözü (maaşların zamanında ödenmesi) yerine getirmemesi ve basına gerçeği yansıtmayan demeçler vermesi Kafesan işçisinin sabrını taşırdı. Uzun zamandır evlerine ekmek götürmekte zorlanan, çocuğunu okuldan almak zorunda kalan, evine tüp bile alamayan, üstüne üstlük evlerine belediye tarafından haciz getirilen Kafesan işçileri tekrar eyleme geçtiler.

24 Mart günü uyarı amaçlı bir günlük iş bırakan işçiler, 29 Mart günü yine iş bırakarak Çiğli

Belediyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Sabah saatlerinde Çiğli Organize Sanayii'ndeki belediye şantiyelerinde toplanan işçiler, buradan belediye binasına doğru yürüyüşe geçtiler. En önde temsili olarak hazırlanan, IMF şefi

Cottarelli ile Belediye Başkanı Teyfik Alyanak'ın birlikte konulduğu tabut taşındı. Slogan, alkış ve ıslıklarla yürüyüşe başlayan işçiler yaklaşık 20 dakika sonra belediyenin önüne ulaştılar.

Burada bir konuşma yapan Belediye-İş 4 No'lu Şube Başkanı Ali Çelenk işçilerin alınteri dökerek hakettikleri parayı zamanında alamadıklarını, yaşanan krizin faturasının bir kez daha emekçilere ödetilmek istendiğini, vatanın her karışının ABD'ye pazarlandığını vurguladı. Konuşmasını "dağlara, toplara 'önce vatan, vatan namustur' diye yazılıyor, bunu diyenler önce namuslarına sahip çıksınlar" diyerek sürdüren Çelenk, saldırılara karşı çalışan milyonların biraraya gelmesi, güçlerini birleştirmesi gerektiğini, aksi halde bu sömürü düzeninin devam edeceğini vurguladı. Basın açıklamasına sınırlı da olsa çevredeki işçiler destek verdiler. Yürüş sırasında ve belediye önünde sık sık şu sloganlar atıldı: "Geliyor geliyor, genel grev geliyor!", "Vur vur inlesin, Alyanak dinlesin!", "Maaş bizim hakkımız, söke söke alırız!", "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "İşçiyiz, haklıyız, söke söke alırız!"

Eylem yaklaşık bir saat sürdü. İşçiler eylemlerine değişik biçimlerde devam edeceklerini açıkladılar. Alınan karara göre, sakal bırakma eylemi yapılacak, çalıştıkları yerlerde üzerlerinde belediyenin tavrını teşhir eden sloganların yazılı olduğu önlükler giyilecek. Ayrıca Emek Platformu'nun eylem programı çerçevesinde Çiğli Pazarı'nda stand yeri alınması düşünülüyor. Standda hem IMF politikalarının sözlü teşhiri yapılacak, hem de Çiğli halkı ve esnafına, işçilerin yaşadığı sorunlar anlatılacak.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantex.org>

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Erciyes Üniversitesi'nde işçi kıyımı

Erciyes Üniversitesi'nde sendikalaşan işçiler bir bir işten çıkartılıyorlar. Yetki belgesinin gelmesinden sonra toplam 59 işçi işten çıkartıldı. İşten çıkarılma nedeni olarak işçilerin vizelerinin dolması gösteriliyor. Oysa işçiler üniversitede on yıldır işçi atılmadığını, işten çıkarmanın sendikalaşmaya karşı olduğunu belirtiyorlar.

Sendika binasında sohbet ettiğimiz bir işçi şunları söylüyor: "Sendikalaşmak yasal hakkımız, bir üniversite rektörünün buna karşı çıkmasını anlayamıyoruz. Bu olayın özel sektörde olmasını anlarız, ama bir devlet sektöründe olmasını anlamıyoruz. Şimdi bizim yerimize öğrencileri çalıştırıyorlar ve çok düşük ücret veriyorlar. Üniversite öğrencilerinin ekonomik sıkıntılarından yararlanıyorlar. Çocuklar dersten çıkıyor, çalışmaya başlıyorlar, bu şekilde ne derste başarılı olabilirler ne işte. Yemekhanede çalışan arkadaşların yerine Migros'tan 6 kişi getirdiler ve yüz milyon verdiler bu işçilere. Bize de ayda yüz milyon veriyorlar. Üniversite öğretim üyeleri keyfi harcamalar yapıyorlar, lüks otellerde yemek veriyorlar, bu harcamaları yapana kadar işçilere harcasınlar."

Tez-Koop İş Kayseri

temsilcisi

Bekir Sener ile

konustuk...-

"İşçilerin desteğine ihtiyacımız var"

- Ne gibi sorunlar yaşıyordunuz?

B.Ş: Ekonomik, sosyal haklarımızın azlığından dolayı sendikalaştık. Asgari ücretten biraz fazla alıyorduk. Mesai ücretleri de verilmiyordu.

- İşten çıkarmalara ne diyorsunuz?

B.Ş: İşten çıkarmaları beklemiyorduk. Sendikamız yetki belgesini aldıktan sonra başladı. İşten çıkarmaların nedeni sendikalaşmaktan başka bir şey değil.

- Mücadelenize ne tür destekler geldi?

B.Ş: Hiçbir destek gelmedi. Üniversitede bizimle çalışan memur arkadaşlar destek yerine bazen karşımızda oldular. Yeni yeni üniversite çalışanlarında bir hareketlenme var. Sanırım bu da yeni işten çıkarmalardan dolayı.

- Rektörlük ne gibi açıklama yapıyor?

B.Ş: Rektörlük basına bir kere açıklama yaptı. İşçi fazlasından dolayı işten çıkartmaların olduğunu söyledi. Onun dışında hiçbir açıklama yapmadı. Sendikal faaliyet içerisindeki kimseyle görüşmeyi kabul etmedi.

- Son olarak işçilere söylemek istediğiniz...

B.Ş: Bizleri desteklemesini istiyoruz. Sendikalı olmak işçilerin birliği ile olur. Destek versinler, güç versinler.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Kafesan işçileriyle

konustuk...

- Süreçle ilgili bilgi verir misiniz?

1. işçi: Ortalama 2 milyar paramız içerde. Aç, susuz, perişan. Evde ne tüp var, ne bakkal parası. Hiçbir yere gidemiyoruz. Başkanın yaptığı insanlık dışıdır. Çok mağdur durumdayız.

2. işçi: 2.5 milyar param içerde. Başkan medyada diyor ki, 800 milyar alacakları var, gelsin hesaplasınlar. Biz iki yıldır para alamıyoruz. Ne bir esnafa, ne bir kahveye gidebiliyoruz. Benim evimde 3 haftadır tüp yok. Belediyeden evime icra geliyor. 2.5 milyar param içerde, bana 6 milyonluk icra geliyor. Bu görülmemiş bir şey. Kendisi, çoluğu çocuğu bir gün aç kalsın, bakalım nasıl oluyormuş.

- Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İşçiler: Eyleme devam edeceğiz. Vazgeçmeyiz eylemden.

İşçilerden kısa kısa...

1. işçi: Yönetime geldikleri andan beri 2 ya da 3 ay maaş alabildik. Geri kalanı 20-30-50 milyon olarak ara sıra sadaka gibi veriliyor.

2. işçi: Sosyal-demokratım diyor. Nerde bunun sosyal-demokratlığı?

3. işçi: Başkan söz vermenin ne anlama geldiğini bilmiyor. Yüz defa bize namus, şeref sözü verdi. Sözlerini yerine getirmedi.

4. işçi: 24 ay oldu buraya gireli. 6 sefer girdi-çıkta görünüyorum.

5. işçi: '94'ten beri burada çalışıyorum, sendikalıyım. Böyle bir şey görmedim.

6. işçi: 320 milyon bizim maaşımız. Şubat'ta bize güya bayram parası olarak 50 milyon verdi. Maaşımızı vermiyor, 50 milyon avans veriyor, sonra da para dağıttım diyor.

7. işçi: Arkadaşlardan biri liseye giden kızını okuldan almak zorunda kaldı. Yol parası yok ki nasıl göndersin.

Paflabahçe fiifle Cam'da

Kristal-İş Sendikası ile Şişe Cam patronu arasındaki 2001-2003 sözleşme süreci anlaşmazlıkla noktalandı. Özellikle züccaciye grubuna kriz nedeniyle zorunlu izin dayatıldı. 14 Mart Pazartesi günü 300 Şişe Cam işçisi direnişe geçti. Zorunlu izin dayatması öncesi işveren tüm işçileri 4 ay ücretsiz izine çıkarmak istemiş, sendikayla yapılan görüşme

sonucu ücretsiz izin ertelenmişti. 19 Mart'ta patron sadece Paşabahçe fabrikasına özel olan bir H28 uzun blok makinasını gizlice dışarıya çıkarmaya çalıştı, ancak işçilerin karşı koyması sonucu makine dışarı çıkarılmadı. Şişe Cam işvereni makinayı kaçırıp imalatı başka fabrikalara taşıyarak, fabrikayı kapatmayı amaçlıyor. Holding yöneticilerinden Gülsüm Azari, Kristal-İş Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Okuyan'ı gece 03:00'de arayarak, ya polis zoruyla ya da güzellikle makinayı Pazartesi günü dışarı çıkaracaklarını söyleyerek tehdit savurdu. Bu haberi alan Şişe Cam işçileri sabah 07:30'da aileleri ile birlikte fabrika önünde eyleme geçtiler. İlerleyen saatlerde, Beykoz Deri işçilerinin tümü, TEKEL işçilerinin bir kısmı ve halktan duyarlı insanların katılımıyla eylemci sayısı 1.500'e yükseldi. Kitle, "İşçiyiz, haklıyız,

kazanacağız!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Gemileri yaktık geri dönüş yok!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar attı. Eylem saat 14:30 civarında sona erdi.

Bu arada fabrika önüne yığınak yapan resmi ve sivil polisler dışarıdan eyleme katılmak isteyenleri içeri almadı, yoldan geçen ve eylemi desteklemek için korna çalan araç sahiplerini durdurarak tehdit etti. Paşabahçe Şişe Cam patronlarının oyunları ve işçiler üzerindeki baskıları devam etmektedir. İşçiler oynanan oyunların fabrikayı kapatmaya yönelik olduğunu söylüyorlar. Yaptıkları eylemde de kolayından pes etmeyeceklerini gösterdiler.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Bir Şişe Cam işçisiyle

kısa söyleşi...

“Üretimden gelen gücümüzü kullanacağız!”

- İşveren tarafından yapılan baskıları göğüsleyebilecek misiniz? Neler yapılmalı?

İşçi: Eğer sınıf sendikacılığı yapılırsa bu sorunları kesinlikle göğüsleyebiliriz. Her ne olursa olsun üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. Biz Şişe Cam işçisi olarak işverenin oynadığı oyunları biliyoruz. Ve buna karşı duyarlı halkımızın da desteğini alarak, yılmadan mücadele edeceğiz.

- Sendikanızın gelişen olaylara karşı tutumu nedir?

İşçi: Kristal-İş'te yıllardır sınıf sendikacılığı yerine seçim sendikacılığı yapıldı. Bu sebeple olayların buraya geleceği belliyken tavr alınmadı. Artık, ya hep ya hiç noktasına geldik. Eğer sağlıklı sendikacılık yapılmazsa işçi sınıfı bir kalesini daha yitirecek.

Evrım Giyim'de işçi kıyımı!

Son krizin faturasının işçilere ve emekçilere kesildiği şu günlerde Pendik-Kurtköy sanayi bölgesinde bulunan çeşitli sektörlerde (plastik, metal, tekstil) işçi kıyımı ve ücretsiz izinlere hergün bir yenisi ekleniyor. En son olarak Evrim Giyim'in patronu, krizin patlak vermesinden on gün sonra 370 işçiyi işten çıkardı. Sendikası ve örgütsüz olan işçiler bu saldırı karşısında ufak da olsa bir tepki

ortaya koyamadılar.

Şu unutulmamalıdır ki, bu bizim kaderimiz değildir. Bu saldırıları ancak örgütlü ve birlik olursak püskürtebiliriz. Kaderimizi kendi ellerimize almalıyız.

Krizin faturası kapitalistlere!

Kurtköy'den bir işçi

Evrım Givim'de isten çıkarılan bir işçile konuştuk...

“Bütün günümüz peşinde koşmakla geçiyor”

- İşyerinde kaç kişi çalışıyorsunuz? Çalışma koşullarınız nasıl?

İşçi: 600 kişi çalışıyoruz. Sabah 8:00 ile akşam 6:30 arası normal mesai. Fakat hergün 22:00'ye kadar zorunlu mesaiye kalıyoruz. Bunun yanında bir günlük haftalık tatilimiz de zorunlu mesaiyle geçiyor. Yılda iki ikramiyemiz var. Fakat son bir yıldır bu ikramiyeyi alamadık. Sendikamız olmadığından, işveren bir elinde havuç bir elinde sopa misali, istediği gibi yönetebiliyor. Bunun son örneği 370 işçinin işten çıkarılmasıdır.

- Ne zaman çıkarıldınız? İşverenin gerekçesi nedir?

İşçi: 19 Şubat'ta gerçekleşen krizden bir gün sonra işveren çıkışı olan işçilerin listesini panoya asarak, bayramdan üç gün önce çıkış işlemini tamamlayacağını söyledi. Çıkarılan işçilerden biri de benim. Gerekçe olarak uluslararası ticaret yaptığını ve dolarla çalıştığını, krizin bu ticareti etkilediğini,

bundan dolayı bizi çıkarmak zorunda olduğunu söyledi.

- İşveren çıkarttığı işçilere parasını ödedi mi? İşçi çıkarılmasına herhangi bir tepki gösterilebildi mi?

İşçi: Çıkarılan işçilere bir aylık maaşla birlikte ek bir aylık maaş verildi. Aynı zamanda işveren bir takım vaadlerde bulundu. Önümüzdeki günlerde işleri açıldığı takdirde ilk olarak bizleri çağıracağı sözünü verdi. Tabii bunu niye yaptığı ortada. Tepkimizin önüne geçmek için bizim gözümüzü boyamaya çalıştı. Başarılı da oldu. Bizden gelecek tepkinin içerde imalat yapmaya devam eden işçileri de etkileyeceğini düşünerek böyle bir taktiğe başvurdu. Bizden herhangi bir tepki görmediği gibi, içerde çalışmaya devam eden arkadaşlardan da tepki görmedi.

- Kriz yaşamınızı nasıl etkiledi?

İşçi: Ne yapacağımı bilmiyorum. Elimde üç-beş kuruş var, bu bittiği zaman 7 aylık çocuğuma nasıl mama alacağımı düşünüyorum. Bütün günüm iş peşinde koşmakla geçiyor. Hayatımız zaten yaşanabilecek koşullarda değildi. Son krizle daha da berbat bir duruma geldik.

Kamu emekçileriyle kriz üzerine röportaj...**Krizi biz yaratmadık, faturasını ödeyen biz olmamalıyız!****Kriz yapısaldır****- Krizi nasıl değerlendiriyorsunuz?**

1. kamu emekçisi: 24 Ocak "ekonomik istikrar" paketinin hayata geçirilmesi aşamasından bugüne değin uygulanagelen ekonomik politikalar her defasında yeni bir krize neden olmuştur.

"Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde hayata geçirilmeye çalışılan ekonomik-siyasi programlar emperyalistlerin kendi açmazlarının bir çözümü olarak sunulmaya çalışılmış ve gelinen aşamada emperyalist yapıların krizlerini aşmada uygulamaya çalıştıkları politikalar, onların açmazlarını daha da derinleştirmiştir.

Bu politikaların hayata geçirilmesi için her türlü siyasal, ekonomik, askeri entrikalara başvurulmuş, toplumun gerçek anlamıyla terörize edilmiş olmasına rağmen, emperyalist tahakküm bir türlü amacına ulaşamamıştır. Bu da göstermektedir ki, sorun dönemsel ve içsel değil, yapısaldır. Dolayısıyla, bu ve benzeri krizleri, emperyalizmin ve ona göbekten bağlı sömürge, yarı-sömürge ülkelerin yapısal krizi olarak değerlendirmek gerekir.

2. kamu emekçisi: Kriz değerlendirecek halimiz mi kaldı sanki. Krizi günlük yaşamımızda sıcakta sıcakta yaşayan bizleriz. Enflasyon fırladı, alım gücümüz düştü, iş güvencemiz yok, sosyal haklarımız tırpanlana tırpanlana kalmadı. Kriz bahanesiyle birlikte işten atmalar, özelleştirmeler, düşük ücretler, kalan sosyal hakların da gaspı bizleri bekliyor.

Bütün bunları uygulayabilmeleri içinse resmen olmasa da fiilen bir 12 Eylül'e ihtiyaçları var. Bu da üzerimizdeki baskı ve terörün daha da artması, "rutin" hale gelmesi anlamına geliyor. Zaten ülke gerçekliğine baktığımız zaman, bunun uygulanmakta olduğunu da görüyoruz.

"Kapitalizme dokunan yok"

3. kamu emekçisi: Kriz rantçı, vurguncu, tekelci sermayenin %40 zenginleşmesi, emeğiyle geçinenlerin %40 fakirleşmesi anlamına geliyor. Herkes emperyalizm, IMF, Dünya Bankası vs. diyor da, kapitalizme dokunan yok gibi. Türkiye'de kapitalist sınıf olmasa, devlet kapitalist devlet olmasa, uluslararası sermayeyle kim işbirliği yapacak?

Sermaye gittikçe merkezileşiyor. Böyle olunca orta burjuvazi de ağlamaya başladı. Sonuçta gülen birkaç işbirlikçi sermaye oldu.

Yok Dervişmiş, yok "ulusal program"mış, hepsi işçi ve emekçileri oyalama, krizle birlikte tasfiyeyle yüzyüze kalan orta burjuvaziye yedekleme yalanlarıdır.

Burjuvazinin güldüğü bir sistemde emekçilerin ağlaması kaçınılmazdır. Kriz zaten ağırlaşan yaşam koşullarını, sömürüyü daha da ağırlaştıracak, milyonlarca kişiyi işsizler ordusuna ekleyecektir.

Sosyal kurtuluşa kilitlenmeliyiz**- Sizce ağırlaşan ve tekrar eden krizlerden kurtulmanın yolu nedir?**

1. kamu emekçisi: Bu son siyasal ekonomik kriz işçi ve emekçilerin zaten yokedilmiş sosyal statülerini de ortadan kaldırarak, kelimenin tam anlamıyla işçi ve emekçileri açlığa, sefalete, derin bir yoksulluğa sürükledi.

Bugün ithal ikameci politikalarla sorunu çözme iddiasında olanlar her zamanki gibi samimiyetsizliklerini sürdürmektedirler. Yaşanan toplumsal altüst oluşun bedelini bir şekilde işçiler ve emekçiler ödeyeceklerdir.

Evet sorun vardır. Sorunun olduğu her yerde mutlaka çözüm de vardır. Ama bu çözüm köklü, sınıfsal bir çözümün hayata geçirilmesiyle olanaklıdır. Sorunların yaratıcısı biz olmadığımızı göre, bedelini de biz ödememeli ve sosyal kurtuluşa kilitlenerek, insanca yaşayacağımız bir düzenin neferleri olmalıyız.

2. kamu emekçisi: Demin de dediğim gibi, sorun kapitalizmde. Bunun için önce kapitalizmden kurtulmak gerek. Peki bu nasıl olacak? Tabii ki işçi ve emekçilerin örgütlü birliği ile. Ama bu örgütlülük kapitalist düzeni aşmalı. Bu da işçi ve emekçilerin siyasal gelişmişlik düzeyiyle ilgili bir durum. Önce mücadele içinde siyasallaşabilmek lazım. Bu da sendikalarımızı reformizmden ve bürokratlardan temizlemekle mümkün olacaktır. Çünkü emek örgütü adı altında işçi ve emekçileri düzen içi istemlerde pasifizme iten sendikal anlayışlarla bir yere varamayız.

Ölüm Orucu direnişinden öğreneceğimiz çok şey var

3. kamu emekçisi: Bugün bu krize ve "ulusal program" adı altında yürütülen emperyalist talana her kesimden tepki var. Ama güvenebileceğimiz bir örgütlülüğümüz yok. Sendikalar dersiniz, yıllardır yeni hak almak bir yana olan haklarımızı dahi korumakta yetersiz kaldılar.

En ufak bir hak istemimizde dahi devletin güvenlik güçleriyle, soruşturmalarıyla karşı karşıya geliyoruz. Örgütlüyüz diyoruz, ama sürgünlere, soruşturmalara karşı örgütlü sesimizi yükseltmiyoruz. Böyle olunca da insanlar korkuyor, ya benim de başıma bir şey gelirse diye.

Bugün sendikalarda şu konuşuluyor; "Siyasi tutuklular en insani hak talebi için ölüm orucuna başladılar. Fakat devlet acımasızca saldırarak cezaevindeki tutukluları katletti. Devletin gözü bu kadar dönmüş." Ama kimse bu katliam karşısında geri adım atmayan tutukluların süren direnişine bakmıyor, bu konuşulmuyor. O direnişten öğrenebileceğimiz çok şey var oysa. Önemli olan örgütlü ve kararlı davranabilmek, haklı taleplerimiz uğruna her ne olursa olsun geri adım atmamak. Bunu başarabildiğimiz sürece, önümüzde hiçbir gücün, baskının ve sistemin durabileceğine inanmıyorum.

- Greve çıkma sebebini açıklar mısınız?

1. işçi: Greve ücret konusundaki anlaşmazlıktan dolayı çıktık. İşveren sıfır zam dayattı, biz de kabul etmedik, greve başladık.

- Son kriz hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Tüm işçiler ve emekçiler güç birliği yapılmalı. Krizin faturasından ancak böyle kurtulabiliriz.

- İşverenin tutumunu nasıl buluyorsunuz?

1. işçi: İşverenin Çukobirlik'i işletmek gibi bir niyeti yok. Teslim olmaktansa savaşarak ölmeyi yeğleriz.

- Saldırıları karşısında eylemler sizce nasıl olmalı?

1. işçi: Daha önce Çukobirlik'te işçi

Grevdeki Çukobirlik işçileriyle konuştuk...**“Tüm işçiler olarak sokaklara dökülmeliyiz!”**

çıkarıldığında bir dizi eylem yaptık. Eylemi destekleyenler hep kapı dışarı atıldılar. Bu işçileri işveren belirlemedi. Eylem yapacaksın ki kamuoyu yaratacak. Sendika bugüne kadar bunu yapmadı. Parkta oturmakla sorun çözülmez. İnsanın onuru varsa dinini, ırkını bir yana bırakır, bütün bu zulme, şerefsizliğe karşı çıkar.

- Özelleştirme hakkında ne düşünüyorsunuz?

2. işçi: Çukobirlik özelleştirilemez. Çünkü

birçok çiftçi fabrikaya ortak.

- Yönetim hakkında görüşleriniz...

2. işçi: Çukobirlik'in yönetimi siyasi olarak MHP'li olduğu için, kendi anlayışlarından işçileri fabrikaya alarak onlara asgari ücret veriyorlar.

- Bundan sonra ne tür etkinlikler düşünüyorsunuz?

İşçi: Greve başladıktan sonra pasif kalırsak etkin olamayız. EXSA işçileri buna bir örnektir. Tüm işçiler olarak sokaklara dökülmeliyiz.

- Son krizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

2. işçi: Sendikalar işçi sınıfına önderlik etmiyor. Krizin faturası işçiye-emekçiye ödetiliyor. Bugünkü sendikalar sarı sendikalardır. DİSK de bugün bu sorunlara duyarsız, kendi tabanını harekete geçirmiyor.

BOSSA işçileri krizin kendilerine işsizlik olarak fatura edilmesi üzerine direnişe geçtiler...

"Yaşasın onurlu mücadelemiz!"

Krizin faturası işçi sınıfına, düşürülen ücretler, yeni soygun paketleri ve kitlesel kıyım olarak çıkarılıyor. Krizle beraber yüzde 40 civarında yoksullaşan işçiler bir de yoğun bir işçi kıyımıyla yüzyüze bırakılıyorlar. Şu an onbinlerce işçi sokağa atılmış durumda. Ancak krizin böylesine ağır bir şekilde işçi sınıfına fatura edilmesine karşı şimdiye kadar anlamlı bir yanıt gelmedi. Buzu ilk kıran BOSSA işçileri oldular. 250 işçinin işten atılması üzerine eyleme başladılar.

İşten atma kararının açıklanması ile beraber hareketlenen işçiler, fabrikanın önünde toplanarak basın açıklaması yaptılar. İşyerini terketmeyeceklerini duyurdular. İşçi kıyımlarına sessiz kalmayacaklarını, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini ilan ettiler.

Eylemde DİSK Başkanı Süleyman Çelebi de bir konuşma yaptı. Konuşmasında; krizi aşmak için kendilerinden fedakarlık istendiğini, ancak fedakarlığı hep kendilerinin yaptığını, artık tahammülleri kalmadığını, hükümetin topyekûn bir saldırı içerisinde olduğunu belirtti. Konuşmasının devamında geçmiş pratiklerinin ne olduğunu da itiraf etti, ama mücadelenin sınırlarını vurgulamadan da edemedi: "27 gün önce

yapılan toplu sözleşmede enflasyon oranında zam önerisini işveren sendikaları önerdi. Biz bunu onayladık. Şimdi BOSSA işçisinin farklarını dahi ödemedi işçi çıkaran anlayışı kınıyorum. Kırmayacağız dökmeyeğiz. Bu ülkeye sahip çıkacağız" dedi.

Bu sözlere verilmesi gereken yanıt işçilerden geldi:

"Gerekirse kıracağız başkan"! İşçiler ayrıca, "Genel grev genel direniş!" "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "Direne direne kazanacağız!", "BOSSA işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarını attılar.

Eyleme; Genel-iş 1, 2, 6 nolu şubeler, Enerji-Yapı Yol Sen, İMO, Petrol-İş, TÜMTİS, DİSK Tekstil-TEKSA, MENSA, Çukobirlik şubeleri, Emekli-Sen destek verdi. BOSSA işçilerinin verdikleri mücadelenin geleceği önümüzdeki günlerde belli olacak. Bu mücadele, sınıf hareketinin sermayenin

yoğunlaşan saldırıları karşısındaki yanıtını doğrudan etkileyecek bir özelliğe sahip. Direnişe bu gözle bakılmalı, buna uygun bir dayanışma ve destek örgütlenmelidir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

BES'in basın açıklaması

28 Mart Çarşamba günü BES Kayseri Şubesi "Vergi Haftası" nedeniyle bir basın açıklaması yaptı. Kayseri Defterdarlığı önünde yapılan açıklamaya yaklaşık 40 kişi katıldı. Açıklamada büro emekçilerinin sorunlarına değinildi. Adaletli bir vergi sisteminin olması ve ücretliden değil sermayeden vergi alınması istendi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Tarişbank'ta işçi kıyımı

Tarişbank'a bağlı işletmelerde örgütlü Bank-Sen üyesi 64 işçinin işine son verildi. İşten atılmaları ilgili bir basın açıklaması 23 Mart'ta Bank-Sen'de yapıldı. Basın metni Bank-Sen üyesi Himmet Arslan tarafından okundu. Tarişbank'ın büyük sermayeye peşkeş çekilmeye çalışıldığını belirten Arslan; bu politika, Tariş ve Tarişbanklıların bilinçsizliği ve hareketsizliği üzerine oturan politikadır; Tariş ortaklarına ve Tarişbank emekçilerine sahip çıkmak için hiçbir mücadeleden kaçınmayacağımızı basına ve kamuoyuna duyuruyoruz, dedi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 58 13
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Rejimin veciz tablosu...

Hükümet, TÜSİAD ve Genelkurmay temsilcileri Washington'da!

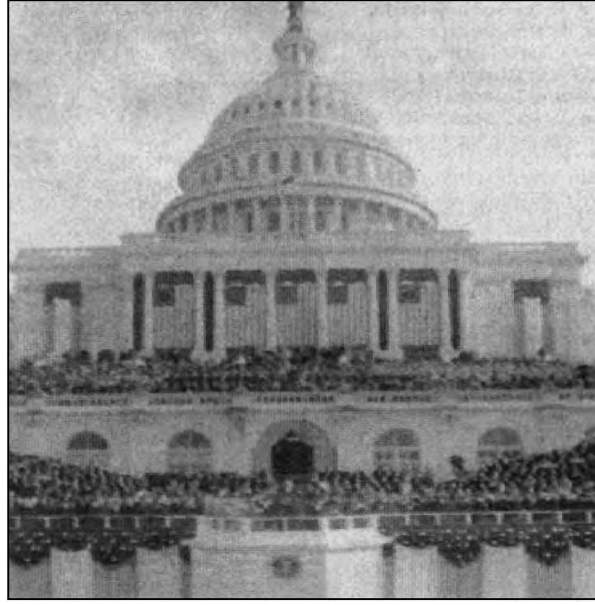
Komünistlerin siyasal değerlendirmelerinde döne döne altını çizdikleri bir nokta vardır. Bu, kapitalist düzenin egemen sınıfı, bekçileri ve hizmetinde olan temel kurumların olgulara dayanarak teşhir edilmesidir.

Tüm çürümüşlüğüne rağmen sermaye düzeninin ayakta kalmasında en etkin rolü oynayan dört temel kurum: İşbirlikçi tekelci burjuvazinin kurumu olan TÜSİAD; TÜSİAD düzeninin bekçisi ve aynı zamanda NATO'nun da ikinci büyük gücü olan ordu; işçi sınıfını denetim altında tutan ve yıkım programlarının uygulanmasında sermayeye hizmet etmekten geri durmayan sendika ağaları; ve yalan, çarpıtma, suni gündem oluşturma, kamuoyunu sistemin ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirerek kitlelerin kafasını karıştıran kirli medyadır. Siyasetçilerin rolü ancak bu dörtlüden sonra gelmektedir. Zaten düzen de siyasetçileri, belli bir süre kullanılacak ve ardından çöpe atılacak figüranlar olarak görmektedir. Ancak yeni figüranlar bulmakta zorlandığında, çöplükten çıkarıp cilalayabilmektedir. Kimi zaman böyle örnekler olmakla beraber (Demirel, Ecevit gibi), bu, düşkünlük takımının rolünü değiştirmemektedir. Bundan dolayı kitlelerin en çok tepki gösterdiği siyasetçiler bir anlamda sermaye düzenine kalkan da oluşturmaktadır.

Devlet solu ve reformist-liberal partilerin düzenin sorunları karşısında takındıkları tutum, rejimin temel kurumlarının, kendilerini siyasetçilerin gerisinde tutma çabalarını, belli sınırlar içinde de olsa kolaylaştırmaktadır. Zira bu kesimler sistemin kendisiyle değil, ürettiği sorunlarla uğraşmaktadır. Hedef aldıkları kurumlar hükümet ve IMF'dir. Devlet solunun bilinen ordu kuyrukçuluğu çizgisi ise, sorunu ulusallık düzleminde ele alıp, sınıf ayrımlarının ve sınıf savaşının üstünü örtme çabasındadır. Yine bu çevrelerin sermaye medyasına dönük eleştirileri yüzeyseldir. Sendika ağalarından ise hiçbir zaman umutlarını kesmediler.

Türkiye'nin son 40-50 yıllık tarihine bakıldığında ve bu tarih günümüzle karşılaştırıldığında komünistlerin tahlillerini anlamak noktasında hiçbir güçlük kalmaz. Zira işçi sınıfı ve emekçileri sömürüp palazlanan, devasa servetler biriktiren tam da TÜSİAD patronlarıdır. Bu sömürü ve sefaletle karşı mücadele eden emekçi kitleleri ve devrimcileri faşist askeri darbelerle ezen, sivil faşistleri ve şeriatçıları kitlelere saldırtan ordudur. Özellikle son 20 yıldır sınıf hareketinin hemen her çıkışı sendika ağalarının ihanetiyle karşılaşmıştır. Medyanın oynadığı rolün iğrençliği artık söz gerektirmeyecek kadar açığa çıkmıştır vb.

Topyekün yıkım saldırısının 14 aylık uygulamasından sonra sistemin çöktüğü, fiili başbakanlığa bir Dünya Bankası memurunun getirildiği, işsizlik ve yoksulluğun çığ gibi büyüdüğü ve bunun dolaysız bir sonucu olarak toplumsal patlama korkusuna giren rejimin emekçiler üzerinde terör estirdiği, hücrelerde kararlı bir şekilde süren Ölüm Orucu Direnişi'nin sorunun muhataplarını sıkıştırdığı tam da böyle bir dönemde, hükümet, TÜSİAD ve Genelkurmay temsilcilerinin aynı anda Washington'a gitmeleri bir tesadüf olmasa gerek. Rejimin sahipleri ve bekçileri emperyalist efendilerinin huzurlarına sistemin en

sıkıştığı dönemde çıkıyorlar. Para dilenmenin yanı sıra, olası bir toplumsal patlamayı ezme konusunda da CIA'dan taktik alıyor olmalılar.

Aynı günlerde bir başka isim Avrupalı emperyalistlere seslenip beklentilerini dile getiriyor. Bir dönem ismi öne çıkan emekli general Çevik Bir, son zamanlarda üniversite konferanslarında boy göstermeye başladı. İstanbul Üniversitesi'nin Cerrahi Tıp Bilimleri 25. Ortak Toplantısı'nda (nasıl bir bağlantı varsa!) konferans veriyor. Konferansta Türkiye'nin soğuk savaş boyunca, NATO'nun ikinci büyük ordusunu elinde tuttuğunu bildiren Çevik Bir, *"Türkiye, Varşova Pakti'nin yıkılmasında en önemli rolü oynadı. Büyük fedakarlıklar yaptı ve vefa gösterdi. Şimdi Avrupalı dostlarımızdan bunun karşılığını bekliyoruz"* diyor ve AB'nin yeni savunma kimliği arayışında, Türkiye'nin etkin olmasının şart olduğunu dile getiriyor. (25 Mart '01, *Cumhuriyet*)

ABD'deki heyetler kapalı kapılar ardında görüşmeler yaparken, yılların uşaklığının karşılığı AB emperyalistlerinden de açıkça talep ediliyor. Kore'den Somali'ye ve Kosova'ya kadar asker göndererek 50 yıldır emperyalizme uşaklıkta vefalı davranıldığı, dahası bu uşaklığın daha da pekiştiği bir gerçektir. Her ne kadar Varşova Pakti'nin yıkılmasındaki rolü abartılıyor olsa da, bu kadar uzun süreli hizmetin de artık bir karşılığı olmalıdır !

Emperyalist tekellerin yerli ortakları TÜSİAD patronlarının ve emekçilerin çocuklarını dünyanın değişik bölgelerinde emperyalist çıkarlar için ölüme süren Genelkurmay'ın, ABD'li efendilerinden neler koparabildiklerini henüz bilmiyoruz. Ancak, bu aynı döneme denk düşen ziyaretlerin çok şey anlattığı da kesindir. Sistem çöküntüdeyken ve çıkış bulmaktan acizken, rejimin patronları ve bekçileri devreye girmek durumunda kalmışlardır. Başbakan Ecevit'i ise şimdilik ABD'nin Ankara Büyükelçisi idare etmektedir.

Anti-emperyalist mücadelenin tutarlı olabilmesi için hangi güçleri hedef alması gerektiği buradan da açıkça görülmektedir. Anti-İMF'yle sınırlı "ulusal program"larla kendini ifade eden anti-emperyalistliğin yüzeyselliği ve iğretiliği yeterince açıktır

Bağımsız, sosyalist bir Türkiye için anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleye!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> **M. Dicle**

Krizden çıkışın koşulu "sosyal destek" in anlamı...

Derviş'in Amerika yolculuğu kaynak arayışı olarak lanse edildi. Kendileri Amerika'da çok iyi tanınıyordu, kaynak bulması zor olmayacaktı, vb., vb... Medyanın bu takdim tarzı bir yana, Derviş'in kendisi ise, baştan itibaren kaynak konusunda hep ihtiyatlı konuşmuş bulunuyor. O derece ki, sanki mali krizi bir an önce aşmaya çalışan bir devletin görevlisi değil de, kaynak talebinde bulunulan bir mali kuruluşun (örneğin Dünya Bankası) elemanı gibi. Hep ileriye erteleyen, hep şartlar koşan bir biçimde... Süre her seferinde uzamakta, şartlar giderek ağırlaşmaktadır. Kredi şartı önce "ulusal program"ın açıklanmasına bağlanmıştı, ardından 15 kanunun 15 günde çıkarılmasına bağlandı. Süre Nisan başıydı, ortasına kaldı.

Sonuçta ve nihayet sadede gelindi ve değişik biçimlerde anlatılmaya çalışılan esas dert açık ifadesine kavuşturuldu. Krizden çıkış ve kaynak temini "sosyal destek" şartına bağlandı. Emperyalist sermayenin memuru Derviş'in dilinde ifadesini "sosyal destek" sözlerinde bulan olgu, işçi sınıfı ve emekçilerin "sınıf ihaneti" dediğidir. Yoksa Derviş, işçi ve emekçilerin kendi yıkımlarını hazırlayan bir programa gönüllü destek çıkacaklarını düşünecek ve bekleyecek kadar "saf" değildir. Ya da, Türkiyeli işçi ve emekçilerin bu kadar saf olduğunu düşünecek kadar cahil değildir. 30 küsur yıldır Amerika'da yaşıyor, Dünya Bankası'nda çalışıyor olması, Türkiye'yi unutmasını değil, tersine, başka bir gözle, emperyalist haydutluğun gözüyle ve daha üstten izlemesini gerektirmiştir.

Emperyalist haydutların Derviş'in dilinden emrettiği "sosyal destek", çökmüş olandan daha ağır bir yıkım programı hazırlayan bu kukla hükümete ve arkasındaki sisteme sunulacak mıdır? Ya da başka bir ifadeyle, işçi sınıfı ve emekçiler satışa bir kez daha izin verecekler midir?

Çöken programın işçi sınıfı ve emekçi kitlelerce desteklenmiş olduğunu iddia etmenin hiçbir gerçekliği bulunamaz. Destek kitlelerden değil ama, ihanet içindeki sendika merkezlerinden gelmiştir fakat. Kimisi (Türk-İş) açıkça, kimisi de saldırılar karşısında örgütlü gücünü harekete geçirmeyerek, suskun kalarak desteklemiştir yıkım programını. Sınıfı temsilen ve sınıf aleyhine...

İşte şimdi sermaye bu ihanet odaklarına bir kez daha sesleniyor: Ne edip edin sınıf ve kitleleri oyalamayı sürdürün ki, krizin faturasını onlara çıkarabilelim.

Çağrının bir muhatabı da, destekledikleri programın çöküşüyle, emperyalist programlarının kendilerini de yıkıma sürüklediğini anlamış bulunan ve krizin faturasını yüklenmek istemediklerini dillendirmeye başlayan küçük üreticilerdir. İşçi ve emekçi kitlelerle küçük üreticileri çıkardıktan sonra, zaten geriye toplum adına bir şey de kalmamış oluyor. Çöken ve hazırlanmakta olan yıkım programlarının gerçek sahipleri dışında tabii. Yani, bir avuç tekelci kapitalist ile onu çevreleyen asalak bir rantiyeci katman. Yurt içinde yıkım programlarından tek nasiplenlenler de bunlardır. Verilecek destek bu asalak takımına verilecektir. Ve bunların dışındaki ortaklarına.

Bugün, sadece işçi sınıfı ve emekçiler değil, küçük üreticiler de destek vermeye niyetli olmadıklarını çeşitli biçimlerde anlatmaya başlamış bulunuyorlar. Bu anlatımların gerçek, elle tutulur, işe yarar bir itiraza dönüşebilmesi, işçi sınıfının devrimci alternatifi etrafında toparlanabilmesine bağlıdır. Bu da, işçi sınıfının kendi alternatif programıyla buluşması, sahiplenmesi ve yükseltmesine...

Düzenin krizine libe

İç alternatiften yoksun resmi siyaset sahnesi

Her kriz dönemi o güne kadar uygulan politikaların sorgulandığı, alternatif çözüm politikalarının sunulduğu bir dönem olur genellikle. Krizin kendisi uygulanmakta olan politikaların iflası anlamına geldiği için, bu iflasın anlamı ve nedenleri ile bundan çıkış yolu üzerine tartışmalar alır başını gider. Buna her sınıf, parti ya da siyasal güç elbette kendi cephesinden, kendi konumu ve bakış açısıyla katılır, temsil ettiği sınıf ya da kesimin gerçek çıkarları üzerinden yapar bu tartışmayı.

Kapitalist düzende her kriz, işçi sınıfı ve emekçilere ağır bir fatura anlamına gelir. Bu ise onlarda yaygın bir hoşnutsuzluğa ve öfkeli protestolara yolaçar. Çeşitli gerici düzen partileri, bundan da öte bizzat egemen sınıfın kendisi, emekçiler üzerindeki etkilerini korumak, krizin emekçilerde yarattığı tepkiyi yatıştırmak, dahası bu tepkiyi krize karşı sözde yeni çözümlerine bir siyasal destek olarak kullanmak için bu türden tartışmaları özellikle yaparlar. Şu günlerde Türkiye’de bunun nasıl yaşandığını somut olarak da izliyoruz.

Fakat dikkate değer bir olgudur; solcu geçineninden en gericisine kadar hiçbir düzen partisi, bir kriz ve iflas ortamında bile alternatif bir program sunmuyor emekçilere. Kuşkusuz hükümet dışı olanlar demagojik bir biçimde hükümete yüklenip duruyorlar; onu beceriksizlikle, bunun bir sonucu olarak krize yolaçmakla suçluyorlar. Yer yer IMF’ye körü körüne uymakla eleştiriyorlar. Ama bunu IMF’nin kendisini mahkum etmeye, IMF ile ilişkilerin derhal kesilmesine, onun dayattığı programların reddine hiçbir biçimde vardırıyorlar. Tersine, bundan özenle ve büyük bir dikkatle geri duruyorlar. IMF ile pazarlık gücünüzü iyi kullanmıyorsunuz ve IMF’ye ülke gerçeklerini iyi anlatamıyorsunuz sınırlarını aşmayan bir eleştiri ya da suçlama olarak kalıyor bu. Salt demagojik bir ihtiyaca yanıt veriyor ve hükümet dışı olmanın avantajı burada hükümet partilerine karşı kullanılıyor. Hepsisi bu, söylenip edilen bundan ibaret. Mevcut düzen partileri yönünden bunun ötesine geçen ve alternatif politika önerisine varan hiçbir durum ya da çaba yok ortada.

Bunun elbette bir anlamı var. Demek ki mevcut politika, bugünkü sınıf ilişkileri içinde ve egemen sınıf olarak işbirlikçi burjuvazinin bugünkü öncelikli ihtiyaçları çerçevesinde uygulanması gereken biricik olanaklı politika. Biz, düzenin derin açmazları ve burjuvazinin sınıf çıkarları temelinde bütün düzen partileri tek bir programda tekleşmiştir; aralarında temel iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar konusunda esasa ilişkin herhangi bir ayrım kalmamıştır derken de, yıllardır bu gerçeği anlatmış oluyoruz zaten.

Bu olgu son krizle birlikte bir kez daha açıkça ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bunu burada hiç de düzen partileri birbirinden farksızdır demek için hatırlatmış olmuyoruz. Bu kadarını sokaktaki insan da dahil herkes iyi-kötü zaten biliyor. Burada asıl vurgulamak istediğimiz şudur; bu düzenin kendi içinde başka türden ciddi bir alternatif politika imkanı olsaydı ve bu burjuvazinin şu ya da bu katmanının çıkarlarına uygun düşseydi, muhakkak ki bunu dile getiren ve savunan burjuva partiler de olurdu. Yoksa bile çok geçmeden ortaya çıkardı. Ama bugün resmi siyaset sahnesinde böyle partiler yok, yeni oluşumlar olarak ortaya çıkacağı da yok.

Sonuç olarak, bugünün burjuva siyaset sahnesinde sağdan sola, MHP’den CHP’ye, bir sıra burjuva düzen partisi var. Ama düzenin kendi içinden gelen bir alternatif çözüm iddiası ya da girişimi yok.

Bunun ise elbette bir anlamı var. Demek ki, kendi içindeki çıkar çelişkileri ve buna dayalı didişmeleri ne olursa olsun, IMF reçeteleri olarak uygulanan sosyal yıkım programları, bunun ifadesi olan emek düşmanı saldırı politikaları, genel planda bir sınıf olarak burjuvazinin çıkarlarına uygun düşüyor. Demek ki, bütün kesimleriyle burjuvazi, üzerinde yükseldiği ekonomik düzenin işleyişini sürdürebilmesi, sömürü çarkını döndürebilmesi için bundan başka bir çıkar yol göremiyor bugünün ortamında. İç alternatiften, dahası iç alternatif arayışından yoksunluk bu anlama geliyor.

Tekelci büyük burjuvazinin tüm öteki burjuva katmanları kendisine binbir bağla organik olarak bağlaması gerçeğinin yanı sıra, çözümsüz sorunların ve sonu gelmez krizlerin düzen siyasetini mahkum ettiği bir alternatıfsızlık durumudur bu. Yineliyoruz, bunda bir yenilik de yok, neredeyse son yirmi yıldır bu böyle.

Düzeni düze çıkarmak iddiasının soldaki temsilcileri

Burjuvazi kendi içinden alternatif çıkaramıyor ama, dışından buna hevesli olanlar var. Kriz patlak vereli beri, emekçileri temsil etmek iddiasındaki liberal sol çevreler, düzenin krizine, üstelik temel sınıf ilişkilerine ve bu ilişkilerin dayandığı siyasal kurumlara hiçbir biçimde dokunmaksızın güya çözüm bulmak yarışındalar. Perinçekçi İP ile onun utangaç izleyicisi olarak EMEP, bu liberal iddianın günümüzün iki öne çıkan temsilcisi durumunda.

Her iki partinin de ortaya koydukları görüşler ve önerdikleri çözümler, “Türkiye’yi düze çıkarmak” iddiasına oturmaktadır. Bugünün Türkiye’si boşlukta durmadığına, tersine bir toplumsal sınıf düzenine dayandığına, sırtında bir sınıf egemenliği sistemi taşıdığına göre, “Türkiye’yi düze çıkarmak” iddiası kurulu düzeni düze çıkarmakla aynı anlama gelir. Bunun böyle olduğunu, bütün açıklığı ile bu anlama geldiğini somut biçimde ve ayrıntılı olarak daha yakından göreceğiz.

Her iki parti de kendince alternatif birer çözüm programına dayanmaktadır. Perinçekçi parti Mart ayı ortalarında kamuoyuna açıkladığı bu programı “Ulusal Direnme Programı” olarak isimlendiriyor ve bunu “halkçı-devletçi ekonomi seçeneği” olarak sunuyor.

EMEP ise son kriz öncesinde, bazı acil sosyal ve demokratik istemlerden oluşan bir “Emek Programı” iddiasıyla ortaya çıkmıştı. Kriz sağlı-sollu IMF karşıtı bir ulusal duyarlılığa yol açınca, “Ulusal bir iktisat politikası” adı altında bir yayın kampanyası açma yolunu seçti bu kez. Aslında burada bütün yaptığı, günlük gazetesinin sayfalarını dizi röportajlar üzerinden bir kısım ilerici iktisatçıya açmaktan öte bir şey değildi. “Ulusal bir iktisat politikası” bu iktisatçıların bir arayışı ve seçeneği idi, EMEP’inki bunu benimsemek ve propaganda etmekten ibaret bir çabaydı. Şimdilerde yeniden “Emek Programı”na döndü; ama kendi eski programı üzerinden değil, fakat kamuoyuna şu günlerde açıklanan Emek Platformu’nun “Emek Programı” üzerinden.

Her iki partinin alternatif sorununa yaklaşımını şu son günlerden iki dikkate değer örnek üzerinden

görelim.

“Çıkış yolu”nun temsilcisi “sanayicimiz ve tüccarımız”

27 Mart’ta düzenlenen mitingi vesile ederek Burdur Ticaret Odası Başkanı’na bir destek mesajı gönderen İP Genel Başkanı Perinçek, “*Elli yıl önce, ‘Türkiye’yi Küçük Amerika yapacağız’ diye hükümet olan çizgi, Mustafa Kemal’in ülkesini adeta sömürge yapmışlardır*” dedikten sonra şöyle sürdürüyor sözlerini:

“Türkiye bunlara layık, mecbur ve mahkûm değildir. Türkiye’nin çıkış yolu vardır. Türkiye için biricik çıkış yolu, bugüne kadar ‘serbest piyasa ekonomisi’ adı altında uygulanan emperyalizme teslimiyet politikalarını terk ederek, halkçı-devletçi bir ekonomik program uygulamaktır. Ulusal sanayi, tarım ve ticaret emperyalist tekellere karşı korunmalıdır.

“Son günlerde Türkiye’nin dört bir yanında meydanlara çıkan, esnaf, tüccar, ulusal sanayici bu biricik çıkış yolunu temsil etmekte; yıllardan beri meydanlarda ‘Kahrolsun IMF!’ diye haykıran işçi sınıfımız, kamu emekçileri ve tarım emekçilerimizle birleşmektedir. Bağımsız bir ulusal ekonomi için ulusal birlik mücadele alanlarında gerçekleşmektedir.”

Perinçek ve partisine göre, Türkiye’yi bugünkü yıkıma yanlış hükümetlerin yanlış politikaları getirmiştir. Bu durumda sorunun çözümü de doğru bir hükümetin (ki bu şu günlerde “ulusal hükümet” olarak formüle edilmiş bulunuyor) uygulayacağı doğru (ulusal) politikalar. Yani sorun basitçe, mevcut politikaların terkedilerek yeni politikaların benimsenmesi ve bunları uygulama kararlılığına sahip yeni bir hükümetin kurulmasıdır. 50 yıl öncesini önceleyen “Halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”, tutulması gereken politikanın çerçevesini zaten kendiliğinden vermektedir. Bütün sorun bunu uygulama kararlılığına sahip yeni bir ulusal hükümetin kurulmasıdır. Şu dönem tüm dikkatler ve çabalar buna yoğunlaştırılmalı, kitle hareketinin şaşmaz istemi ve hedefi bu olmalıdır.

Sınıf ilişkileri ve egemenliği sistemi, bunun dayandığı temel kurumlar, burada tümüyle tartışma dışıdır. Bu bir rastlantı da değildir. İP’in seçeneği; emperyalist yıkım tehditi altındaki “ulusal ekonomi”yi, “ulusal devlet”i ve “ulusal ordu”yu savunma ve güçlendirme seçeneğidir ve ihanet politikalarında ısrar eden bazı gafiller dışında “tekmil milleti” temsil etmektedir.

Perinçek kurulu düzeni ve onun dayandığı devleti cepheden savunduğu içindir ki, ileri sürdüğü programın burjuva sınıf karakteri ve dayanağı konusunda da açık konuşmaktadır. Emperyalist yıkıma karşı “Türkiye’nin çıkış yolu”nu tanımlarken, “esnaf, tüccar, ulusal sanayici”yi “bu biricik çıkış yolunu”nun temsilcisi ilan etmekte bir sakınca görmemektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler ise, “bağımsız bir ulusal ekonomi için ulusal birlik” ihtiyacı çerçevesinde, elbetteki “biricik çıkış yolunu” temsil eden ulusal sanayi ve ticaret burjuvazinin yedekleri/eklentileri olacaklardır. Perinçek bunu da gizlemiyor. Şu farkla ki, o ulusal sanayi ve ticaret burjuvazinden değil, fakat sanayicimizden ve tüccarımızdan sözetmeyi tercih etmektedir. Bunu aşan bir söylemin “tekmil millet”in birliğini zedeleyip zora sokabileceği konusunda kendince gerçekçi bir

beral sol reçeteler/1

politikacıdır.

Sözkonusu mesaj şu sözlerle bitiyor: *‘İşçi Partisi olarak esnafımızın, sanayicimizin ve tüccarımızın ulusal ekonomiye sahip çıkmak amacıyla yürüttüğü mücadeleyi sonuna kadar destekliyoruz.’*

Bu Perinçekçi programın da bir bakıma son sözüdür. Gerici ve ütöpik karakteri ayrı bir sorun; sözkonusu olan, yalnızca hareket noktaları ve araçları (düzen ordusunun bu “mücadelede” temel dayanak noktası olarak ele alındığını biliyoruz) yönünden değil, fakat açıkça tanımlanmış amaçları ve hedefleri bakımından da tümüyle burjuvaziye bağlanmış, ona hizmete adanmış milliyetçi liberal bir burjuva programdır.

Sendika bürokrasisi damgalı “tarihi seçenek”

EMEP çizgisindeki *Evrensel* gazetesi ise, 28 Mart tarihli nüshasında yeralan *“Emek Programı’yla daha ileriye!”* başlıklı başyazısına şu sözlerle başlıyor:

“Emek Platformu’nun Emek Programı’nı açıklamasıyla birlikte emekçiler, seçeneksizlikten kurtuldu. Artık; Türkiye’nin, işçileri, emekçileri Dervişli IMF programına mahkûm değil. Çünkü; artık, Türkiye’nin sorunlarını çözecek, onu düzlüğe çıkaracak yolu gösteren bir Emek Programı var.”

Evrensel gazetesi şu günlerde Emek Platformu hakkında ölçsüz hayaller yaymakta sınır tanımıyor. Yazarları “emek programı” şahsında atılan “tarihi adım”ı vurgulamakta birbirleri ile yarışıyorlar. İçlerinden bazıları Ankara’daki “tarihi sempozyum”un ardından kaleme aldıkları makalelerde, gerçekleşen “ilk”leri maddeler halinde sıralıyorlar. Öyle anlaşıyor ki, kuyrukçu liberalizmin temsilcisi bu partinin ayakları bir kez daha tümüyle yerden kesilmiş bulunmaktadır.

EMEP, Perinçekçi İP’ten farklı olarak, çıkış yolu seçeneğini “emekçiler” adına ileri sürmektedir. Ne de olsa “emeğin partisi”! Liberal ya da milliyetçi her esinti bunu her seferinde hemen unutturuyor olsa bile. Bununla birlikte emekçilere kendi bağımsız seçeneğini değil, fakat kendi dışındaki bir seçeneği, Emek Platformu’nun “Emek Programı”nı bir çıkış yolu olarak sunmaktadır. Yine Perinçekçi İP’ten farklı, fakat kendi bildik kuyrukçu kimliğine tümüyle uygun olarak...

Emekçileri “seçeneksizlikten” kurtarmakla kalmayan, Türkiye’nin de sorunlarını çözerək onu düze çıkaracak olan bu bol övgülü program, ağırlıklı bir bölümü uzun yıllardır emeğe ihanet içindeki tescilli hainlerden oluşan sendika bürokrasisinin resmi damgasını taşıyor. Bu, bir siyasal parti olan, dolayısıyla kendi çapında bir siyasal önderlik iddiası taşıyan, taşıması gereken bir partinin, somutta EMEP’in hemen herşeyini Emek Platformu’na ipotek etmesi anlamına gelir. Böyle bir davranış ise sözkonusu parti için siyasal iflasın ta kendisidir.

“Bir defa aldatırsan ayıp sana, iki defa aldatırsan ayıp bana”

Emek Platformu üzerinde ayrıca durmak gerekecek. Fakat ‘99 yazı çok uzak bir tarih değil, daha dün gibi duruyor önümüzde. Mezarda emeklik ve tahkim saldırısına karşı kendiliğinden gelişen işçi-emekçi dalgasının önüne büyük iddialarla ama hain niyetlerle düşen, ardından depremi de bahane ederek hareketi ve iddialarını yüzüstü bırakan oluşum, tam da bu aynı

Emek Platformu’ydu. Bunun daha yakın örneği, 4 ay önce, yani Kasım krizini izleyen günlerde, büyük iddialarla gündeme getirilen, fakat her zamanki türden bir hava boşaltma eylemi olarak kalan 1 Aralık eylemidir. Eylemin arkasını getirmek bir yana, eylemin kendisine fiilen destek vermeyen ve bu eylemden dolayı soruşturma ve sürgünlere maruz kalan binlerce kamu emekçisini ise ortada bırakan da bu aynı Emek Platformu’ydu. 14 ay boyunca İMF’nin iflas eden programı karşısında eli-kolu bağlı duran, dahası bünyesindeki en büyük kuruluşların bir kısmı ESK içinde yer alan da bu aynı Emek Platformu’dur.

Bugün içinde ilerici konumda bulunan ve dürüst niyetlerle hareket eden birkaç demokratik kitle kuruluşunun bulunmasından hareketle, yılların tescilli hainlerinin artık başka türlü davranacağını kim neye göre düşünebilir? Kazançlarıyla, yaşam tarzlarıyla ve tüm yaşam ayrıcalıklarıyla olduğu kadar, ideolojik-politik kimlikleriyle de gerici burjuvazinin bir parçası olan tescilli sendika bürokratlarına bunca yılın deneyimlerine rağmen umut bağlamak, budalalıktan da öte bir şey olmalı. Bu bürokratların her yeni manevrasına büyük bir umut ve coşku ile sarılmak, ardından hayal kırıklıkları yaşamak ve bunu samimiysiz sövüp saymalar olarak ortaya koymak, EMEP’li liberal takımı için neredeyse bir davranış çizgisi haline gelmiş sayılır. Kamu-Sen, Memur-Sen türünden niteliği belli yapılar bir yana, sendika konfederasyonlarının tepesine çöreklenmiş hainler takımının bu sözde “tarihi seçeneği” üç günde kağıt üzerinde bırakacakları şimdiden gün gibi açık değil mi?

Bütün bunları; krizin kapitalist ekonomiye özgü nedenleri ve sınıfsal kaynağı konusunda tek kelime olsun etmeyen, ağırlıklı olarak ulusal liberal nitelikte reform önlemlerinden öteye geçmeyen ve bir parça olsun sonuç vermesi ancak kararlı bir devrimci sınıf mücadelesi çizgisine bağlı olan “Emek Programı”nın gerçekte ne ifade ettiğinden bağımsız olarak söylüyoruz. Bu program üzerinde ayrıca duracağımız için burada bunu yalnızca hatırlatmakla yetiniyoruz.

“Emek Platformu’nun emek programı” övgüsü içinde kendinden geçen *Evrensel* gazetesi, konuya ilişkin dizi yazısında, bu programı ortaya çıkaran sempozyumda kullanılan bir kızılderili atasözünü aktarıyor: “Bir defa aldatırsan ayıp sana, iki defa aldatırsan ayıp bana”. EMEP’li liberallerin Emek Platformu karşısındaki durumunu hiçbir şey bu atasözünden daha iyi bir biçimde özetleyemezdi. Şu farkla ki, atasözü gerçeği görmek için bir kez aldanmayı yeterli sayıyor. EMEP’in sendika bürokrasisiyle ilişkilerinde ise bunun haddi hesabı yok.

Perinçekçi İP’in “halkçı-devletçi ekonomi seçeneği”

Perinçekçi İP “halkçı-devletçi ekonomi seçeneği” olarak sunduğu “Ulusal direnme programı”nın “giriş ve gerekçe” bölümünde şunları söylemektedir:

“Ulusal devlet ve ulusal ordu direnir. Bu, çağımızın tunç yasasıdır. Türkiye, bu ‘liberal’ denen ve gittikçe daha vahim ölçülerde dünya kapitalizminin merkezlerine bağlanan ekonomisiyle direnemeyeceği için, kaçınılmaz olarak yeniden halkçı-devletçi bir ekonomik rotaya girecektir. Ulusal devleti ve Türkiye’nin toprak bütünlüğünü korumanın, ulusal orduyu güçlü kılmanın başka bir yolu yoktur. Bu

nedenle bugün yaşanan ekonomik kriz, bu yönüyle de Türkiye’yi yeniden halkçı-devletçi ekonomiye yönelmeye zorluyor. Dışa bağımlı liberalizmin iflası, toplum çıkarını esas alan kamu sektörünün yönlendirdiği karma ekonomiyi gündeme getirmektedir.”

Bu paragraftaki hemen her cümle, gerek düşünsel içerik gerekse niyet yönünden tepeden tırnağa gericilik yüklüdür. Bir yandan bu ülkenin 50 yıllık emperyalist kölelik ilişkileri içinde bulunduğundan, Türkiye’yi “küçük Amerika” yapma çizgisinin Türkiye’yi neredeyse sömürge haline getirdiğinden sözedeceksiniz. Sonra da ulusal direncin temsilcisi ve dinamiği olacak bir “ulusal devlet ve ulusal ordu”yu çağımızın “tunç yasası” gereği sayacaksınız. Bu tutarsızlıktan da öte, tam bir düzenbazlıktır.

Türkiye’nin egemen iktisadi düzeninin sınıf karakterini yoksaymak için, Türkiye kapitalizmi yerine “Türkiye ekonomisi”, “ülkemiz ekonomisi”, “ulusal ekonomi” nitelemelerini tercih edenler, bu iktisadi temel üzerinde hüküm süren sınıf egemenliği sistemini yok saymak için de “ulusal devlet” ve “ulusal ordu” söylemlerine başvuruyorlar. Böylece 50 yıllık bir sürecin ardından “küçük Amerika” haline getirilen, dahası “adeta sömürge”leştirilen bir Türkiye’de, buna rağmen temel ilişkiler ve kurumlar “ulusal” nitelikte kalacak. Böyle söylüyor Perinçekçi söylem ve propaganda.

Bu “ulusal” ilişkiler ve kurumlar tablosunda halihazırda eksik olan tek halka bir “ulusal hükümet”ten ibarettir. Bundan dolayıdır ki, Perinçekçi ekibin bütün bir gürültülü propagandası ve ulaşılabacak somut politik hedefi, “ulusal bir hükümet”in kurulması üzerinedir. Bu yıllardan beridir böyledir ve son krizle birlikte tüm yüklenme noktası haline gelmiştir. Perinçekçi propagandaya göre herşey, tüm koşullar hazır; eksik olan tek şey, “kararlı bir ulusal irade”nin temsilcisi ve taşıyıcısı olacak bir “ulusal hükümet”ten başka bir şey değildir. Nitekim bu istemi ileri sürmek ve bunu orduya bağlılık bildirimiyle birleştirmek, Perinçekçi propaganda nazarında dönemin kitle hareketi için meşruluğun ve kabul edilebilirliğin zorunlu koşuludur.

İktisadi temelin ve ona bekçilik eden siyasal üstyapının sınıf karakterini yoksaymak, bu tutumun bir devamı ve mantıksal uzantısı olarak, Türkiye’de sınıfları da yoksayan ve “tekmil millet”in birliğini savunan bir çizgiye varıyor. Devlet ve ordu sorununa sınıfsal bakmak diye bir sorunu olmayanlar, işi artık Türkiye’deki sınıflar gerçeğini de yoksayar bir noktaya vardırımlardır. Perinçekçi İP’in dilinde artık sınıflar değil, fakat özenle kullanılan ulusal sanayicimiz, ulusal tüccarımız, esnafımız, çiftçimiz, işçimiz vb. söylemler var. Bu nitelemelerle da elbette sosyal sınıflar değil, fakat ulusal ekonomide kendine göre zorunlu ve yararlı işlevler yerine getiren meslek grupları anlatılmış olur. Bu ara Kurtuluş Savaşı yıllarının terminolojisine gönderme yapmak amacıyla olur olmaz kullanılan “tekmil millet” kavramı tüm bunları tamamlamakta ve özetlemektedir. “Tekmil millet”, bir avuç hain dışında bütün bir “ulusun birliği” anlamına gelmektedir. 1930’ların gerçeklerini tepe taklak ederek kendilerine tarihsel referans olarak kullananlar, böylece işi adım adım o dönemin korparatist söylemine doğru götürmektedirler. Halihazırda bir tek “imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz” demedikleri kalmış

durumda.

“Çağımızın tunç yasası” liberal masalı

“*Ulusal devlet ve ulusal ordu direnir. Bu, çağımızın tunç yasasıdır.*” diyor Perinçekçi liberaller. Bunların “ulusal devlet ve ulusal ordu” kavramları bugünün dünyasının şekli devlet bağımsızlığına sahip bütün bir bağımlı ya da yeni-sömürge ülkelerini kapsamaktadır. Bu iflah olmaz “üç dünyacı” bakış açısıdır ki, komünistlere karşı tarihin en kanlı kıyımlarından birinin ardından ülkeyi 35 yıl boyunca Amerikan emperyalizminin çiftliği haline getirmiş olan Endonezya’nın faşist devletini ve ordusunu bile “ulusal” sayıp savunabilmektedir. Bu sicili bozuk çetenin geçmişinde Pinoche’yi bile savunmak olduğuna göre, bugünkü bu davranış çok da şaşırtıcı değildir. Türkiye’nin generalleri ile Suharto’nun generallerini aynı çizgi üzerinden savunmak, bu adamların nasıl bir batağa battıklarını görmeye ve göstermeye fazlasıyla yeter.

Emperyalist efendiler ile işbirlikçileri arasındaki her gerici çelişkiye ilerici-ulusal bir anlam atfetmek, Perinçekçi liberallerin temel bir davranış çizgisidir. Türkiye savaş sonrası dönemden beri iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik, kültürel, özetle hemen her alanda Amerikan emperyalizminin rahatça at oynattığı bir çiftlik haline getirilmiş. Perinçek’in kendi deyimiyse, Türkiye bugün bir “küçük Amerika” olmuş, “adeta bir sömürge” konumuna düşürülmüş. Ve elbette bütün bunlar, egemen sınıfın çıkarlarına ve buna dayalı tercihlerine uygun yönelimlerin sonucu olarak gerçekleşmiş. Ve en kritik nokta: “Ulusal devlet ve ulusal ordu” buna direnmek bir yana, buna karşı direnen emekçileri ve onun ilerici-devrimci öncülerini ağır baskıların ve kanlı kıyımların değişmez hedefi haline getirmiş. Bunun bir parçası olarak, bizzat ABD’nin teşvikiyle bu aynı “ulusal devlet ve ulusal ordu”, bu ülkenin son otuz yılında iki faşist askeri darbe ile devrimci anti-emperyalist güçlerin temsil ettiği bütün bir ulusal direnci bizzat kırmış, böylece de ülkeyi bugünkü yıkıma ve emperyalizme tam teslimiyet çizgisine sürükleyen gelişmelerin önünü açmış, vb., vb...

Türkiye’nin son 50 yıllık bu temel tarihi gerçekleri orta yerdeyken, Perinçekçi İP, “*Ulusal devlet ve ulusal ordu direnir. Bu, çağımızın tunç yasasıdır.*” masalıyla arsız bir karşı-devrimci misyona soyunuyor. Son 35 yıl boyunca ordunun bizzat kendisi tarafından devrime karşı bir dalgakıran olarak önu açılmış, ama bu arada denetim dışına da çıkmış dinsel gericiliği terbiye etmeye ve yeniden denetim altına almaya yönelik bir operasyona (28 Şubat) olmadık anlamlar ve misyonlar yükleyerek, alıp tüm bu gericiliğin dayanağı olarak kullanıyor. Bunun üzerine koca bir teori ve strateji (ordunun yeniden “Cumhuriyet Devrimi çizgisi”ne girmesi!) kurulduğu için bunu ayrıca tartışmak gerekecek, burada yalnızca hatırlatmış oluyoruz.

“Halkçı-devletçi ekonomik rota”nın zorunluluklar zinciri

“Ulusal direnme programı”nın “giriş ve gerekçe” bölümünden aktardığımız pasaja dönelim biz yeniden. “Ulusal devlet ve ulusal ordu”ya peşinen bir direnme misyonu yüklendikten sonra, ardından bunun “*vahim ölçülerde dünya kapitalizminin merkezlerine bağlanan*” bir ekonomiyle mümkün olamayacağı tespiti geliyor ve bundan otomatikman bir sonuç çıkıyor. Bu nedenledir ki, Türkiye, “*kaçınılmaz olarak yeniden halkçı-devletçi bir ekonomik rotaya girecektir*”, deniliyor. Böylece “Tunç yasası”, bütün sonuçlarını neredeyse mantıksal bir zorunluluk ve dolayısıyla kendiliğinden üretiyor.

Türkiye’nin “yeniden halkçı-devletçi bir ekonomik rotaya” gireceğinden sözdebilmek için, zamanında zaten bu rotada bulunduğunu kabul etmek gerekir. Nitekim izleyen paragraf olduğu gibi bu kabule

ayrılmış, ki bunu ayrıca göreceğiz.

İzleyen cümlede, Türkiye’nin “*kaçınılmaz olarak yeniden halkçı-devletçi bir ekonomik rotaya girecek*” olması bir de zorunlu bir ihtiyaca bağlanıyor: “*Ulusal devleti ve Türkiye’nin toprak bütünlüğünü korumanın, ulusal orduyu güçlü kalmanın başka bir yolu yoktur.*” Bu, “ulusal direnme programı”nın bütün bir amacını ve hedefini de veriyor. Gericici-milliyetçi önyargıları okşamak ve orduya dalkavukluğu programatik düzeyde belgelemek için piyasaya sürülen bir program tabii ki temel hedeflerini böyle saptayacaktır.

Devleti ve orduyu güçlendirmeye dayalı bir ekonomik program alternatifi ile ortaya çıkmak, amacı ve hedefi böyle saptamak, tepeden turnağa bir gericiliktir. Bunu emekçiler adına ileri sürmek ise, söylemek zorundayız, tamı tamına bir sahtekarlıktır. Bu sahtekarlık 1930’lara verilen tarihsel referans üzerinden kendini ayrıca en kaba biçimde ortaya koyuyor. 1930’ların kendine özgü koşullarında gündeme gelmiş bulunan, zerre kadar halkçı bir nitelik taşımayan, tam tersine, devletçi ekonomik girişimlerini tam da halkı perişan ederek gerçekleştiren ve tümüyle egemen sınıfın çıkarlarına ve ihtiyaçlarına yanıt veren bir ekonomik uygulama, bugün piyasaya “halkçı” etiketle sürülebiliyor. Burada bilgisizlik değil tamı tamına bilinçli bir çarpıtma, tarihi gerçekleri bilerek tersyüz etme çabası var.

Bunun üzerinde ayrıca duracağımızı söylemiş bulunuyoruz. ‘30’ların devletçiliğinin gerçek anlamı, sınırları ve işlevinin ortaya konulması, Perinçekçi İP’in bugünkü çizgisinin özel bir vurguyla kendine dayanak olarak kullandığı bütün bir tarihsel temelin de çökertilmesi demektir. Bu konu üzerinde ayrıca ve genişçe durmak bundan dolayı da özel bir önem taşımaktadır.

“*Bu nedenle bugün yaşanan ekonomik kriz, bu yönüyle de Türkiye’yi yeniden halkçı-devletçi ekonomiye yönelmeye zorluyor.*” Kaçınılmazlıklar ve zorunlu ihtiyaçlar zinciri böylece adeta kendiliğinden bir biçimde Türkiye’yi Perinçekçi seçeneğe doğru götürmüş oluyor. Ortada uzlaşmaz sınıflar yok, çatışan sınıf çıkarları yok, buna dayalı ezen-ezilen, sömüren-sömürülen ilişkisi yok. Ya ne var? “Tekmil millet”ten oluşan bir Türkiye ve direneceği kesin olan bir “ulusal devlet ve ulusal ordu” var. Sınıflar yok, sınıflar mücadelesi yok, fakat olayların kendiliğinden zorlaması ve bu zorlama altında Türkiye’nin adım adım “yeniden halkçı-devletçi ekonomiye yönelme”si var. Yıkılış sonrasının umutsuzluğu ve karamsarlığı içerisinde bunalan bir kısım aydının ciddi ciddi yakınlık duyduğu Perinçekçi safsata bunu aynen böyle söylüyor.

Subjektivizmin dipsiz çukurudur bu. Ekonomik olarak küçültülen devletin bir baskı ve terör aygıtı olarak paralel biçimde neden devasa boyutlarda tahkim edildiğinin bir açıklaması yok burada. Ordu, polis, istihbarat örgütleri, DGM, F tipi hücreler türünden baskı kurumlarının ve onları her düzeyde tamamlayan ve yönlendiren kont-gerilla örgütlenmesinin neden aralıksız güçlendirildiğinin, bu kurumsal aygıtlar yoluyla olduğu kadar yasal düzenlemeler yoluyla da işçi sınıfına ve emekçilere neden nefes aldırılmadığının bir açıklaması da yok burada. Bütün bunların Türk burjuvazisinin sınıf çıkarları ve ihtiyaçları, bundan ayrı düşünülemeyecek olan “küresel” yönelimleri ile organik bağının bir açıklaması da yok, doğal olarak.

Bütün bunların, birbirini bütünleyen Genelkurmay ve MGK karargahlarında inceden inceye tasarlanıp planlandığını, kotarılp uygulamaya sokulduğunu, yasal dayanaklara kavuşturulmak üzere parlamentoya dayatıldığını, bu ülkede herkes ve doğal olarak herkes kadar Perinçekçi İP de biliyor. Ama bütün bunların Perinçekçi çete tarafından orduya atfedilen sözde misyonlarla nasıl bağdaştırıldığının bir açıklaması da yok orta yerde.

İliklerine kadar devletçi ve militarizm savunucusu olan, bunu zindanlardaki faşist toplu katliamların

alkışlanmasına ve mazur gösterilmesine kadar vardırıran bu çeteye “ulusal liberal” demek, “liberal” kavramının yarattığı yanlış çağrışımlardan dolayı ilk bakışta belki yadırganabilir. Fakat sol liberal kimlik, herşeyden önce bir sınıf işbirliği çizgisini anlatır. Perinçekçi İP ise bunu gericici-milliyetçi bir çizgi üzerinden yapmaktadır. Onlara “milliyetçi liberaller” denmesi, bundan dolayı durumlarına uygun düşen bir tanımlama sayılmalıdır.

İsteddiği kadar Türkiye hızla bu seçeneğe sürükleniyor söylemi üzerinden gürültü koparsın. Gerçekte bu ulusal liberal programın herhangi bir gerçekleşme şansı da yoktur. Bu nedenle bu çizgi, gericiliği ölçüsünde ütopiktir de. Türk burjuvazisi adına bugünün Türkiye’sinde “halkçı-devletçi” bir ekonomi seçeneğinden söz etmek bile bu gericici ütopyaya işaret etmek için kendi başına yeterlidir.

“Toplum çıkarını esas alan kamu sektörü”ne dayalı “karma ekonomi”

“*Dışa bağımlı liberalizmin iflâsı, toplum çıkarını esas alan kamu sektörünün yönlendirdiği karma ekonomiye gündeme getirmektedir.*” Ele aldığımız paragrafta birbirini izleyen zorunluluklar zincirinin son halkasını oluşturuyor bu cümle. Kapitalist ilişkiler içerisinde “toplum çıkarını esas alan (bir) kamu sektörü”nden sözdebilmek için gericici bir liberal olmak gerekir. ‘30’ların devletçiliğini “halkçı” etiketiyle sunma düzenbazlığının bir uzantısıdır bu iddia.

Toplumun genel çıkarlarını ve ihtiyaçlarını esas alan bir ekonomi, doğası gereği ancak sosyalist bir ekonomi olabilir. Kapitalist bir ülkedeki devletçi her uygulama, hiç de genel toplum çıkarı ilkesi ve kaygısına değil, fakat bir kural olarak egemen burjuva sınıfının genel çıkarlarına ve ihtiyaçlarına dayanır, buna yanıt verir. Buna kamu hizmeti denilen ve tüm toplum bireylerinin şu veya bu düzeyde yararlanabildiği hizmetler de dahildir. Bu hizmetlerin egemen sınıfın topluma hükmedebilmesinin, toplumu yönetme meşruiyetini koruyabilmesinin gereklerinden olması bir yana, bunların bir ölçüde sağlanmasının ancak zorlu sınıf mücadelelerinin bir sonucu olduğu da herkesin bildiği bir gerçektir. Nitekim Doğru Avrupa’daki yıkılışa ve sınıf mücadelesindeki genel gerilemeye bağlı olarak, düne kadar “sosyal devlet”in gereği sayılan bu kazanımlar bugün dünya ölçüsünde genel bir neo-liberal saldırının hedefi haline getirilerek sürekli budanmakta, kapitalist piyasanın kâra dayalı vurgununa açılmaktadır... Düne kadar “sosyal devlet” olmanın bir gereği olarak yerine getirilen bu hizmetlerin gerektirdiği kaynakların, doğrudan sömürüden her çeşit vergiye kadar, yine bizzat emekçilerin sırtından elde edilmesi ise ayrı bir sorun.

Çoğu durumda ve özellikle resmi burjuva söylemde, Cumhuriyet’in ‘80 öncesi bütün bir dönemine egemen ekonomiden “kamu sektörünün yönlendirdiği karma ekonomi” diye sözdebildiği için, Perinçekçi İP’in “toplum çıkarını esas alan kamu sektörü”ne dayalı karma ekonomi yutturmacasına dikkat çekmek özellikle gereklidir. İlkel demagojik söylemleriyle tanınan Tansu Çiller’in özelleştirme saldırısını savunmak için Türkiye’den “dünyanın son sosyalist devleti” diye söz etmesine Perinçekçi *Aydınlık*’ın hararetle sarılması, bu açıdan boşuna değildir. *Aydınlık*, bu ilkel demagojiyi alıp onu Türkiye’deki biçimiyle “karma ekonomi”nin “toplumun genel çıkarlarına” hizmet ettiği tezine dayanak yapmaktan yarar umabilmiştir.

(Devam edecek...)

“Yeni bir hayat”a işçi sınıfının devrimci programıyla ulaşılacak!

Umut Coşkun

Sermaye sınıfının yaşadığı son ekonomik-siyasal krizin faturasını işçi-emekçilere kesmek, krizi birkaç günah keçisine kesmek için, son günlerde mürekkep yalamış profesör bozuntuları, satılık kalemler ve medya organları hummalı bir şekilde çalışıyorlar. Bu krizin acı ilacını son bir kez içersek, kemerlerimizi ve dişlerimizi biraz daha sıkarsak, hep birlikte fedakarlık gösterirsek, Türkiye düzlüğe çıkacakmış. Refah düzeyimiz birkaç yıl içinde daha da artacakmış. Bu tuzu kurulardan bir tanesiyle, İktisat Profesörü Güneri Akalın’la, geçtiğimiz günlerde *Radikal* gazetesinde “Yeni bir hayat başlayabilir” başlıklı bir röportaj yayımlandı. Konuya girmeden önce, dünyada ve Türkiye’de son 50 yılın ekonomik-siyasal tablosuna bakalım.

Son 50 yılın ekonomik-siyasi tablosu

1950’li yıllardan sonra değişen dünya dengeleri içerisinde sermaye sınıfı yeni arayışlara yönelmişti. Almanya’nın savaştan yenik ve diğer Avrupalı emperyalistlerin büyük zararlarla çıkmış olmalarının ardından, ABD, kapitalist sistemde yeni düzenlemeleri planlıyor, emperyalist dünyanın öncü gücü olma hesapları yapıyordu.

Avrupalı emperyalistler, savaştan büyük zararlarla çıkmış olmaları, yanısıra yükselen sosyalizm tehditi karşısında ABD’nin otoritesine boyun eğmek zorunda kaldılar. Türkiye burjuvazisi ise ABD’nin otoritesine baştan boyun eğmeye gönüllüydü.

Yıpranan CHP hükümetinin yerine geçen DP, Türk burjuvazisinin bu tercihini pervasızca yürüten siyasal temsilcisi oldu. Türkiye’nin “soğuk savaş”a aktif katılımı, Kore’ye asker gönderme, ‘Sovyet tehditi’ne karşı Ortadoğu’da siyasal pakt yaratma çabaları, aynı çabanın Balkanlar’da sürdürülmesi vb., bu tutumun başlıca örnekleri. Savaş sonrası Türkiye “Sovyet tehditi”ne karşı emperyalizmin Ortadoğu ve Balkanlar kuşağında bir “ileri karakolu” olacaktı.

1955’i izleyen yıllar, Türkiye’de işbirlikçi tekeli burjuvazinin emperyalist tekellerle ortaklığı temelinde ve montajcı nitelikte bir hafif sanayiye yöneldiği yıllar oldu. Türkiye’de hafif sanayi temelinde bir kapitalist ekonomi geliyordu. Bu sanayi, yatırım malları ve ara mallar yönünden emperyalizme bağımlı idi.

Yatırım ve ara malları konusundaki bağımlılık kendini en somut olarak döviz sorununda hissettirmekteydi. İthalat için önemli bir döviz rezervi gerekiyor, döviz bulunamadığında ekonomi tıkanma noktasına geliyordu. 1960’lı yıllara gelirken, ekonomi ciddi bir döviz, dolayısıyla dış ödeme güçlüğü içindeydi. 1958 tarihinde ülkede ilk büyük devalüasyon yaşandı, ekonomik büyüme oranında ciddi bir düşüş meydana geldi.

Kaynakların montaj sanayinin ihtiyaçları doğrultusunda etkin kullanımı tekeli burjuvazinin temel bir talebidir. 1960 sonrası süreçte bu yönde düzenlemelerle ekonominin işbirlikçi burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirilmesi sağlanmaya çalışıldı. 1960-70 arasında kapitalist ekonomi gelişti. Bu gelişme dış bağımlılığın da artması anlamına geliyordu. Bu yıllarda hızlanan kapitalist gelişmenin dolaysız sonuçları olarak, modern sınıf ilişkilerinin tüm toplum yüzeyinde yaygınlaşması, işbirlikçi tekeli sermayenin iktisadi ve siyasi gücünün artarak iktidarın etkin yönetici gücü haline gelmesi ve emperyalizme

bağımlılığın artmasını söyleyebiliriz.

Aynı dönemde artan göç dalgasının etkisiyle de işgücü büyük bir sayısal artış gösterdi. 60’ta 300 bin olan sendikali işçi sayısı, 70’lerde 1.5 milyona ulaştı. İşçi sınıfı sendikalar aracılığıyla sermayenin kâr oranlarını sınırlamaya başladı. Ülkede ilk defa ciddi bir sol potansiyel oluşuyor, anti-emperyalizm temelinde bir kitle mücadelesi ortaya çıkıyor, sosyalizm kitlelerin gündemine girmeye başlıyordu.

Artan sosyal muhalefet, bir kez daha karşılaşılan döviz kıtlığı, büyüme hızının düşmesinin yeni krize neden olması, 1971’de devlet partisi ordunun darbesini gündeme getirdi.

1971 faşist darbesi sermayenin derinleşen bunalımına bir çare üretmedi, yalnızca erteledi. Bu darbe işçi hareketini ve toplumsal muhalefeti sindirirken, alman tedbirlerle tekelleşmeyi hızlandırdı. Yüksek enflasyon politikasıyla sermayeye kaynak aktarıldı. Bu dönemde köylüler de ciddi gelir kayıplarına uğradılar. Tekeli sermaye ise holdingler biçiminde örgütlenmeye yönelerek tekeli yapılarını kuvvetlendirdi.

1974’ten itibaren yükselerek gelişen ve militanlaşan toplumsal muhalefet, artan enflasyon ve işsizlik, kârların düşmesi, yeni yatırımların yapılamaması, yaşanan petrol krizi vb., 1977’den itibaren iktisadi göstergelerin iyice bozulmasına neden oldu. Bunalıma çare olarak, Türkiye “ihracata yönelik kalkınma modeli”ni seçmeliydi. Bu model İMF, Dünya Bankası vb. uluslararası finans kuruluşlarının reçetesi idi, aynı zamanda dünya kapitalist ekonomisinde öngörülen yeni işbölümü doğrultusunda idi.

12 Eylül faşist darbesiyle 24 Ocak Kararları hayata geçirildi. Bu dönem, Türkiye kapitalizminin gerek kendi yapısal özellikleri nedeniyle, gerekse dünya kapitalizminin bunalımının hızlandırıcı etkisiyle girmiş olduğu derin bunalımdan kurtulma arzusudur. Aynı zamanda dünya kapitalist işbölümündeki değişimlere uygun yeni bir birikim modeline geçiş çabasıdır.

1980 sonrası dönem ekonomide yatırımların azaldığı, emperyalizme bağımlılığın arttığı,

tekelleşmenin hız kazandığı, emeğin verimliliği artarken gerçek ücretlerin önemli ölçüde düştüğü, tarımın desteklenmesinin sona erdiği ve tarımsal gelirlerin düştüğü bir dönem oldu. Bu süreçte servet-sefalet kutuplaşması daha da derinleşti.

Türkiye’de yaşanan kriz “sosyalizm ve devletçilikten doğuyor”muş!

Ancak, İktisat Profesörü Güneri Akalın’a göre; Türkiye’de yaşanan kriz “Doğu Avrupa ülkelerindeki krizler gibi sosyalizm ve devletçilikten doğuyor”muş. Bu tuzu kuru profesöre göre; “Türkiye’nin içinde Doğu Almanya gibi bir sosyalist ada var. Çünkü Doğu Avrupa gibi biz de iktisadi örgütlenmemizi Sovyetler’den ithal ettik. 1930’larda hem KİT’leri hem planlamayı Sovyetler’den aldık. 1980’e kadar Sovyet tipi bir kapalı ekonomi ve ithal ikameci model kurmaya çalıştık. ‘80’de bu model çatırdadı. Özal modelin yönünü döndürmek istedi ama başaramadı.” (*Radikal*, 19 Mart ‘01)

Dahası var: “Bu ülkede patron çiftçi ve esnaf, siyasetçiler sadece onların komisyoncusu”. “Kredisini ödemek istemeyen, taban fiyatının yüksek tutulmasını isteyen, tütün balyasının içine taş koyup satmak isteyen köylümüz, esnafımız”. “Milli gelirin yüzde 10-15’i bunlara akar”, “Enflasyon dediğimiz olay da aslında buradan” başlar!!!

Profesörümüze göre; bizdeki krediler Uzakdoğu’daki gibi beş şirkete gitmiyor. Yılda 30-35 gün çalışan 10 milyon köylü ve esnaf ailesine gidiyor. Bu adama siz bu ödemeyi yapmasanız açlık hattının altına düşebilir. Bu sorunu da devletçiliği tasfiye ederek çözebiliriz. Ama bunu ne bürokrasi, ne de siyasi iktidarı elinde tutan köylü ve esnaf istiyor.

Sermaye sınıfının saldırılarını ve işçi sınıfının yaşadığı yıkımı meşrulaştırmak için profesörümüz, krize son vermek için çaba sarfederken yaşayacağımız sorunları da şöyle sıralıyor:

“Doğu Avrupa’da benzer acılar yaşayacağız. İşsizlik olacak, birçok fabrikada üretim duracak. Bankalar kapanacak. Köylülerin taban fiyatları verilmeyecek. Devletçiliği tasfiye edip piyasa ekonomisine geçilecek. Bu kaos, eğer bir program yapılsa, hedef gösterilirse atlatılabilir. Böylece yeni bir hayat başlayabilir.”

Tek alternatif işçi sınıfının devrimci programıdır!

Türkiye kapitalizminin içinde debelendiği kriz yapısalıdır. Ne İMF-TÜSİAD soygun reçeteleri, ne ithal edilen süper bakanlar, ne de emekçilere estirilen koyu terör uygulamaları sermaye düzenini kurtarabilir. Bugün bir bütün olarak emperyalist dünya sistemi küresel krizler içerisinde debelenmektedir. Asalak burjuvazi toplumsal gelişmenin önünde engeldir.

Türkiye’nin ekonomik-sosyal gelişmesi devrimi zorunlu kılıyor. İşçi sınıfının sınıf savaşımını yükseltmekten başka bir çıkış yolu yoktur. İşçi sınıfının hedefi, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, kapitalist üretim ilişkilerini, bu ilişkilerle dayanan sınıf egemenliğini aşmak olmalıdır. Bu mücadeleye yol gösterecek program ise partimizin programından başkası değildir.

Saldırıların hız kazandığı bir dönemde

Sınıf hareketi ve görevlerimiz

Her zamankinden daha fazla varatıcılık, daha fazla çaba. Çalışmada bitip tükenmez bir ısrar. Kitlelerle buluşabilmenin ve dönemi lavıkiyla karşılayabilmenin başka bir volu, yöntemi yoktur.

Sınıflar mücadelesinin giderek ısınacağı, hızlanıp şiddetleneceği bir döneme giriliyor.

Düzen cephesinin büyük umutlar bağladığı İMF-TÜSİAD programı bir ay önce iflas etti. Büyük bir kriz yaşandı. Ekonominin tüm dengeleri alt üst oldu.

Şimdi sermaye, eski İMF-TÜSİAD paketinden beklentilerini de karşılayacak, aynı zamanda yaşanan krizden dolayı uğradığı zararları işçi ve emekçilere fatura etmeyi sağlayacak yeni bir program peşinde.

Bunun için emperyalizmin en has adamlarından biri olan Kemal Derviş Türkiye ekonomisinin başına, fiilen başbakanlığa atandı. İçeriğini tümüyle emperyalistlerin belirlediği bir program, "ulusal" yaftasıyla Derviş'in ismi üzerinden devreye sokulmaya çalışılıyor.

Önce yasalar, sonra paralar...

Emperyalistler yaşanan krizden ve doğurduğu sıkıntılardan kendi çıkarlarını daha da güvencelemek için yararlanmaya bakıyorlar. Bu çerçevede, Türkiye'ye yapılacak kredi yardımları bir takım yasal düzenlemelerin 15 gün içerisinde gerçekleştirilmesi şartına bağlamış durumdalar. Yapılmasını istedikleri yasal düzenlemeler belli. Emperyalist yağma ve sömürünün önünde engel oluşturan hukuksal uygulamaların temizlenmesini istiyorlar. İstenen yasal düzenlemeler yerine getirildiğinde, özelleştirmeler hızlanıp yaygınlaşacak. Türkiye'deki bankacılık sistemi tamamen emperyalist sermayenin denetimi altına girecek. Dış borç ödemeleri güvence altına alınmış olacak. Mevcut tarımsal yapının tasfiyesi hızlanacak. Küçük esnaf ve küçük işletme sahiplerinin bankaların finansman olanaklarından yararlanmalarının önü kesilecek.

Yasalar çıkmaya başladıktan sonra şu çok daha iyi anlaşılacaktır. Bu yasaların meclisten geçirilmesi ve Derviş'in "ulusal" kılıklı programının devreye sokulması, kelimenin gerçek anlamıyla bir savaş ilanıdır. Sermaye, işçi sınıfına, emekçilere, yoksul köylülüğe, kısacası toplumun ezilip sömürülen bütün

kesimlerine eskisinden çok daha şiddetli ve eskisinden çok daha kısa sürede sonuç almak zorunda olduğu bir savaş açmıştır. Ve yineleyelim ki, içinde bulunduğu durum bunun gereklerini hızla yerine getirmesini dayatmaktadır.

Önümüzdeki dönemde sınıflar mücadelesini kızıştıracak tablonun bir yönü budur. Diğer yönünde ise toparlanıp harekete geçmeye çalışan bir sınıf ve kitle hareketi var. Sermayenin başarısı ya da başarısızlığı, daha çok karşıdan, sınıf ve kitle hareketinden gelecek yanıtın düzeyine göre şekillenecek.

Yeni dönem sınıf hareketinin avantajları

İşçi ve emekçi yığınlar bundan önceki saldırı dalgaları karşısında gereken direniş ve mücadeleyi sergileyemediler. Sermaye karşısında direngen bir sınıf ve kitle hareketi görmedi. Sonuç, sermayenin bir dizi "kolay başarı" kazanması oldu.

Fakat belli ki sermayenin işi bu kez o kadar kolay olmayacaktır. Daha bugünden bu düşüncüyü doğrulayan, besleyip güçlendiren bir dizi olgu ortaya çıkmış durumdadır.

İşçi ve emekçiler burjuva siyasetçilerine güven duymuyor

İşçi ve emekçi yığınların burjuva siyasetçilerine, aynı anlama gelmek üzere düzen partilerine hiçbir güvenlerinin kalmadığı bugün artık son derece açık bir olgu durumundadır.

Eskiden hükümetin en ufak falsosunda bile, muhalefetteki partiler "seçime gidilmeli" diye ayağa kalkarlardı. Şimdi ise hükümet düşünülebilecek en kötü durumda olmasına rağmen, hiçbir muhalefet partisi seçim istemeye cesaret edememektedir. Çünkü hepsi de bilmektedir ki, olası bir seçimde kitlelere söyleyebilecekleri hiçbir şeyleri yoktur. En düzmece kamuoyu araştırmaları bile partilerin oy oranlarının %10 civarında olduğunu göstermektedir.

Bunun kendisi, sermayenin yığınları aldatma şansının büyük oranda azaldığını, tersinden ise sermayeden bağımsız bir sınıf ve kitle hareketi yaratılmasının olanaklarının arttığını göstermektedir. Yığınlar sermayenin siyasal denetiminden kopmaya, devrimci müdahalelere yanıt vermeye giderek daha açık hale gelmektedir.

İMF ve emperyalizm işçi ve emekçilerin gözünde teşhir oldu

İşçi ve emekçi yığınlar, yıllardır birbiri ardına uygulamaya sokulan İMF-TÜSİAD imzalı "istikrar programları"nın kendileri için ne anlama geldiğini yaşayarak, ağır bedeller ödeyerek gördüler.

"Enflasyon düşecek, ülke düze çıkacak. Ama bunun için hepimizin fedakarlık yapması gerekir. Herkes kemerleri sıkmazsa, acı ilacı içmezse bu iş olmaz" tekerlemesi eşliğinde gündeme gelen her

program, işçi ve emekçileri işsizliğin ve sefaletin kucağına daha fazla itti.

Bu aynı dönemde burjuvazinin yağma ve talandan, faiz rantından, azgınlaşan artı-değer sömürsünden elde ettiği kazançlar katlandı. Emperyalist ülkelere kar transferi görülmemiş ölçüde arttı. Türkiye'deki borsa ve finans sistemi uluslararası sermayenin günü birlik vurgun alanı haline geldi.

"İstikrar programları"nın kendileri ve burjuvazi için nasıl taban tabana zıt anlamlara geldiğini gören işçi ve emekçilerin gözünde İMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar artık yıkımla, soygun ve sömürüyle eşdeğer hale gelmişlerdir. Son yıllarda işçi ve emekçi eylemlerinde İMF'nin hedef tahtasının tam ortasına oturtulması bundan dolayıdır. Diyebiliriz ki, bugün İMF ya da Dünya Bankası imzalı bir yeni paketin (ki bunun adının "ulusal program" olmasının hiç bir kıymeti yoktur) işçi ve emekçiler nezdinde umut olmasının, onları beklentiye sokmasının fazla bir olanağı kalmamıştır.

Tersine, yıkım programlarının bu emperyalist kurumların dayatmalarıyla gündeme getirilip uygulanması gerçeği, işçi ve emekçilerde emperyalizme karşı öfke ve tepkinin gelişip güçlenmesine hizmet etmektedir. Yığınların öfke ve tepkisinin hem emperyalist kurumlara, hem de ülkeyi onlara kayıtsız şartsız teslim edenlere yöneldiğini eklemek gerekir. Bu, gelişecek muhtemel bir sınıf hareketinin başlıca özelliklerinden birinin de emperyalist yağma ve sömürüye karşıtlık olacağını gösterir.

İşçi ve emekçiler sendika bürokrasisine de güven duymuyor

"Bir yandan, kapsamlı ve ağır bir saldırı karşısında bulunan, bu saldırıların yaşamlarında nasıl bir yıkıma yol açacağını iyi-kötü bilen, bu nedenle buna karşı direnmek isteyen, bunu somut biçimde de göstermek isteyen işçiler ve emekçiler..."

"Bunun karşısında, işçi ve emekçilerin mevcut sendikal örgütlülüklerinin tepesine çöreklenmiş bulunan, işçi ve emekçilerden yana görünüp her adımda onlara ihanet eden, en iğrenç aldatma ve oyalamalarla mücadele etmek isteyen kitleleri çaresizlik duygusu içine iten, böylece sermayeye en büyük hizmette bulunan ve sermaye devletinin organik uzantısı olarak hareket eden satılmış sendikal ihanet çeteleri..." (Ekim, sayı: 215, Mayıs '00)

Sınıf devrimcileri bu satırları yaklaşık bir yıl önce yazdılar. O günden bu yana tablonun özünde bir değişiklik olmamıştır. Bununla beraber sermayenin saldırılarındaki yoğunlaşmaya paralel olarak sınıf yığınlarındaki öfke ve mücadele isteği daha da yaygınlaşıp güçlenmiştir. Sendikal ihanet çetelerinin buna yanıtı, düzene uşaklık konusunda daha da pervasızlaşmak ve yüzüstüleşmek olmuştur.

Daha da öncesini bir kenara bırakarak konuşmak gerekirse, denebilir ki, saldırılar karşısında sınıfın tepkisiz kalmasında en büyük rolü bu ihanet çeteleri oynamışlardır. Sermayenin gündeme getirdiği saldırı programlarına, "ülkemizin çıkarları için işçiler olarak elimizden geleni yapacağız" türünden demagojilerle avukatlık yapanlar onlardı. Ekonomik Sosyal Konsey gibi oluşumlar üzerinden işçileri sermayenin çıkarlarına yedeklemekte tereddüt etmediler.

İşçilerdeki mücadele ve eylem isteğini yalan ve oyalamalarla boşa düşürdüler. Taban basıncı sonunda harekete geçmek kaçınılmaz hale geldiğinde ise, eylemlerin içini boşaltmak, bölmek ve etkisizleştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Sınıf hareketinin önüne tam anlamıyla bir barikat ördüler.

Sınıf hareketi yakın dönemde sermayenin saldırılarını püskürtme konusunda kayda değer bir varlık sergileyemedi. Ama gene aynı dönemde sendikal ihanet şebekelerinin gerçek yüzünün ne olduğu konusunda paha biçilmez deneyimler kazandı. Onların gerçekte kime hizmet ettiğini acı tecrübelerle öğrendi.

Bundan dolayı işçi ve emekçiler, tıpkı düzen politikacılarına olduğu gibi düzenin hizmetindeki sendika bürokratlarına da artık güvenmemektedir. Bürokratlara duyulan bu güvensizlik sınıf hareketinin yeni dönemde sendikal ihanet barikatına takılmasını önlemeye yarayacak önemli olanakları da beraberinde getirecektir. Bu konuda özellikle dikkat edilmesi gereken şey, sendika bürokratlarına duyulan güvensizliğin sendikal örgütlenmenin kendisine ve örgütlü mücadeleye güvensizliğe dönüşmesi ihtimalidir. Bugün sınıf içerisinde sermayeye karşı örgütlü mücadele eğiliminin güçlendiği gözlenmekle birlikte, sözünü ettiğimiz küçümsenecek bir sorun değildir ve bu anlamda örnekler yaşandığı bilinmektedir.

Sendikal ihanet şebekeleri, şimdi eskiden olduğu gibi doğrudan düzen politikalarının avukatlığını yapmaktan vazgeçmiş görünüyorlar. Hatta, düzeni sıkıntıya sokacak kimi talepleri de içeren bir “Emek Programı”nın altına da imza atmış durumdalar. Onları buna yönlendirenin tabanın tepki ve basıncından başka bir şey olmadığını iyi bilmek ve ilk fırsatta bu durumu sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyeceklerinden kuşku duymamak gerekiyor.

Tüm bu saydıklarımız, yeni dönem sınıf hareketinin bir takım ayak bağlarından bir ölçüde kurtulduğuna, demek oluyor ki avantajlarına işaret etmektedir. Fakat gelişmesi muhtemel hareketin avantajları sadece bunlar değildir.

Sermayeye karşı güçlü bir mücadele yürütülemeyen yakın geçmiş, işçi ve emekçilere küçümsenemeyecek bir mücadele ve eylem deneyimi de kazandırmıştır.

Yakın geçmişin mirası

Dönüp bakıldığında, yakın geçmişteki sınıf hareketinin daha çok parçalı bir karakter taşıdığı görülmektedir. Bir yandan seyrek de olsa büyük merkezi eylemler yapılmıştır. Tek tek sektörlerde ya da tek tek işyerlerinde yaşanan lokal eylemlilikler ise edinilen deneyimin bir başka yönünü oluşturmaktadır.

Ülke genelini ve bütün sektörleri kapsayan büyük eylemler bu konfederasyonlar tarafından düzenlenmiştir. Kuşkusuz bunlar, sınıfın kendi gücünü somut olarak gördüğü, bir biçimde sesini duyurduğu önemli eylemlerdir. Tabandaki birleşik mücadele istek ve basıncının etkisiyle gündeme geldikleri ve sınıfın eğitiminde önemli bir rol oynadıkları açıktır. Fakat sınıf daha başka örgütsel araçlara sahip olmadığı, konfederasyon yönetimleri ise sermayenin denetiminde olduğu ölçüde, bu eylemler daha çok “hava boşaltma” işlevi görmüştür.

5 Ocak '97'de Türk-İş tarafından yapılan “Türkiye’ye sahip çık!” mitingi, 16 Mayıs '98'de gene Türk-İş tarafından yapılan “İşsizliğe hayır, özelleştirme talanına son!” mitingi ve 24 Temmuz '99 tarihinde Emek Platformu tarafından düzenlenen

“Mezarda emekliliğe hayır!” mitingi buna verilebilecek başlıca örneklerdir. Her birine yüzbinlerce işçi ve emekçi katılmış, mücadele isteklerini ortaya koymuş, ancak hava boşaltma amacıyla düzenlendikleri ölçüde, bu mitingleri uzun eylemsizlik ve hareketsizlik dönemleri izlemiştir.

Zayıflıkları bir yana, sınıfın genel taleplerinin bir biçimde dile getirildiği başlıca platformlar bu merkezi eylemlerdir. Mezarda emeklilik, özelleştirme, uluslararası tahkim gibi temel saldırı politikalarına dönük tepkiler bu eylemlerde dile getirilmiştir.

Parçalı sınıf hareketinin diğer yüzünde bir dizi eylem deneyimi vardır. Bunlar daha ziyade, bıçağın kemiğe dayandığı bir aşamada son derece somut talepler üzerinden ortaya çıkan, belli bir taban örgütlülüğüne ve inisiyatifine dayanan eylemliliklerdir.

3 Ekim '98'de SEKA işyerlerinde örgütlü işçilerin, özelleştirmeye, somutta da İzmit SEKA işletmesinin kapatılmak istenmesine karşı direnişe geçmeleri, bunlar içinde en akılda kalanlardan biridir. Gene 1998'de Türk-Metal'in satış sözleşmesine imza atmasının ardından metal sektöründe yaşanan eylemler; termik santrallerde ve

onlara linyit sağlayan maden işletmelerinde ortaya konan militan eylemlilikler bu çerçevede sayılabilir. Yakın zamanda ise TEKEL işçilerinin özelleştirmeye karşı yaptığı uzun süreli yemek boykotu bu tür bir eylemdir.

Bunlara daha başkalarını da eklemek mümkün. Fakat ortaya çıkan sonucun değişmediği görülüyor. Tek tek sektörler üzerinden yaşanan hareketlenmeler, daha genel bir mücadeleye göre daha basit örgütsel araçlarla hayata geçirilebiliyor. Bu durum, sendika konfederasyonlarının, hareketin önünü tıkama olanağını önemli ölçüde ortadan kaldırıyor. Bazen o sektördeki sendikanın itelenmesiyle, bazen de sektördeki taban örgütlenmeleri aracılığıyla hızla harekete geçilebiliyor. Nisbeten ileri ve militan eylem biçimleri ortaya çıkabiliyor. Sorun ve talepler somut olduğu ölçüde, sektördeki sendika bu hareketlenme tarafından sürüklenebiliyor.

Yakın dönemde sınıf hareketine parçalılık özelliğini veren, en çok da işyeri temelinde gelişen eylemliliklerdir. Son yıllarda bu tarzda birçok eylem yaşanmıştır. Tek bir işletmeyle sınırlı kaldıkları ölçüde ise etkileri ve başarı şansları düşük kalmıştır. Yalnız ve soluksuz kalmak, işyeri eylemlerinin en temel handikapı olmuştur.

Bu eylemlerin talepleri çok değişik olabilmektedir. Sendikal örgütlenme ya da ekonomik

kriz bahanesiyle işten atılmalar, ücretlerin ödenmemesi, fazla mesailer ya da taşeronlaştırma uygulamaları bu eylemlerin ortaya çıkmasında rol oynayan en önemli sorunlardır.

Buralarda yer yer fabrika işgali türünden militan biçimler gözlenirse de, daha çok işyeri önünde uzun süreli direnişe geçme, yürüyüşler ve basın açıklamaları gibi eylemler ağırlıktadır.

Ve yeni dönem...

Sermayenin saldırılarının yoğunlaşıyor olması, buna karşılık sınıf hareketinin belli avantajlarla sahip olması, yeni dönemin dikkat çekilmesi gereken temel iki özelliğidir. Dönemden, bağımsız sınıf hareketinin yaratılması noktasında önemli kazanımlarla çıkmak mümkündür. Bunun bir temel koşulu, harekete geçen yığınların önünün burjuva siyaseti ve sendikal ihanet tarafından kesilmesini engellemektir. Bunun gerektirdiği politik ve örgütsel görevlere daha şimdiden dikkat çekmektir.

Bunun çok kapsamlı bir değerlendirme konusu olduğu açık. O nedenle burada, bunlardan ancak bir kısmına ve sadece kimi yönleri üzerinden değinmekle yetineceğiz.

Taban örgütlenmelerini güçlendirme ve yaygınlaştırma

Önümüzdeki dönemde sermayenin saldırılarına cepheden karşı duracak bağımsız bir sınıf hareketi yaratmanın ilk koşullarından biri, taban örgütlenmelerini güçlendirmekten ve yaygınlaştırmaktan geçmektedir. Sınıfın bu konuda dersler çıkaracağı belli bir deneyimi vardır. Bu çerçevede '87-91 döneminde mücadelenin ortaya çıkardığı taban örgütlenmesi deneyimlerine dönüp bakmanın tam zamanıdır. İşyeri komiteleri, eylem komiteleri, sendikal muhalefet platformları gibi çok değişik araçlar o günün koşullarında sınıf hareketine hizmet etmiştir. Sonraki on yıllık dönem içerisinde de o denli yoğun olmasa da bir dizi yerel örgütlenme deneyimi ortaya konulmuştur. Bunların da titizlikle incelenmesi, ileriye dönük dersler çıkartılması gerekmektedir.

Son yıllarda bu konuda arayışlar olsa da ciddi bir kısırlık yaşanmaktadır. Ancak bu kısırlığın kırılabilmesi için koşullar hızla olgunlaşmaktadır. Halihazırda bugün ortaya çıkan kimi örnekler, örgütlenme isteğinin giderek güçlendiğini, bu doğrultudaki çabaların karşılıksız kalmadığını açıklıkla göstermektedir.

Örneğin İstanbul'da çalışmaları yürütülen Öncü İşçi İnisiyatifi bu konudaki en ileri örneklerden biri durumundadır. Öncü İşçi İnisiyatifi, geçmiş deneyimlerden de öğrenerek, sendika bürokratlarından, düzen partilerinden bağımsız örgütlenmektedir. İlke ve taleplerine, yürüttüğü faaliyetine işçi sınıfının çıkarları yön vermektedir. Somutta da öncü, sınıf bilinçli işçilerin örgütlülüğüne ve onların enerjisine dayanmaktadır. Öncü işçilerin girişimiyle işyerlerinde, fabrika bölgelerinde, sanayi sitelerinde kurulacak yerel örgütlenmelerin sayısını olabildiği kadar çoğaltmak, mümkün olan en fazla sayıda mücadelecı işçiyi bunların çalışmalarına seferber etmek bugünün en acil görevlerinden biridir.

Unutulmamalıdır ki, yere ve koşullara göre bu taban örgütlenmeleri çok farklı biçimler ya da isimler alabilir. Bu hiç önemli değildir. Tek bir model ve biçim yaratmak zorunda değiliz. Önemli olan yaratacağımız örgütlenmelerin sınıfın bağımsız çıkarlarına dayanması, düzen partilerinin ve düzene hizmet eden sendika bürokratlarının denetimi altına

girmemesidir. Bu konuda İstanbul'daki Öncü İşçi İnisiyatifi'nin yayınladığı metinler, çıkardığı çağrılar özel bir dikkatle değerlendirilmeli, onlardan faydalanılmalıdır.

Birleşik mücadeleye hizmet edecek araç ve olanakların kullanılması

Yıllardır işçilerin ya da kamu emekçilerinin her eyleminde “İşçi memur elele genel greve!” ya “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!” türünden sloganlar yaygın bir biçimde kullanılıyor, sahipleniliyor. Sadece bu bile işçi-emekçi yığınların birleşik mücadelenin önemini kavradıklarını, bu konuda özel bir arayış içerisinde olduklarını gösterir. Gerçekten de böyledir. Birleşik mücadele umudu veren her girişim mücadeleye susamış işçi ve emekçilerin ilgi konusu olabilmekte, onlardan destek görmektedir. Konfederasyonların oluşturduğu, içerisinde değişik kurumların da bulunduğu Emek Platformu'na (EP) dönük beklenti ve umudun gerisinde de asıl olarak bu vardır. Bugünkü Emek Platformu'nun kapsadığı genişlikte bir örgütlenme işçi ve emekçi yığınların birleşik mücadelesi için kuşkusuz çok değerli bir araç olurdu. Ne var ki EP böyle bir misyonu yerine getirmekten fazlasıyla uzaktır. Herşeyden önce, işçi ve emekçi yığınların değil, burjuvazinin ideolojik denetimi altındadır. En başta da Türk-İş, Hak-İş ve DİSK üzerinden bu böyledir.

Fakat durum böyle diye EP'i görmezlikten gelemeyiz. Tabanın da basıncıyla Emek Platformu bir dizi eylem kararı almaktadır. Ve İEP gibi yerel sendikal platformlar en azından şu an için pasif bir görüntü oluşturmaktadır. Bu, yeni dönemde hareketlenmenin daha çok EP şemsiyesi altında yaşanacağını göstermektedir.

Eğer tabandan güçlü bir devrimci basınç oluşturulabilir, sürece kendi içinden müdahale etme konusunda ciddi bir kapasite ortaya konulabilirse, Emek Platformu sermayeye karşı birleşik mücadelenin yaratılması konusunda kendi hedef ve niyetlerini aşan bir işlev yerine getirebilir.

Bu nedenle devrimciler ve sınıf devrimcileri, öncü işçiler, Emek Platformu'nun eylemlerine ilgisiz kalamazlar. Bir yandan sınıfın en geniş kesimlerini bu eylemlilik içerisine çekme çabası gösterirlerken, bir yandan da EP yönetiminin gerçek niteliğini kitlelere anlatmalıdırlar.

Emek Platformu güncel bir örnek olduğu için özellikle üzerinde durduk. Fakat birleşik mücadelenin mevcut olanakları bununla sınırlı değildir. Son 3-4 yıldır, sermayenin değişik saldırılarına karşı farklı bölgelerde kurulan daha dar başka platform örnekleri de bu kapsamda değerlendirilebilir. “Enerjide Özelleştirmeye Hayır Platformları”, “Tütün Platformu” ya da “İstanbul Emek Platformu” gibi.

Bu platformların temel zaafiyeti, saldırının muhatabı işçi, emekçi ya da yoksul köylü yığınlara dayanmıyor

olmalarıdır. Birleşik sınıf ve kitle hareketinin geliştirilebilmesi için bu tür olanakları da önemsemek durumundayız. Sermayenin her türlü denetiminden bağımsız olması, işçi ve emekçilerin dolaysız çıkarlarını savunması ve tabanın iradesi üzerine oturması kaydıyla, bu tür yapılanmaları yaygınlaştırıp güçlendirmek için elimizden gelen çabayı sergileyeceğiz.

Yaygın ve etkili bir kitle çalışmasının kilit önemi

Sınıf mücadelesinin kızıştığı dönemlerde sonuç alıcı kitle çalışması çok kritik bir önem kazanmaktadır. Zira işçi ve emekçiler bu dönemlerde devrimci politik etkiye her zamankinden çok daha açık hale gelirler. Yığınları düzenin saldırılarına karşı mücadeleye çağırmanın nesnel zemini güçlenir, olanakları artar.

Diğer yandan, ihtilalci sınıf partisinin yığınların içinde, onların mücadelesinin başında bulunması, mücadelenin kızıştığı zamanlarda daha da yakıcı bir ihtiyaç haline gelir. Bunun tersi yığınların kendi kurmayından yoksun savaşıması anlamına gelir ki, bu durumda sonucun yenilgi olması şaşırtıcı olmayacaktır.

Nasıl bir kitle çalışması sorusuna verilecek hazır reçeteler yoktur. Cevap işçi sınıfının mücadele mirasında ve sınıf devrimcilerinin deneyimlerinde yatmaktadır. Bir yıl önce yazılan şu satırlar konunun özünü anlamak bakımından yeterlidir:

“Bu çerçevede bugün için önemli olan sorun, (...) arayış ve eylemlilik içerisindeki kitlelere bir çıkış yolu gösterebilmektir. Bunun için de herşeyden önce fiilen onlarla buluşup birleşebilmek için her türlü olanağı değerlendirebilmek, duruma uygun her tür yöntemi ve aracı kullanabilmektir. Bu ise çok büyük ölçüde her alanda, her kesimde, her birimdeki devrimci çalışmada gösterilecek girişkenlik ve yaratıcılıkla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

“Pratik-politik çalışmada devrimci partinin taktik öncelikleri, buna ilişkin belirlemeler, kuşkusuz özel bir önem taşımaktadır. Bu öncelikler, ilkin yönelim alanlarının saptanmasında, ikinci olarak çalışmada öne çıkarılacak sorunlar, ve üçüncü olarak kullanılacak araç ve yöntemler olarak kendini gösterir. Bunu hedef kitle, politik gündem ve mücadelenin düzeyine uygun düşen seslenme, örgütlenme ve harekete geçirme yol, yöntem ve araçları olarak da kavrayabiliriz..

“Parti olarak bizim sorunumuz bu sonuncusunda, yani kitlelere seslenme, harekete geçirme ve örgütlenme çabası çerçevesinde döneme ve somut duruma uygun düşen yöntem ve araçların geliştirilmesinde zayıf kalışımızdır. Yerel çalışmanın tüm dikkati bu soruna yönelmeli ve buna en yaratıcı çözümler hayatın içinden bulunup çıkarılmalıdır.” (Ekim, sayı: 215, Mayıs '00)

Her zamankinden daha fazla yaratıcılık, daha fazla çaba. Çalışmada bitip tükenmez bir ısrar. Kitlelerle buluşabilmenin ve dönemi layıkıyla karşılayabilmenin başka bir yolu, yöntemi yoktur.

Sınıf ve kitle hareketine genel müdahalenin yakıcı önemi

Krizin de tetiklemesiyle, sınıf ve kitle hareketindeki yükselme eğilimi artmaya başladı. Sınıf mücadelesi sözkonusu olduğunda, gelişen mücadelenin temel ihtiyacı her zaman için örgütlenmektir. Örgütsüz bir hareketin bastırılması kolay olduğu gibi, buna bile ihtiyaç kalmadan kendiliğinden dağılması kaçınılmazdır. Ülkemizde uzun zamandır yaşanansa, sendika bürokrasisinin “iç boşaltma” diye tabir ettiğimiz hedefsiz eylemlerle sınıfı oyalamasıdır. Örgütlülük, bu her üç ihtimal için de tek ve zorunlu çözücü halkadır, ve bu halkanın bugün sınıf devrimcileri tarafından daha sıkı yakalanması gerekmektedir.

Harekete genel müdahalenin bu temel görevle bağlantısı içinde kavranması, buna uygun bir etkinliğin konusu yapılabilmesi gerekiyor.

Her siyasal hareket için geçerli olduğu gibi, komünistlerin de görüşlerini kendi tabanı olan işçi-emekçi kitlelere ve giderek tüm topluma anlatabilmesi zorunludur. Çeşitli toplumsal-siyasal gelişmeler hakkındaki düşünceleri nelerdir, sorunlar konusundaki çözüm önerileri nelerdir, toplumsal kurtuluş ve değişim programı nedir?.. Bu ve benzeri soruların yanıtı genel siyasal faaliyetin konusudur. Olağan koşullarda daha ziyade yazılı materyallerin fabrika ve işletmelerle işçi-emekçi semtlerinde kullanılmasıyla sürdürülen bu propaganda-ajitasyon çalışması, sınıf ve kitle hareketinin yükselme koşullarında, kitle eylemlerine her türlü araçla ve en etkin müdahale biçimini almak durumundadır.

En etkin müdahale, en zengin materyalin kullanılmasından katılımın organizasyonuna ve görseelliğine kadar çeşitli konuları içermekle birlikte, öncelikle, ciddi bir hazırlık olarak anlaşılmalıdır. Hareket halindeki kitlelerin sorunları nelerdir, talepleri nelerdir, bu talepler çeşitli siyasal (yahut sendikal) yapılar tarafından nasıl formüle edilmekte, sınıf ve kitle hareketi bu sözkonusu çevrelerce nereye yönlendirilmeye çalışılmaktadır? Programda genel formülasyonları verilmiş bulunan bu acil demokratik sosyal talepleri ne tür ifadelere büründürmeliyiz ki, hem güncel durumun somutluğuna uyarlamış, hem de ekonomist-reformist saptırmaların önünü kesmiş olalım? Oluşturduğumuz şiarları en geniş kitleye duyurmak/maletmek için hangi yol, yöntem ve araçlardan yararlanabiliriz?

Tüm bu ve benzeri sorular, her yerellikte ve her kitle eylemi için, eylemin öncesini ve eylem anını kapsayacak şekilde ele alınıp yanıtlanmalı, daha da önemlisi, bulunan yanıtların/yapılan planların hayata geçirilmesine büyük bir önem verilmelidir. Esas zorluğun soruların yanıtlanmasında olmadığı, çok da uzak olmayan bir süre önce oluşturulan programımızın, bugün yaşanmakta olanları nerdeyse aynı somutlukta ifade edecek kadar güncel olduğu açıktır. Dolayısıyla sınıf devrimcileri için esas mesele, programı bir silah gibi kullanmakta ustalaşmak meselesidir. Onu gerçek sahiplerine ulaştırmak/maletmek için her uygun koşulu en verimli biçimde değerlendirmek meselesidir.

Sınıf ve kitle hareketindeki yükselme, koşulların giderek daha uygun hale gelmesi demektir. Çünkü emekçi kitleler, mücadele içinde ve kendi deneyimleriyle daha iyi, daha hızlı öğrenirler. Devrimci görüşlere daha açık hale gelirler. Kitle eylemlerine genel siyasal müdahale, belirli sorunlarla harekete geçmiş kitlelerin önüne, o sorunların gerçek kaynağını ve devrimci çözümünü anlatan şiarların dikilmesi demektir. Unutulmamalıdır ki, sınıf hareketine ya devrimci müdahalede bulunulacak ve yükselecektir, ya da reformist-sendikalist müdahaleye terkedilecek ve yolundan saptırılacak, savrulup dağıtılacaktır.

Kemal Derviş'in destek turuna çıktığı ABD'den gönderdiği mesajlar da ortaya koymaktadır ki, sistem, krizin faturasını işçi-emekçi kitlelere kesme konusunda özelde sendikalara, genelde düzen soluna önemli bir misyon biçmektedir. Derviş'in dilindeki “sosyal destek”, sınıfın dilinde sendikal ihanetle eş anlamlıdır. ESK'nın yeniden toplanması istemi de bu aynı ihtiyacın ürünüdür. Sınıfa yönelik bütün bu oyunların bozulabilmesi, krizle birlikte hızla derinleşen sefalet batağından kurtulmanın tek imkanı olan mücadelenin yükseltip/devrimcileştirilebilmesi, tümüyle, ona yönelik devrimci müdahaleye bağlıdır.

Bu bağ, tersinden, devrimci sınıf partisinin kendisini örgütlemesi, kendi sınıfsal zemininde yeniden yaratması için de zorunludur.

Ankara’da Newroz...

Ölüm Orucu kararlılığını alana taşıdık

19 Aralık katliamıyla tırmandırılan saldırıların ardından hücre karşıtı muhalefet önemli darbeler aldı. İçeride direniş kararlılıkla sürerken, direnişin dışarıdaki ayağını yeniden örebilmek için “Ankara Hücre Karşıtı Gençlik Platformu” oluşturuldu. Bu platform uzun dönem kısır tartışmalarla boğuşuktan sonra, Mart ayı etkinlikleriyle birlikte bir hareketlenme yaşadı. Platform olarak Newroz’a kendi pankartımız altında katılım çağrısı yaptık. Okul ve kafelere afişler asılıp, bildiriler dağıtıldı. 21 Mart sabahı toplanma yerine gittik. Pankartımızın geç gelmesi nedeniyle bir süre TUYAB pankartı altında yürüdük. “Ölüm Orucu ve Newroz ateşiyle hücreleri parçala!” yazılı pankartımızın gelmesiyle, 100’ü aşkın kitleyle, Ölüm Orucu Direnişimizi haykıran sloganlarla yürüyüşümüze devam ettik.

Alana girmemizle birlikte sloganlarımızı daha gür atmaya, kitleyi Ölüm Orucu Direnişi’ni sahiplenmeye çağırdık. Bu sırada Sincan hücrelerinde Cengiz Soydaş’ın şehit düştüğü haberi geldi. Diğer kortejlere bunun duyurusunu yapmaya çalıştık. Aynı zamanda “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!” sloganları atıyorduk. Ancak reformist partiler ve yurtseverler ilgisiz bir tutum içindeydiler.

Kürsüden açıklama yapması konusunda eylem inisiyatifini zorlamaya başladık. Pankartımızla HADEP kitlesini geçerek, ön tarafa sloganlarımızla ilerledik. HADEP yönetimi pankartımızı indirmemizi ve slogan atmamamızı istedi. Sürekli kürsüden açıklama yapılması konusunda ısrarımızı belirttik. Bu arada bir bayan mikrofonu kapıp açıklama yapmaya çalışınca alan gerildi. Biz, beş dakika içinde açıklama yapılmazsa kürsüyü işgal kararı aldık. Bu sırada platformdan “Sincan Cezaevi’nden Cengiz Soydaş ebediyete intikal

etmiştir” şeklinde bir açıklama yapıldı. Bir dakikalık saygı duruşuna bile tahammül edilmedi, saygı duruşu yarıda kesildi. Sloganlarımız müzik sesiyle bastırılmaya çalışıldı. Bununla da yetinmediler, bizi geriye atmaya denediler. Bu arada polis kameraları platform üzerinden sürekli bizi çekiyordu.

Kürsünün bu tavrı nedeniyle yer yer HADEP’lilerle tartışmalar yaşadık. Platform olarak

alandan bulunduğumuz sürece, gerek sloganlarımız gerekse duruşumuzla, Ölüm Orucu kararlılığıyla süren direnişin dışarıdaki ayağını örmeye çalıştık. Sık sık, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!”, “Newroz ruhuyla hücreleri parçala!”, “Yaşasın devrim ve

sosyalizm!”, “Yaşasın direniş, yaşasın zafer!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganlarını haykırdık.

Ankara HKGP’den bir *SY Kızıl Bayrak* okuru

Ankara’daki Newroz kutlamasına reformizm damgasını vurdu

Bu yıl Ankara’da Newroz Abdi İpekçi Parkı’nda kutlandı. Kutlamaya legal reformist partiler, sendikalar ve devrimci çevreler katıldılar. Toplanma alanı Toros Sokak olarak belirlenmişti. Yol boyunca, toplanma yerinde ve eylem alanında, kitleyi terörize etmek ve devrimcilerin Ölüm Orucu gündemi üzerinden müdahalesini engelleyebilmek için polis yığınağı yapılmıştı. Buna rağmen kutlamalara 4 bine yakın kitle katıldı.

Kortejlerin oluşumuyla birlikte, en geniş katılımı sağlayan HADEP “Yaşasın Newroz, Yaşasın demokratik cumhuriyet!” pankartlarıyla önde yerini aldı. HADEP kitlesi teslimiyet sürecine uygun tarzda Newroz’u bir şenlik havasında kutladı. Siyasi partilerin ardından sendikalar yerlerini aldılar. KESK, BES 1 No’lu Şube, Nakliyat-İş, Eğitim-Sen, Dayanışma Sendikası yürüyüşe geçtiler. Emekçi kortejlerinden, “Newroz ateşi F tiplerinde harlanıyor!”, “Yaşasın halkların kardeşliği, emekçilerin birliği!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları yükseldi. Ama bunlar alanın havasını değiştirmede belirleyici olamadı. Emekçilerin ardından İHD, Hücre Karşıtı Gençlik Platformu, *Atılım* ve *Kaldıraç* geldiler. Devrimcilerin Ölüm Orucu Direnişi üzerinden biraraya geldiği platform, “Ölüm Orucu ve Newroz ateşi hücreleri yıkacak!” pankartıyla anlamlı bir katılım sağladı.

Yapılan yığınağa ve baskıya karşın, devrimciler arama noktasını “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganlarıyla geçtiler. Eylem bir şenlik havasında ilerlerken, Sincan hücrelerinden şehit haberi geldi. Devrimcilerin müdahalelerine rağmen, gerek kürsüden, gerek kitle tarafından sahipleniş olmadı, halaylara bile ara verilmedi. Ancak devrimcilerin müdahesiyle bir anons yapılabildi. Saat 15:30 civarında eylem tamamlandı.

Eyleme, devrimcilerin tüm çabasına rağmen, teslimiyet platformu ve reformist partiler renklerini verdiler. Devrimciler yalıtılmaya ve eylemden dışlanmaya çalışıldı. Bu çaba kürsüdeki polislerin direktifleriyle birleşti ve tam bir gericiliğe dönüştü.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Gebze’de Newroz kutlaması

Gebze HADEP İlçe örgütünün düzenlediği Newroz kutlamasına yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Kitle, yerel sanatçı Ozan İsmail dinletisi ve davul-zurna eşliğinde saatlerce halay çekip, sloganlar attı. Yöresel kıyafetleri ile kadınlar çoğunluktaydı.

HADEP yöneticileri konuşmalarında, “Newroz’un yüzyılların getirisi olan barış, kardeşlik ve özgürlüğü simgeleyen bir bayram olduğunu” söylediler.

Ateşlerin yakılıp, halayların çekildiği Newroz kutlaması sırasında sık sık, “Biji Newroz!”, “Newroz piroz be!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Serok Apo!”, “İmralı’ya bin selam!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Polisin yoğun güvenlik önlemi aldığı kutlama olaysız sona erdi.

Akşam saatlerinde Osmangazi, Gaziler ve Emek Mahallesi’nde de Newroz ateşi yakılıp kutlamalar yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/ Gebze

Gebze-Ulaştepe’de coşkulu ve militan Newroz kutlaması

Ulaştepe Mahallesi’nde 21 Mart akşamı toplanan 150 kişilik devrimci kitle, ateş yakıp halaylar çekerek Newroz’u kutladılar.

Coşkulu ve militan bir havada geçen Newroz kutlaması, ateşin yakılmasından sonra Sincan hapishanesinde şehit düşen Ölüm Orucu direnişçisi Cengiz Soydaş ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından devrimci marşlar söylendi ve halaylar çekildi.

Kutlama sırasında sık sık, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Biji Newroz!”, “Newroz piroz be!” sloganları atıldı.

Yaklaşık iki saat süren Newroz kutlaması eylemi, kitlenin alandan mahallenin içine doğru sloganlarla yürüyüşe geçip sokak aralarına dağılmasıyla sona erdi.

Eylem boyunca ortalıkta görünmeyen kolluk güçleri eylemden sonra mahalleye girdiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SY Kızıl Bayrak/Gebze

Gülsuyu’nda coşkulu Newroz kutlaması!

Maltepe’nin Gülsuyu Mahallesi’nde HADEP İlçe örgütü, *Kızıl Bayrak* okurları, ÖMP ve EHB tarafından ortak bir Newroz kutlaması gerçekleştirildi. Eylem saat 19.00’da Gülsuyu Özgürlük Meydanı’nda Newroz ateşi yakılmasıyla başladı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Newroz’un tarihsel ve güncel anlamını anlatan bir konuşma yapıldı. Eylem sloganlarla ve ateşin etrafında çekilen halaylarla devam etti.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “ Biji Newroz!”, “Eşitlik, kardeşlik, Kürt halkına özgürlük!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “ Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!”, “Cengiz Soydaş ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” vb. sloganları atıldı. Yurtsever kitle ayrıca, “Biji serok Apo!”, “Selam Selam İmralıya bin selam!” vb. sloganlar attı. Yaklaşık 1.5 saat süren eylem mücadele alanlarına çağrıyla sona erdi.

Kutlama, son dönemde Gülsuyu’nda gerçekleştirilen en kitlesel eylem olması bakımından anlamlıydı. Ancak eylemi düzenleyen platformun ortak kararına rağmen yer yer sloganlar üzerinden grupçuluk kendini gösterdi. Devletin kolluk güçleri eylem süresince mahalleye girmediler.

SY Kızıl Bayrak okurları/Gülsuyu

Tasarruf programına karşı genel grev!

Arjantin işçi ve emekçileri bir kez daha alanlarda

Arjantin'de ağır ekonomik bunalımın yolaçtığı politik kriz derinleşirken, hükümetin açıkladığı tasarruf paketine karşı işçi-emekçi kitlelerin öfkesi büyüyor. Özellikle son ikibuçuk yıldır, 1997'deki Asya kriziyle birlikte gerileme yaşayan Arjantin ekonomisinin bunalımının faturası, tasarruf programları ile işçi ve emekçilerin üzerine yılmaya çalışılıyor. Arjantin'de işsizlik oranı %15 ve halkın yarısı derin bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor.

Geçtiğimiz hafta Arjantin'in iki büyük sendikasının genel grev çağrısı üzerine başkent Buenos Aires'te hayat durdu; havayolları personeli iş bıraktı. Çevre kentlerden binlerce insan ellerinde pankartları ile protesto için başkente aktılar. Başbakanlık binası önündeki ünlü Plaza de Mayo alanında kitlesel bir gösteri gerçekleştirildi.

Bu, De la Rúa hükümetinin ekonomi politikalarına karşı gerçekleşen dördüncü kitlesel eylemdi. Sokaklardaki protestoların basıncıyla ekonomi bakanı istifasını açıklamak zorunda kalmıştı.

Ekonomi bakanını istifa ettiren, IMF dayatmalarıyla devlet giderlerinde önümüzdeki 2 yıl içinde 4.5 milyar

dolar kısıtlamaya gidilmesiydi. Bu kısıntıda en önemli pay eğitim sektörüne düşüyordu. Paket toplumda tepkilerle karşılanmış, koalisyon ortakları arasında da çatlaklar baş göstermişti. "Ülke Dayanışması İçin Cephe" Başkanı, paketi gerçekçi bulmadığını söyleyerek, kabinedeki bakanlarının geri çekmişti.

Kurtarıcı gözüyle bakılan yeni Ekonomi Bakanı ise, De la Rúa hükümeti'nden önceki Carlos Menem hükümeti döneminde ekonomi dairesinde görev yapmıştı. Yeni bakan hemen yeni bir paket hazırlayarak işe girişti ve Amerikan hükümetinden Arjantin'e maddi yardım talebindi bulundu.

Genel greve katılan işçi ve emekçilerin protestolarının temel nedeninin ülkenin yabancı tekellere peşkeş çekilmesi olduğu düşünüldüğünde, Arjantin'de sosyal hoşnutsuzlukların dizginlenemeyeceği görülüyor.

Geçtiğimiz yılın Nisan ayında Fernando De la Rúa hükümeti, IMF'nin dikte ettirdiği istikrar programını açıklamıştı. İşçi ve emekçilere saldırı niteliğindeki bu program militan protestolarla karşılanmış ve Mayıs ayına ertelenmek zorunda kalmıştı. Hükümet işçilerin

eylemlerini durdurabileceğini, öfkelerini bastırabileceğini ummuştu. Ama işçiler Mayıs ayında başkent sokaklarını yine mücadele alanına dönüştürmüşlerdi.

Mücadele geleneğine sahip Arjantin işçi ve emekçileri, bir yıl sonra, hükümetin saldırı programını sanıldığı kadar kolay kabul etmeyeceklerini bir kez daha gösterdiler.

Arjantin'de 30 bin kişi faşist cunta tarafından katledilenleri andı

24 Mart Cumartesi günü başkent Buenos Aires'te, 25 yıl önce Arjantin faşist cuntası tarafından katledilenler anıldı. Stadyumda yapılan anmaya yoğun yağmur altında 30 bin kişi katıldı. Plasa de Mayo Anaları, H.I.J.O.S. (Kaybedilenlerin Çocukları Örgütü), 130 uluslararası delege, sanatçılar, müzisyenler ve binlerce Arjantinlinin katıldığı eylemin temel talebi, üzerinden 25 yıl geçmesine rağmen, gerçeğin ortaya çıkarılması ve adalet.

Güney Amerika faşist diktatörlüklerinin en kanlısı olan Arjantin faşist cuntası, 24 Mart 1976'da General Jorge Videla yönetiminde, dönemin başbakanı Ísabel Peron'u devirerek iktidarı aldı. Faşist cunta sürecinde büyük bir bölümü halen "kayıp" olan 30 bin kişi katledildi. Ülkede '83 yılından beri "demokratik" yolla seçilmiş hükümetlerin işbaşına gelmesine rağmen, Arjantin toplumunun yaraları hala derin. Büyük bir vahşet uygulanarak onbinlerce insanın katledilmesinin, işkenceden geçirilmesinin, kaybedilenlerin çocuklarının kaçırılmasının sorumluları ve "kayıplar"ın failleri hala ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar...

'77 Nisan'ında faşizm tarafından kaybedilen çocuklarını arayan analar, ilk kez Plaza de Mayo'da toplanmışlardı. O günden beri Anaların bu alanda toplanıp protesto etmediği bir perşembe geçmedi. Onların bıkmadan haykırıkları, vahşetin sorumlularının yargılanıp cezalandırılması talepleri bugüne kadar yerine getirilmiş değil.

1986'da artan basınçtan dolayı, cunta döneminde işlenen insan hakları ihlallerine karşı iki ay içinde dava açılabilmesi kararı alınmak zorunda kalmıştı. Ama 1987'de çıkartılan yasa ile, orduda görev yapanların "itaat mecburiyeti" olduğu için, insan hakları ihlalleri nedeniyle cezalandırılması dışta bırakıldı. Böylece gerçek suçluların cezalandırılması bir kez daha engellendi.

1998 yılında Pinochet'in Londra'da göstermelik olarak tutuklanmasının ardından, Arjantin'de ordu mensuplarının yargılanamayacağı kararının anayasaya aykırı olduğu, ayrıca Arjantin'in imza attığı Uluslararası İnsan Hakları Komisyonu kararlarına da karşı olduğu kararını veren bir hakim, böylece faşist cuntacıların da yargılanabilmesinin yolunu açtı. Ama generallerin sözcüleri, kilise ve büyük partiler bu karara karşı mahkemeye itiraz dilekçeleri verdiler bile.

Ama boşuna! Faşist generaller tarih önünde suçlular ve işledikleri insanlık dışı suçların hesabını er geç verecekler.

Almanya'ya getirilen atom artıkları protestolarla karşılandı

Fransa'dan Cumartesi günü yola çıkan, 85 tonluk yüksek radyoaktif atom artıklarının muhafaza edildiği 6 tank, Gorleben'deki depolarına yoğun protestolar nedeniyle 18 saat gecikme ile getirildi.

Castor nakli en son 4 yıl önce gerçekleşmiş, atom karşıtlarının ve özellikle bölge halkının militan direnişleriyle protesto edilmişti.

Alman atom tekellerinin tekrar işlenmek üzere Fransa'ya gönderdikleri atom artıklarının depolanması için Gorleben'deki depolarına getirileceğinin duyulması üzerine, atom karşıtları ve hükümet hazırlıklara başladılar. Bu nakil, atom enerjisine karşı eylemler içerisinde doğan Yeşiller ile SPD hükümeti döneminde gerçekleşeceği için önemliydi. Yeşiller'den Çevre Bakanı Trittin'in "Bunun bizim çöpümüz olduğu ve çöpümüzü komşumuzda bırakamayız" yönlü demagojik propagandaları, İçişleri Bakanı'nın tren raylarında oturma eyleminin bile suç olduğu, nakli engelleme eylemlerine katılanlar hakkında dava açılacağı yönlü tehditleriyle sürdü. Trittin, dört yıl önce kendilerinin de yürüdüğü aynı eylem için, Yeşiller bölge örgütüne merkezi karar uyarınca katılmaması çağrısı yaptı. Polis ise atom karşıtlarına karşı sert önlemler alınacağını her fırsatta yineledi. Ama tüm bu tehditlere, 30 bin polisi ile sınır güvenliğinin bölgeye yığılmasına rağmen, eylemler engellenemedi.

Cumartesi günü Almanya'da Lüneburg'da yıldız yürüyüşleri ile değişik noktalardan miting alanına yüründü. Pazar günü ise, binlerce insanın ve yüzlerce traktörlü köylünün katıldığı protesto yürüyüşü gerçekleşti.

Pazartesi günü Fransa'da Greenpeace aktivistlerinin eylemleriyle tren gecikmeli olarak yola çıkmıştı. Almanya- Fransa arasındaki Avrupa köprüsü üzerinde ise 1500 atom karşıtı "Castor durdurulsun!" şiarı altında eylemler yaparak sınırı saatlerce kapattılar ve mücadelenin sınır tanımadığını gösterdiler. Fransız atom karşıtlarının bir çarptırıştı taşıyan ve direnişçi simgeleyen

bayrağı Alman atom karşıtlarına verildi.

Castor'un yola çıktığı saatlerde, Almanya'da Lüneburg-Dannenberg'de polis ve sınır koruma göstericilere coplarla saldırarak 200 kişiyi gözaltına aldı. Öğleden sonra, " bin kez önüne yatacak engelleyeceğiz" inisiyatifinin çağrısıyla raylara oturarak yapılan bin kişilik gösteriye de saldıran polis tren yolunu boşalttı. Aynı saatlerde Dannenberg kent merkezinde yüzlerce lise öğrencilerinin protestosu, istasyon önünde ise bisikletlerle başka bir protesto gösterisi gerçekleşti.

Salı günü Castor'un geçtiği tren yollarında bloke eylemleri yaşandı. Çarşamba günü şehir olağanüstü hal ilan edilmiş görünümündeydi. Polis yollara barikatlar kurarak kimlik kontrolleri yapmış, karanlık çiftlikleri aydınlatmış, dört yıl önce de yollara barikat kuran traktörlerin lastiklerindeki hava boşaltılmıştı. Castor'un Dannenberg yakınlarında ve kendilerine 800 metre yaklaştığı bir anda, 4 kişi aylar öncesi hazırladıkları betonların içinde kendilerini birbirlerine zincirlediler. Polisin eylemcileri bu betondan çıkarma çabası, tren yolunun 15 saat kapanmasına neden oldu.

Gece yarısı aynı saatlerde şehir merkezinde Castor nakline ve atom enerjisine karşı eylem yapan 5 bin kişi rayları işgal etti. Eylemciler cop ve su panzerlerini kullanan polislerle saatlerce çatıştı, burada 20'nin üzerinde polis yaralandı. 450 kişi gözaltına alındı. Castor ancak sabaha karşı, 2030 yılına değin soğutulmak üzere, depolara getirilebildi.

Nisan başında Philippsburg'daki atom santralinden La Hafne'ye yeni bir naklin yapılacağı hesaplanıyor. Wesiheim'de de üç Castor tankı uzun süredir bekliyor. Ve Ahans için 6 Castor yola çıkmaya hazır.

Tüm bu süreçte yaşananlar, bu nakillerin kolay olmayacağını, her naklin daha büyük protestolarla karşılanacağını, enerji tekellerine ve Alman devletine zor günler yaşatacağını gösteriyor.

Yurtdışında ÖO'yla dayanışma faaliyetleri...

ÖO Direnişi zafer kazanana dek eylemlerimizi sürdüreceğiz!

Yurtseverlerin de içinde yer aldığı birlikteliğin dağıtılmasıyla, yurtdışında Ölüm Orucu Direnişi'ni destekleme amaçlı eylemlilikler kesintiye uğradı. Ancak bu kısa sürdü. Sürecin kritik karakterini ve hapishanelerdeki devrimci tutsakların destansı direnişlerine karşı sorumluluklarımızı düşünerek DETUDAK'ın (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) asli bileşenleri olarak biraraya geldik. Toplantıda yurtseverlerle yaşadığımız birlikte iş yapmanın ortaya çıkardığı sorunlar değerlendirildi, her yapı buna belli bir tanım getirdi. Fakat esas olarak sürece daha hızlı ve daha etkin müdahale etmenin sorunlarını, bu çerçevede DETUDAK'ı nasıl daha işlevli hale getireceğimizi tartıştık. Önceki süreçlerde DETUDAK faaliyetini tıkayan kimi sorunları aşmamızı kolaylaştıracak bir takım kuralları belirledik. Sonuç olarak, faaliyetimize kaldığımız yerden devam etmemiz gerektiği, bunun zorunlu olduğu yönünde ortak bir irade koyduk.

Bu çerçevede, acilen hayata geçirilmek üzere bir dizi eylem kararı aldık. Avrupa'nın hemen tüm ülkelerinde ve temel alanlarında gerçekleştireceğimiz bu eylemlere ilişkin somut bir eylem takvimi belirledik. Bir plan dahilinde belirlediğimiz bu eylemlerin bir kısmını gerçekleştirdik. 21 Mart'ta Almanya'nın Düsseldorf kentindeki TC Konsoloslugu önünde bir protesto gösterisi yaptık. Bu gösterinin, Ölüm Orucu'nun 153. gününde Sincan hücrelerinde Cengiz SOYDAŞ'ın ölümsüzlüğe ulaştığı günün akabinde gerçekleştirilmesi anlamlı oldu. Katılımın yetersizliğine karşın protesto gösterimiz canlıydı, öfke doluydu.

Yine planlama çerçevesinde 24 Mart'ta Berlin, Stuttgart ve Köln'de cezaevi eksenli yürüyüş ve mitingler gerçekleştirildi. Aynı gün Türkiye'nin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer Stuttgart'a gelmişti. Yürüyüş öncesinde Sezer'in şahsında faşist devleti protesto ettik.

Önümüzdeki dönemi kapsayan bir dizi eylemlilik kararımız var. Hapishanelerdeki direniş zafere ulaşmaya dek eylemlerimizi ara vermeden sürdüreceğiz. 7 Nisan'da, Hollanda ve Belçika'daki güçlerin de katılacağı, Almanya çapında merkezi bir yürüyüş ve miting yapacağız. Şimdi tüm çabalarımızı Köln'de gerçekleştireceğimiz bu yürüyüş ve mitingin güçlü ve kitlesel geçmesi için yoğunlaştırmış bulunuyoruz.

Sezer Stuttgart gezisinde protesto edildi

Almanya'nın Stuttgart kentine geldi. Alman Cumhurbaşkanı Rau ve üst düzey bürokratların da katıldığı açılış olaylı geçti. Sezer'in bu kente geleceği iki hafta öncesinden biliniyordu. Ancak, nerede kalacağı, hangi temaslarda bulunacağı bilinmiyordu. Son bir-iki gün içerisinde netleşen bilgilerden sonra harekete geçildi.

17 Mart günü saat 14.00'te Alman solcularının geleneksel olarak düzenledikleri "Dünya politik tutsaklarıyla dayanışma günü" yürüyüşü vardı. Ancak Form'un açılışı ve Sezer'in gelişi saat 10:00'daydı. Bundan dolayı önce korsan bir gösteri yapılması

DETUDAK'ın 7 Nisan Köln mitingine çağrısından...

“Tutsakları öldürtme, sahip çık!” yürüyüşüne katıl!

Emekçiler, devrimciler, yurtseverler!

7 Nisan'da yeri göğü sarsalım.

7 Nisan'da devrimci tutsakların yanında olduğumuzu bir kez daha haykıralım.

Türkiye zindanlarında 500 devrimci açlık grevi, 319 devrimci de ölüm orucu eylemini devam ettiriyor. 19 Aralık 2000 tarihinde faşizm 20 cezaevine birden saldırarak 28 devrimciyi katletti, yüzlercesini ise ağır biçimde yaraladı. Devrimci tutsaklar başından itibaren F tipi hücre zindanlarını kabul etmeyeceklerini kararlılıkla belirtmişlerdi. Devrimci tutsakların zulüm ve işkenceyle F tipi zindanlara götürülmeleri, onların bu uygulamayı kabul ettikleri anlamına gelmiyor. Egemen sınıfların uzun süredir basına uyguladıkları sansürden dolayı kamuoyu olup bitenden haberdar değildi. Ve bu sessizlik 22 Mart 2001 tarihinde Sincan F tipi Cezaevi'nde Ölüm Orucu'nun 153. gününde yaşamını yitiren Cengiz Soydaş'la bir kez daha bozuldu. (...)

İşçiler, emekçiler!

“Sesimizi duyun!” Bu çağrı zindanlarda evlatları olan analarımızın sesidir. Bu sese kulak verin. İçerdekiler bizim yoldaşımız, kardeşimiz, bacımız, anamızdır. Onları en kritik günlerinde yalnız bırakmayalım. Unutmayalım ki, bu kavga ezenle ezilenler arasındaki kavgadır. Sen de omuz ver, bu kavgayı birlikte kazanalım. Devrimci tutsakları yalnız bırakmayalım. Egemen sınıfların emperyalist efendilerinden aldıkları destekle yaptıkları topyekûn saldırıyı boşa çıkaralım. Devrimci tutsaklara sahip çıkalım. Unutmayınız, bu bir insanlık görevidir. 7 Nisan'da tutsaklara sahip çıkan güçlerle birlikte meydanlarda, alanlardayız.

Tüm duyarlı çevreleri, kurum ve kuruluşları yürüyüş ve mitingimize katılmaya çağırıyoruz.

Tarih: 7 Nisan 2001 Saat: 13.00 Yer: Ebertplatz

Miting Alanı: DOM Meydanı

Düzenleyen: DETUDAK (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi)

Cumhurbaşkanı Sezer, 16 Mart'ta bir açılış vesilesiyle

planlandı. 30 civarında insan toplandı ve “Katil Sezer defol!” pankartı açıldı. Coşkulu bir şekilde Almanca-Türkçe sloganlar atılmaya başlandı. Polis etrafımızı kuşattı, saldırıya geçerek bizi uzaklaştırmaya çalıştı. Saldırıya direnerek sloganlarımızı daha gür atmaya başladık. Ancak kalabalık kolluk güçleri bizi bir köşeye sıkıştırdı. Burada bir saat beklettikten sonra, saat 14.00'te başlayacak olan yürüyüş alanına götürdü. Stuttgart o gün adeta polis işgali altındaydı. Sezer'i korumak için binlerce polis gücü harekete geçirilmişti. Saat 14.00'te başlayan yürüyüşe 600 civarında bir kitle katıldı. Yarısını Almanlar oluşturuyordu. Ses cihazlarıyla Ölüm Orucu Direnişi anlatıldı, 19 Aralık katliamı teşhir edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR-KAR /Stuttgart

Devrimci grupların yurtdışında yayınladığı ortak bildiriden...

Ölüm Orucu Direnişi'nin 153. gününde Cengiz Soydaş

şehit düştü!

Ölüm Orucu Direnişi yeni şehitlerle zafere yürüyor!

Sincan hücrelerinde, Ölüm Orucu'nun 153. gününde, Ölüm Orucu direnişçisi Cengiz Soydaş ölümsüzlüğe ulaştı. Böylece faşist devletin işkence ve unutturma politikalarıyla ördüğü sessizlik duvarları yıkıldı.

Devrimci tutsaklar daha direnişin başında, hiçbir koşulda hücrelere girmeyeceklerini ilen etmişlerdi. Ölüme yatırdıkları bedenleriyle, zulmün ve teslimiyetin önüne barikat olmuşlardı. Onları ne açlık, ne katliam ve ne de

bitmek bilmeyen işkenceler teslim aldı. Her defasında verdikleri sözleri yerine getirdiler, onurlarına her koşulda sahip çıktılar. Ölüm Orucu yok dediler, bitti dediler, iğrenç propagandalarıyla devrimci onuru kirletebileceklerini ve umudu tükeceklerini sandılar. Fakat her defasında tüm kirli yalan ve demagojileri paramparça oldu. Zorla tedavi işkencesiyle, tutsakları sakat bırakarak direnişi bitirmeye çalıştılar, ama başaramadılar. Ne suskunluk fesadı, ne yalanlar ne demagoji ve ne de zorla tedavi işkencesi Ölüm Orucu Direnişini kıramadı-kıramayacak. Direniş yeni şehitlerle sürüyor. Tecrit ve işkencelere son verilinceye kadar da devam edecek. Ölümsüzleşen her direnişçi tutsak faşist devletin suratına bir tokat gibi inecek.

Türkiye daha önce 19 Aralık katliamı ve bu katliam sırasında uygulanan akılalmaz vahşete rağmen kırılmayan, tam tersine büyüyüp yayılan devrimci direnişle sarsılmıştı. Önümüzdeki günlerde bu kez kitlesel ölüm dalgasıyla sarsılacaktır. (...)

Gün durma, gün susma günü değil. Duyarsızlık, tepkisizlik tutsaklar için, hepimiz için ölüm demektir. Şimdi haykırma, şimdi sokağa çıkma, derhal harekete geçme ve eylemli tepkiler ortaya koyma zamanıdır. Bu yapılmazsa şehitler kervanına her gün yenileri eklenecektir. Buna izin vermeyelim. Devrimci tutsaklara sahip çıkalım, yaşamlarını kurtarmak için her türlü tepkimizi ortaya koyalım. (...)

Köln'de devrimci tutsaklarla dayanışma yürüyüşü

24 Mart günü Köln'de devrimci tutsaklarla dayanışma yürüyüşü gerçekleştirildi. Binlerce kişinin katıldığı bu yürüyüşle, faşizmin Sincan hücrelerinde şehit düşen siper yoldaşımız, Cengiz Soydaş anıldı.

Yürüyüş çağrısı DETUTAK tarafından yapıldı.

“Cengiz yoldaş ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Faşist devlet hesap verecek!” sloganlarının sık sık atıldığı yürüyüş, oldukça canlı bir atmosferde geçti.

Yürüyüş, 19 Aralık katliamını izleyen günlerdeki eylemli protestolardan sonra gerçekleşen ilk eylem oldu. Aradaki süreç politik propagandaların yapıldığı geceler ve toplantılar ile devam etti.

Bir yoldaşından Haydar Baran'a mektup...

“Direnişin zerresine bile gölge düşürmemek boynumuzun borcudur”

Merhaba yoldaş,

Direnişin görkemi ve sarsıcılığının büyük olacağına inancım tam. Direnenlerin son sözü halen söylemediği şu günlerde, söylenenler, ortaya konulanlar, sunulan açılımlar, yerli yerine oturan taşlar gibi şimdiden oturmaya başladı bile.

İMF ve emperyalizmin memuru ekonomi bakanı Kemal Derviş'in "engelleyeceğim" dediği krizin köylüler üzerindeki etkisi ortaya çıkmış durumda. Tarımda istikrarsızlaşma programını uygulamaya koyan İMF-TÜSİAD hükümetine karşı, milletin efendisi diye avutulan çiftçiler tepkilerini alanlarda ortaya koymaya başladılar. Aynı durumda daha da ağır koşullara mahkum edilen esnaflar ise (Burdur'da 15 bin kişi alandaydı) sıkıntılarını dile getirmek için alanlara döküldü. Çiftçiler de traktörleri vb. ile. Yeni Fakılı'da 10-15 bin kişi yol işgaline hazırlanıyorlar (Topaklı'da Ankara-Kayseri yolu).

Sınıfımızdan şu anlık, geleneğine yakışır şekilde krizin faturasına karşı anti-faşist tepkiler gelmedi. Bunun kalıcı olmayacağı ortadadır. Tüm bunları örgütleyip belli kanallara akıtılmasının işçileri olan devrimcilerin yetersizliği bunda önemli bir etken.

Haramiler saltanatının asıl korkusu, şimdi hücrelerde bulunan devrimciler ve görkemli direnişleri, ÖO Direnişidir. O büyük tahammülün sahipleri olan devrimci tutsaklar (devrimci inanç, teori, düşünce ile) bahara eritirdikleri şanlı direnişleriyle ölümü şimdiden rezil rüsva ettiler bile. Bu görkemli direniş ve direnişçilerin önünde saygıyla eğilmek, direnişin zerresine bile gölge düşürmemek boynumuzun borcudur. Bunca katliama, zorbalığa, hunharlığa ve ihanete rağmen direnişin görkeminin katbekat artması, ülkemiz devrimcilerinin birer yapı işçisi olduklarının, insanı güzelleştirecek-insanı insan olarak göreceğ güzel günlere inançlarının sarsılmazlığı, hücrelerin ölümsüzleşen bedenlerimizle yıkılacağına olan inançtır. Bunları aklımın yettiği, dilimin döndüğünce anlatmaya çalıştım.

Kırşehir'den tüm dostların sizlere selamları var. (...) Burada, daha doğrusu dışarda sessizlik hakim olmakla birlikte, hücre duvarlarının yıkılacağı o günlere hep beraber varmanın temennisi içindeyiz.

Ağır bedellerin ödenmeye başladığı 2000 ÖO

“Umudu, güzelliği büyüten bir maratonun parçası olmaktan gururluyum”

Sermaye devletinin terör güçleri Sincan “F” Tipi Cezaevi'nden 16 Ölüm Orucu direnişçisini, zorla tıbbi müdahale işkencesi uygulamak amacıyla Ankara Hastanesi'ne getirmişti. “Zorla tedavi”yi reddeden Ölüm Orucu direnişçileri Pazar günü tekrar cezaevine götürüldüler. Ölüm Orucu Direnişçisi ve TKİP dava tutsağı Haydar Baran'ın hastaneden yazdığı not...

Canım Gülüm Merhaba!.. İyiyim. Görevimi, sorumluluğumu biliyorum. Umudu, güzelliği büyüten bir maratonun parçası olmaktan gururluyum. Sizleri sevgiyle, geleceğe duyduğum büyük güvenle, özlemle kucaklıyorum, yanaklarınızdan öpüyorum. Sizleri çok ama çok seviyorum. Kendine, birbirinize iyi bakın.

Haydar Baran
24 Mart 2001

Direnişi zafere mahkumdur. Görseniz de görmeseniz de, halaylar çekilmeye devam edilecek. Bizler her zaman çekilen halaylarda olacak ve halayın çapını büyötmek için bedellerimizi ödeyeceğiz. Hoca'nın da dediği gibi, “sonsuzda bile olsa” tekrar görüşeceğimiz, gülüşeceğimiz, kitaplar okuyacağımız günlerin umudunu taşıyoruz. Tertemiz

devraldığımız kızıl bayrak asla yere düşürülmeyecek, daha daha yukarı kaldırmak için durmadan, dinlenmeden, duraksamadan üzerimize düşeni yerine getireceğiz. Son olarak, elbette ki şehit devrimciler, hele hele Habip'in ve Ümit'in yoldaşları, hakettikleri şekilde başımızın üzerinde yerlerini alacaklar, layıkıyla kızıklar içinde sonsuzluğa uğurlanacaklar.

Biz iyiyiz. Burada “Haydar çok inatçıdır” deniliyor. İnataçlıktan vazgeçmeyeceğine eminiz. Bu yolun, baş koyanların yolu olduğunu öğrendik, sen bizi zerrece yanıltmadın. İyi bir devrimci, iyi bir yoldaş, iyi bir hoca, iyi bir sermaye düşmanı olman, senin hücreleri parçalamak için bedenini ÖO'na yatırmanı gerektirdi. Sonucu ne olursa olsun, şimdiden alnından öpüyor, başımız dik, alnımızın apaçık olduğunu ve gururlu olduğumuzu bilmeni istiyorum. Yazma yeteneği olmadığı için, bu dizeleri tüm yoldaşlardan tüm yoldaşlara iletmeni istiyorum.

Yüreğini ve hayatını Getiremiyorsan beraberinde Hiç zahmet etme Aramıza katılmak için... Katılmanla ayrılman bir olur... Rahat bir yer arıyorsan Sıcak sudan soğuk suya Girmeyecekse elin Hiç zahmet etme...

Yaranın En güzel çiçek olduğunu Bu meydana gelmeye... Bu yol ancak baş koyanlar içindir... Burada sen, yemekte en sonuncu Edinmede en sonuncu Uykuda en sonuncu Ama ölümden en birinci olmalısın...

Bir voldaşın

“Suskunluk perdesini yırtıp atacağımız gün uzak değil”

Merhaba;

Ölüm Orucumuz beşinci ayına girdi. Ancak, onurlu direnişimiz gücünden hiçbir şey kaybetmeden sürüyor. Alınlara kızıl bantlar takıldığında, çok zorlu ve uzun bir maratona başladığımızı biliyorduk.

Çıkan bu yolda tek durak vardı. ZAFER! O muhteşem ve büyük güne kadar, onlarca yoldaşımızı, can dostumuzu, güneşe uğurlayacaktık. Ancak ölümler bizi korkutmuyordu. Her düşenimizin yerine, binlerce, onbinlerce olup devrim meydanına akacak yeni savaşçıların yetişeceğini biliyorduk. Dünya ve Türkiye devrim tarihi bunun örnekleriyle doludur. Kazandığımız bütün mevziler bu şekilde kazanılmıştır. Bu maratona başlarken, bizlerin içini saran, kazanacağımıza olan inanç, coşku, bilimsel bir davanın neferleri olmaktı.

19 Aralık 2001 tarihinde, dünya ve Türkiye emekçi sınıfları, tarihin en büyük, en onurlu direnişine tanıklık etti. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın nasıl kurulacağını gösterdi. 28 kavgaya arkadaşımızı bu tarihi direnişte şehit verdik. Teslim olacağımızı, yalınlığa düşeceğimizi zannedenler yanıldılar.

Bugün gelinen aşamada direnişimiz, yeni şehitlerimizi devrim halaylarıyla uğurlayıp, zafere adım adım yaklaştığımızın muştusunu veriyor. Kanla,

emekle, özveriyle örülen bu direnişimizin sonunda, başta proletarya olmak üzere, bütün emekçi halklarımıza büyük bir armağan hediye edeceğiz. Bu direnişte en büyük pay direnen devrimci tutsakların olacak. Bu suskunluk perdesini yırtıp atacağımız gün uzak değil.

Bende bu onurlu koşuya (...) Bütün yoldaşlarımız, dostlarımız gibi (...) ölmekten onur duyuyorum. Habipler'in, Ümitler'in açtığı yolda yürüyerek, devrim tarihine yeni bir sayfa daha ekleyeceğiz. Bu inançla ve güvenle, sınıf savaşımının en önünde koşanları, bütün devrimci duygularıyla selamlıyorum.

Biz kazanacağız! Sosyalizm kazanacak! Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz! Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Ertuğrul Kaya
Özel Tip Cezaevi/Ermenek
22 Mart 2001

Not: (...) yerler idare tarafından çizilmiştir.

-Düş yola-

Cengiz Soydaş'ın şahsında tüm Ölüm Orucu şehitlerine...

1-

Sırları dökülmüş bir kalp
gibi yükseliyor bezgin güneş.
Solmuş sararmış ay parçaları,
düşüyor cebinden gecenin.
Yıldızlar batmış karnına uzayın.
Yitirmiş gözlerini ışıklar,
yitirmiş tilsimini.

Zaman, haylaz çocuğu evrenin
koparmış ipini
dolanıp duruyor sonsuz boşluğu.

Aşağıda kentler
Sapından koparılmış üzüm taneleri
gibi dağılmış
evler.
Toprağından sökülmüş çiçekler
gibi solgun
insan suretleri,
savrulmuş sokaklara.
Bir tedirginlik
kemiriyor içten içe
iskeletini kentlerin,
bir bekleyiş!

2-

Ne amansız ve soluksuz bir koşudur
bu,
Kaç rüzgar yoruldu, kaldı geride.
Kaç hayat eskidi,
Kaç yol-kaç yolcu!
Ağzı köpüklü kaç at çatladı
Kaç civan yürek!
Ve ne çok kadirga çürüttü sular
ne çok yelken.

Ve düşenler
-ki elbet
yıkandılar son kez
kendi ılık kanlarının anaforunda.

Atları eğerle
Yelkenler Fora!
Kılıçları bile!
Tüfekler omza!

Sür yüreğini yokuşlara uçurumlara!
Sür atını kararmış ufuklara!

3-

En önde meşaleliler
Gözler sarrafı olmuş

her an tetikteki ihanetin.
Ortada, bando mızıkası takımı,
göğüsler davul-bilekler tokmak.
Düşler mızıkası,
Yürekler bayrak
Yürekler dalgalanarak karışıyor
kızılığına yeni şafakların
Bayraklar elden ele çoğalıyor
Bayraklar kan burçlarından
yükseliyor.

Arka sırada sen varsın canım
kardeşim
Bir sevdayı taşıyorsun
Mağrur dudaklarının arasında,
Bir düş,
bir ışık.
Kucağında koca bir dünya.
Elini çabuk tut,
Yolun açık olsun.
Düşersen kefenin bulut
Mezarın gümüş yakamozlu sular.
Atlas gökyüzünden anıt taşın
ışık olacak daima şu söz:
kırılır en koyu karanlığın da beli
bir küçük kıvılcımla!

4-

Ölüm suskunluğu demirlemiş
gözbebeklerine zamanın
Ölüm suskunluktur!
Ölüm suskunluk!
Ölüm suskun!
Ölüm sus!

Susun ey yapma çiçekler
Ölü yıkayıcılar, parlak sözler!
(....) gözlerini oyacak bu çocukların
boğazında düğümlenen her bir harf
Yarım kalan her bir söz
birer kurşun olup saplanacak
utancınıza
birer kurşun tarihin kara bahtına.

Zorlu bir geçidinde kavganın
etini bir meşale gibi tutuşturanların
Savruldu külleri çoktan uzak sulara.

Düştür şimdi onlardan geriye kalan
Bir de yol- henüz gidilmemiş sonuna
kadar

Bir de sevda- kör kuyularda
sınanmış.

Bir de kavga daha kazanılmamış.
Düştüler yola
Düştüler
Işıktılar
Işıdılar.

5-

Mavi göğün göğsünden emdik biz bu
ışığı
çağlar boyu taşıdık elden ele
taşıdık, yüreğimizin gürzünde taşıdık
sönmeye yüz tutunca
nefesimizi kattık, acı tütün ve
zakkum kokan.
Örs ve çekicin,
Umut ve bilincin ölümsüz tezgahına
yatırdık.
Katık yaptık tuzun ve şekerin
ölümsüz tadına

Bir ağaç büyüyecek bu ışık altında
kucağını yemişle dolduracak
canım yemişlerini balla.
Bir ana, süt sağlayacak ışıktan
çocuğuna

Bir çocuk uçurtmasına ip yapacak
ondan,
göge salacak düşlerini
Bir kelebek kanatlarını dokuyacak
ışıktan

bir gelincik tenini.
Ve elbette milyonlar
çalınan düşlerine kavuşacak yeniden
Yola ilk düşenlerin ışığıyla
Yolda ilk düşenlerin ışığında
sonsuza varmadan önce
mutlaka!

Haydi
Atları eyerle!
Yelkenler Fora!
Kılıçları bile!
Tüfekler omza!
Sür yüreğini yokuşlara, uçurumlara,
Harmanlansın bereketi toprağın.
Sür atını kararmış ufuklara,
emek uyansın uykudan
aydınlansın içi gözlerinin
dünyamızın...
Düş yola: Haydi!

Resul Ayaz

TKİP dava tutsağı/

Ölüm Orucu direnişçisi

İTÜ’de yemek boykotu 5. haftasını geride bıraktı...

Boykotumuz kararlılıkla sürüyor!

İTÜ’de öğrenciler ve eğitim emekçilerinin yemek fiyatlarındaki fahiş artış karşısında başlatmış oldukları ve genel olarak üniversitenin ticarileştirilmesine, eğitimin adım adım özelleştirilmesine karşı yürüttükleri yemekhane boykotu 5. haftasını doldurdu.

Bu hafta yemek masası açmamız dışında yine çeşitli etkinlikler düşünmüştük. Çarşamba günü için “Eğitimde özelleştirme” konulu bir panel, Perşembe günü için Grup Yorum ve Haluk Levent’in katılacağı bir şenlik düzenleyecektik.

Ancak Çarşamba günü panele katılacak ÖES’li eğitim emekçilerinin rektör yardımcısı Ekrem Ekinci tarafından “gelseniz de almayız” şeklinde tehdit edilmesi sonucu paneli gerçekleştiremedik. Perşembe günü Grup Yorum, kapılardaki sıkı güvenlik aramasına rağmen içeri girebildi. Böylece şenliğimizi gerçekleştirebildik.

29 Mart’ta boykotumuz Grup Yorum’la şenlendi

Boykotumuzun 5. haftasında Ayazağa Kampüsü’nde düzenlediğimiz şenliğin konuğu, yıllardır mücadelesini dirençle sürdüren Grup Yorum oldu. Güvenlik güçlerinin kapılarda arabaların bagajlarına varıncaya kadar yaptıkları aramalara, estirdikleri teröre rağmen Grup Yorum elemanları içeri girmeyi başardılar. Şenliğimiz 13:15 civarında başladı.

Bir kez daha kapıdan arabasıyla girmeye çalışırken polis tarafından engellenen Haluk Levent ise bu haksız uygulamayı protesto etti.

Grup Yorum’un verdiği dinleti yaklaşık 200 kişinin katılımıyla sürerken, henüz ilk parçanın ortalarında “alternatif süpriz isimler” sahneye çıktı. Bunlar, bütün güvenlik önlemlerine rağmen Grup

Yorum’un içeriye girmesi engellenemediğinden dolayı deliye dönen rektör yardımcılarının başkaları değildi. Ortalığı provoke etmek için tam kadro halinde gelmişlerdi. “Bu yapılanın izinsiz olduğu” vb. üzerine tartışmaya giriştiler. Bunun üzerine tüm kitle, parçanın bitiminin ardından alkış, ıslık ve zılgıtlarla başlayan bir protestoyla rektör yardımcılarını dışarı davet etti. “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Dışarı, dışarı!”, “Türküler susmaz, halaylar sürer!”

Daha sonra Grup Yorum’un türküleri hep bir ağızdan söylenmeye başlandı. Kitlenin ortasında kalan ve dinleti sonuna kadar ikili tartışmaları sürdüren rektör yardımcılarının etrafında halaylar çekildi, eller patlayıncaya kadar alkışlı protestolar sürdü, yuhalamalar eşliğinde rektör yardımcılar defalarca dışarı davet edildi. “Müşteri değil, öğrenciyiz!”, “Öğrenciyiz, haklıyız, kazanacağız!” sloganları yemekhane binasının her yanını sardı. Grup Yorum en son olarak “Haklıyız, kazanacağız!” parçasını söylerken sol yumruklar havaya kalktı. Dinleti planlandığı şekilde gerçekleştirildi.

Rektörlüğün planları bir kez daha tutmadı, bir kez daha biz kazandık. Boykotu da kazanacağız! Üniversitesine sahip çıkma, özelleştirmeyi durdurma kararlılığındaki boykotumuz, 5. haftasını geride bıraktığı şu günlerde yoğun kitle desteğiyle sürüyor. Suskunluk fesadına, yalan ve iftira kampanyalarına, polis terörüne, ekmeklerimize el konulmasına, arkadaşlarımızın gözaltına alınmasına, yemekhanelerin ve kantinlerin kapatılmasına, masaların kaldırılmasına, provokasyon girişimlerine rağmen sürüyor. Sermayeyi (özelde İş Bankası’nı) İTÜ’den kovana kadar da sürecek!

İTÜ Ayazağa Kampüsü’nden bir Ekim Gençliği okuru

İÜ’de formasyon saldırısına karşı eylemler sürüyor...

“Formasyon hakkımız engellenemez!”

İÜ Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin formasyon haklarının gaspedilmesine karşı verdikleri mücadele devam ediyor. Son olarak 27 Mart günü fakültenin Büyük Meydanı’nda toplanan öğrenciler Rektör Kemal Alemdaroğlu’nu protesto ettiler. Eyleme yaklaşık bin öğrenci katıldı.

Protesto eylemi, üniversitenin genel kurul toplantısı öncesine denk getirilmişti. Genel kurul toplantısına katılmak için Edebiyat Fakültesi’ne gelen Kemal Alemdaroğlu, alkışlanarak ve yuhalanarak protesto edildi.

Eylemde bir kez daha taleplerini dile getiren öğrenciler; “Formasyon hakkımız engellenemez!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız!” sloganlarını attılar.

Eylemin bitimine doğru aralarında bir toplantı yapan öğrenciler, önümüzdeki günlerde yapacakları eylemleri tartıştılar. Toplantı sonunda, izleyen Perşembe günü bir basın açıklaması yapma kararı aldılar.

Perşembe günü yapılan eylemde ise, öğrencilerin gelecekleri için giriştikleri bu mücadeleye çevik postalları ve cop sesleri karıştı. Edebiyat Fakültesi’nden çıkan öğrenciler, “Diplomalı işsiz olmayacağız” pankartıyla Merkez Kampüs’e doğru yürüdüler. Ancak kapılar açılmayınca, kendi üniversitelerine girebilmek için

kapıya yüklenmek zorunda kaldılar. Bu arada çevik kuvvet müdahalesi yaşandı. Ardından rektörlükten bir yetkili gelerek sorunu kendilerinin çözemeyeceğini belirten bir konuşmayla eylemin sonlandırılmasını istedi. Buna rağmen öğrenciler mücadelelerinde kararlı olduklarını belirttiler ve diğer kapıya yürüdüler. Burada bir basın açıklaması yaptıktan sonra dağıldılar.

28 Mart: “Eğitimde özelleştirme” paneline engel!

İkinci ayına girmiş bulunan yemek boykotunda, çoğunlukla pratik zorlanmadan dolayı, işin bilinçlendirme yönüne istediğimiz gibi eğilememiştik. Kısmen afişlerimizle bunu gidermeye çalıştık. Sınıf konuşmalarını çok az gerçekleştirebildik. Planladığımız boykot bültenini henüz çıkartamadık... Ama boykotumuz sürüyordu ve eksik bıraktığımız yönlerini tamamlamak kalıyordu geriye. Bunun ayaklarından biri olarak “Eğitimde özelleştirme” konulu bir panel gerçekleştirmeyi önümüze koyduk. Bunun için ÖES’ten Prof. Dr. İzzettin Önder ve Prof. Dr. Fuat Ercan’ı konuşmacı olarak çağırdık. Panelin bir gün öncesinde bize Oditoryum’u tahsis edebileceğini söyleyen rektör yardımcısı Ekrem Ekinci, aynı gün Fuat Ercan’ı arayıp, “Gelseniz de içeriye almayız sizi, zaten daha önce de sanatçıları almamıştık.” diye küstahlaşmış, İzzettin Önder’e ise bir takım bürokratik engeller çıkartmıştır. Bu nedenle panelimizi iptal etmek zorunda kaldık.

İş Bankası Teknik Üniversitesi!!!

28 Mart günü İTÜ Ayazağa Kampüsü’nde şu duyuruyla karşılaştı öğrenciler:

“06.04.2001 tarihine kadar, Ayazağa İş Bankası şubesindeki bilgisayardan, kart tanıtım işleminin yaptırılması gerekmektedir.

Yaptırılacak olan bu tanıtım işlemi, yemekhane dışında, araç giriş/çıkışı ve turnike giriş/çıkışı için zorunludur.”

Yani özcesi, artık İTÜ sınırlarından içeriye girebilmek için İş Bankası müşterisi olduğunuzu tescilletmeniz gerekecek.

Müşteri değil öğrenciyiz!

Eğitim-Sen 6 No’lu Üniversiteler Şubesi açıklama yaptı...

Eğitim-Sen 6 No’lu Üniversiteler Şubesi, KESK Genel Merkezi’nde 28 Mart tarihinde, İTÜ’deki yemek zamları ve boykotla ilgili bir basın açıklaması yaptı. Boykotun 19 Şubat’tan bu yana sürdüğüne dikkat çeken sendika, öğrenci ve çalışanlara yemek parayla satılırken polisler ücretsiz verildiğine de dikkat çekti.

“Güneşi alıp arkamıza yine birlikte olacağız...”

Sevgili yoldaş,

Birbirinden güzel ve sıcak, içten iki mektubunu da aldım. Ayrıca en son göndermiş olduğun güzel kitap ayrıçalarını da... Teşekkür ederim. Sana daha önce de yazmak istemiştım, ama ancak şimdi yapabiliyorum.

Şimdi bahardayız. Ayları, mevsimleri devire devire ilerliyoruz. Baharı da gördüm. Zaten ben başlarken zaferi göreceğimizi söyleyerek başladım.

Bu direnişi ben İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyetler Birliği'ndeki savunmalara benzetiyorum. “Sıcak Karlar” diye bir roman var. Okudun mu bilmem. Orada bir bölük (ya da tümen olabilir, önemli değil zaten) çarpışmanın en ön safındadır. Ve kesinlikle geriye adım atmamak, çekilmemek durumundadır. Çünkü zaten çekile çekile oraya gelmiştir. Ve artık arkası Moskova'dır. Yani çekilecek yer yoktur. Ve o tümenin çok büyük bir bölümü kayıp verir. Yalnızca birkaç kişi kalır. Yiğitçe çarpışır. Fakat o çarpışma aynı zamanda bir dönüm noktasına işaret eder. O yenilemez sanılan Nazi ordusu yenilmeye ve geri çekilmeye başlar. İşte böyle...

Sevgili ..., bahardan başlamıştım, nerelere geldim. Bilirsin bahar ayı her yönden çok anlamlıdır. Mücadele açısından doludur. Ve ben baharı çok severim. En çok sevdiğim mevsimdir bahar. Doğanın canlanması, hayatın kıpırtısı hep beni etkilemiş, canlı kılmıştır. Yine öyle oluyor.

Sen diyorsun ya, güneşi alıp arkamıza yine birlikte olacağız diye. Tabii ki olacağız. ‘Güneşe birlikte güleceğiz’.

Yaa kızımın yakışıklı abisi. Kızım da bir büyüdü ki sorma. O da bayramda geldi. Tam bir kelebek gibi. Öyle narin, öyle güzel ve çocuksu...

Duygu ile yazıyoruz. Çok düzenli olmuyor, ama sonuçta birbirimizden haber almış oluyoruz.

...

Bilirsin, son sözü hep direnenler söyler.

Seni dostça kucaklıyor, tüm dostlara selamlarımı iletiyorum...

Şaduman Mutlu

14 Mart 2001/Gebze Cezaevi

TUYAD-DER'in açıklaması...

Adalet Bakanı kına yaksın!

Cezaevlerindeki 19 Aralık katliamına her geçen gün yeni bir halka daha ekleniyor. Sincan F Tipi/Hücre Cezaevi'ndeki tutuklu Cengiz Soydaş, 21 Mart sabahı, Ölüm Orucu direnişindeki ilk şehit oldu.

1982, 1984 ve 1996 ölüm orucu direnişlerinde evlatlarımızdan onlarcasını yitirdik. Ölüm oruçları ve açlık grevlerinde yitirdiklerimize, cezaevlerindeki işkencelerde ve insanlık dışı yaşam koşullarında yitirdiklerimizi de eklediğimizde, yaklaşık dört yüz evladımızın cesedi zindanlara gömüldü.

Bizleri İMF'nin akıl hocalığında yoksulluğun kısıracına sokanlar, halkın tepkilerini önleyebilmek amacıyla bütün dikkatleri cezaevlerinin üzerine çekmek istediler. Bu düşünceyle hazırladıkları “kirli plan” gereğince 19 Aralık 2000 tarihinde, 32 evladımızı uzun namlulu silahlar, gaz ve sınır bombalarıyla öldürdüler, yangın bombalarıyla yaktılar; yüzlerce evladımız ölümden döndü; geriye kalan yüzlercesinin yaşamının ne kadar devam edeceğini bile bilemez durumdayız.

Diyarbakır, Buca, Ulucanlar... 19 Aralık katliamları “zindancılar”ın ne kadar büyük bir kinle dolu olduklarını gösterdi. Siyasi düşüncelerine bağlı kalarak insanlık onurunu koruyan devrimci tutukluları “erteledik” açıklaması yaptıkları F tipi /hücre cezaevlerine koydular. Altına imza attıkları uluslararası insan hakları sözleşmelerini de görmezden gelerek, 19 Aralık'ta katlettikleri tutukluların yanına onlarca şehidi daha eklemeye niyetliler. İşte bundan dolayı, teslim olmaktansa direnme yolunu seçen Cengiz Soydaş, uygulanan “kirli politikalar” sonucunda, zindan direnişlerinde toprağa düşenler arasına katıldı.

F Tipi/Hücre cezaevleri uygulamasına hemen son verilerek, insan hakları sözleşmelerinin gereklilikleri yerine getirilerek, izolasyon politikalarından vazgeçilmeli ve siyasi tutukluların direnerek kazandıkları bütün hakları iade edilmeli; ölüm orucu ve süresiz açlık grevi direnişçilerinin bütün haklı taleplerinin kabul edildiği kamuoyuna açıklanarak, yeni kayıplar verilmesinin önüne geçilmelidir.

Yeni kayıplar verilmesini engellemeliyiz! İnsan haklarını savunan herkes, cezaevlerinde süren devrimci direnişe destek olmayı en doğal insanlık görevi olarak kabul edip harekete geçmelidir.

TUYAD-DER
22 Mart 2001

Helvacı davası: Yargılayanları yargılamak için davaya katılalım!

Devlet, 26 Eylül '99 günü Ulucanlar hapishanesinde kanlı bir operasyon gerçekleştirdi. Ancak sermaye devleti beklemediği bir direnişle karşı karşıya kaldı. On devrimci tutsak katledildi, onlarcası yaralı halde diğer hapishanelere sevk edildi. Bu katliam hücre tipine geçişin bir provası idi.

Devletin katlettiği tutsaklardan Habip Gül'ün cenazesine katılmak için Helvacı Köyü'ne gelen dostları ve yoldaşları jandarma tarafından engellendi. Jandarmanın müdahalesi sonucu çıkan çatışmada onlarca insan yaralandı, 14 kişi tutuklandı.

27 Mart günü dokuzuncu duruşma gerçekleştirildi.

Polis, Aliğa Adliyesi önünde her zamanki gibi mahkemeye gelenleri kimlik kontrolü ve üst aramasından geçirdi. Davayı izlemek için gelen yabancı konuklar kimliklerini gösterdikleri halde devlet güçleri mahkeme salonuna almakta sorun çıkardı. Daha sonra bir TİHV çalışanının müdahalesiyle duruşmaya alındılar.

67 sanıklı Helvacı davasına 6 “sanık” katıldı. Avukatlar, olayın görüntülerinin montajsız halde Kanal D, İnter Star ve Show TV'den alınarak izlenmesini ve diğer tanıkların dinlenmesi için müzekkere çıkarılmasını talep etti. Mahkeme bu talepleri kabul ederek davayı Mayıs ayına erteledi.

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Taşlamaya Karşı Uluslararası Komite

İslami diye adlandırılan ülkelerde taşlama aşırı derecede barbar ve zalimce bir uygulamadır. Bununla birlikte hala dünyanın bir kısmında kadınlar göğüslerine kadar çukura konulup taşlanarak idam edilmektedirler. Bugünün medenileşmiş insanlığı bu vahşi islami uygulamaya son verilmelidir.

“Taşlamaya Karşı Uluslararası Komite”nin kuruluşu, taşlamaya karşı savaşımında ve onun kurbanlarını korumada önemli bir adımdır. Komitenin temelleri :

- 1.Taşlama cezasının uygulanmasını önlemek,
- 2.Taşlamayı ortadan kaldırmak için mücadele etmektir.

Kadın haklarını ve insan haklarını savunan bütün örgütlenmeleri ve bireyleri bize katılmaya çağırıyoruz.

Mina Ahadi

“Taşlamaya Karşı Uluslararası Komite” Koordinatörü

email: MinaAhadi@aol.com

14 Mart 2001

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sindirme/yalıtma operasyonlarında yeni adım:
Adalet Bakanlığı'nın genelgesi yürürlükte!..

Tehditlere boyun eğmeyelim!

Zorla tedavi işkencesini ve yeni ölümleri engellemek için

Devrimci tutsakların taleplerini sahiplenelim!

YENİ ÖLÜMLER